

RACIONÁLNÍ

ROZHODNUTÍ

ALISSA

RACIONÁLNÍ ROZHODNUTÍ

Alissa

2019

J.

protože některá racionální rozhodnutí jsou veskrze na draka

Obsah

Hlídači.....	5
Racionální rozhodnutí.....	29
Kapitola 1.....	29
Kapitola 2.....	39
Kapitola 3.....	50
Kapitola 4.....	60
Kapitola 5.....	73
Kapitola 6.....	87
Kapitola 7.....	98
Kapitola 8.....	107
Kapitola 9.....	120
Kapitola 10.....	129
Kapitola 11.....	142
Kapitola 12.....	153

Hlídači

Sedím v posluchárně úplně vzadu, před sebou kalamář a několik čistých listů papíru. Bezmyšlenkovitě si pohrávám s násadkou pera a poslouchám Galdurovu přednášku. Čaroděj zaujatě vykládá o proudění energie v kombinovaných runových zaklínadlech a poloprázdná posluchárna hltá každé jeho slovo. Já se na slova nesoustředím, magii už můžu provozovat leda ve snu, natožpak takhle pokročilou. Ale sledovat Galdura, jak hovoří o svém oblíbeném oboru, bych dokázala celé dny.

Rektorka mě pověřila vypracováním zprávy o výuce napříč různými katedrami, pročež občas namočím hrot pera v inkoustu a zapíšu si fráze jako *má přirozenou autoritu* nebo *průběžně ověřuje pochopení vykládané látky*. Obě víme, že Galdur učit umí, ale do toho hlášení něco napsat musím. A pak si opřu bradu do dlaně a jen poslouchám.

Úplně ztratím pojem o čase, trochu mě zaskočí, když do posluchárny dolehne zvuk zvonu. Galdur ukončí přednášku a studenti magie se začnou trousit ke dveřím. Já nemám kam spěchat. Připíšu si na seznam ještě několik dalších námětů pro rektorku a vedle přimaluju runu Jera jako připomínku, na co se příležitostně chci Galdura vyptat. Pak opatrně zašroubuju kalamář, hrot pera otřu od zbytků inkoustu a násadku si zastrčím za ucho. Posluchárna se mezitím vyprázdnila, jen jeden zvědavý student stojí u Galdurova stolu a na cosi se ho vyptává.

Vstanu, hodím si popruh brašny na rameno, papír s nezaschlým inkoustem vezmu do ruky a zamířím k nim.

„...nic jiného? Jen to, že není spojitá?“ dolehnou ke mně první srozumitelná slova. Galdur přisvědčí.

„Jasně, vždyť se na to podívej.“ Máchne rukou k tabuli, na kterou načrtl pětadvacet runových znaků běžně používaných

čaroději. „Řekněme, že stavíš runové kouzlo. Runa má směřovat silový proud, představ si to jako železný prut v mříži. Na tu mříž pak můžeš navěsit cokoli, o podstatu kouzla nejde, ale podívej se na Jera. Místo jedné silné tyče, jednoho silového proudu, máš ve struktuře kouzla dva mnohem slabší. Jera je vždycky slabé místo.“ Galdur na okamžik sklouzne pohledem ze studenta na mě a kývne mi na pozdrav, než se obrátí zpátky. „Už lepší, kolego? To vám na *Acadaemii* zatajili?“

Čaroděj doprovodí rýpnutí pobaveným, mírně křivým úsměvem. Je jasné, že to nemyslí vážně, a studenta ani nenapadne, že by se měl urazit.

„Nezmínili se,“ přitaká a fascinovaně si prohlíží runy na tabuli.

„Možná to nepovažovali za důležitý,“ broukne Galdur na půl pusy a klepne o stůl hromádkou papírů s osnovou přednášky. „Koneckonců je to problém jen u hodně silných kouzel...“

Student němě přikývne a upřeně zírá na křídou psané runy. Já zírám na něj. Je mi povědomý, a to je s mou mizernou pamětí na obličejce co říct. To ho vídám tak často? Od studentů se běžně držím stranou. Jistě, poslední dva dny courám z přednášky na přednášku, ale jde o různé předměty, různé úrovně, je nepravděpodobné, že by někdo potřeboval být na všech. Někdo, kdo nepíše souhrnnou zprávu, samozřejmě.

„Vidím, že kolegu překvapilo to samé, co mě,“ vymáčknu ze sebe, aby řeč nestála a moje pozorování nevyšlo najevo. Galdur teatrálně pohodí hlavou.

„Vás na tý *Acadaemii* vyloženě zanedbali,“ postěžuje si, shrábne ze stolní desky klíč od posluchárny a udělá dva kroky směrem ke dveřím. Zvědavý student pochopí narážku, zamumlá cosi na pozdrav a odchází, ale stihne mi ještě věnovat krátký, nepříjemně ostrý a zkoumavý pohled.

Pomalů se za ním couráme i my s Galdurem. Když nám jeho kroky zmizí z doslechu, otevřu pusu a chci se čaroděje zeptat, co byl ten kluk zač. On stihne promluvit dřív.

„Kdo to vlastně byl?“

„Chtěla jsem se tě zeptat na to samé. Netuším. Není alchymista, to je jediné, čím si můžu být jistá.“

„Náš taky není,“ zabručí Galdur.

„Tak co dělal na přednášce o pokročilé runové magii?“

„Na přednášku může přijít kdokoli.“ Tón čarodějovy odpovědi ovšem naznačuje, že neví, proč by to někdo dělal.

„Kdybich si alespoň vzpomněla, odkud ho znám.“

„Ze školy – z *Acadaemie*,“ připomene mi Galdur. „Nevšimla sis, jak se na tebe koukal?“

Rychle zkontroluju, co mám vlastně na sobě a jestli je vidět můj řetízek na krku.

Je.

„Bozi dobří, člověk se jednou úplně náhodou projeví jako nekromant a už navždycky s ním na *Acadaemii* straší děti,“ postěžuju si. Pro jistotu šeptem. V Comharu sice není odpor k rozeným nekromantům tak silný jako na dhamské *Acadaemii Magice*, ale i tady si hlídají, jestli mi náhodou řetízek, který mi nedovoluje užívat sílu, neschází. I když moc dobře vědí, že ho sundat nedokážu.

Hlavní důvod, proč už tři roky žiju v comharském Castelgrande, je ovšem to, že Comhar měl jako jediný sílu zastavit rozpínavé ambice jistého magického nehodou potrefeného vévodství. A ačkoli doufám, že se nám tenhle problém nedávno povedlo vyřešit, jsem jediné ráda, že můžu žít za osvědčenou comharskou obranou.

Všeobecná nedůvěra je snadno přijatelná cena.

Nesnáším, když něčemu nerozumím, takže mi ten kluk z přednášky leží v hlavě i o několik hodin později, když zamykám dveře své pracovny. Zacinkání klíčů přiláká do chodby kolegu alchymistu.

„Pozdrav tě, Reine.“ Theodor sídlí o čtvery dveře dál. „Jdeš domů? Já už to dneska taky balím.“ Než dojdou k jeho prahu, už schovává klíče do kapsy kabátce.

„Jo. Ahoj, Theodore,“ zamumlám unaveně. To čaroději stačí, nesnaží se v rozhovoru pokračovat a zaobírá se svými myšlenkami. Theodorovi nijak nevadí ticho a zrovna dneska jsem za to vděčná.

Projdeme chodbami až ke školní bráně a zamíříme ulicí doprava, směrem k velkému rynku, kde Theodor bydlí. Po pravé ruce mám budovu školy, okny v přízemí vidím do jedné z menších poslucháren. Rozeznám hlavy a ramena posluchačů v lavicích i siluetu přednášejícího. I po letech mi to přijde zvláštní, já vystudovala *Acadaemii*, jejíž budova byla obehnaná hradbami. Pro bezpečí těch venku.

A když je řeč o čarodějích z *Acadaemie*...

„Theodore?“

„Uhm?“ Čaroděj zatřepe hlavou jako pes, který právě vylezl z rybníka.

„Jen mě napadlo – dneska jsem na Galdurově přednášce narazila na dalšího kluka, který zřejmě přestoupil z *Acadaemie*. Mám ale pocit, že si ho vybavuju už z doby, kdy jsem byla na škole já, studium by měl mít dávno za sebou. Vysoký jako já, trochu silnější, dlouhý tmavý vlasy. Netušíš, co je zač?“

„Ono nás tu moc není,“ pronese Theodor po chvíli. Nemůžu než přisvědčit.

„Jak dlouho jsou zavřené hranice, tři roky?“

„Přítlač.“ Theodor se ušklíbne. „Comhar je zatraceně opatrný od chvíle, kdy začala dhamsko-adorská válka.

Přinejmenším osm let se dá do Comharu dostat jen na pozvání nebo po vyšetřování a udělení azylu.“

„Nebo z dohledu pohraniční stráže,“ navrhnou.

„To ano, ale pak by tě nepřijali na školu. Jak nemáš glejt o tom, že jsi v království legálně, máš smůlu. Ale proč to říkám...“ Čaroděj netrpělivě luskně prsty. „Jo. Protože vážně není snadné získat tady povolení k pobytu, čarodějů z *Acadaemie* tu moc není. Kromě nás dvou vím jen o Tierney, ta utekla z Dhamsy, protože její bratr měl nějaké oplétačky s tajnou službou, moc jsem se na to nevyptával. Ta je tu druhým rokem, dodělává průběžné zkoušky. A pak jsem něco zaslechl, možná dva měsíce zpátky, že má přijít někdo s mistrovským titulem a uděleným azylem a bude... asistent na botanice, alespoň myslím.“

„Že by si botanik chtěl rozšířit vzdělání i na runovou?“

„Kdo ví,“ broukne Theodor. „Dobrou noc, Reine.“

Zmateně zamrkám. Zabrala jsem se do vlastních úvah a vůbec si nevšimla, že už kráčíme přes rynek.

„Dobrou, Theodore,“ odpovím. Čaroděj zamíří k jednomu z domů na severní straně náměstí, k domu, který má v přízemí lékárnou. Já to mám ještě kus cesty.

Alespoň mě v cíli čeká oheň v kamnech a někdo, kdo mě přivede na jiné myšlenky. Bylo i hůř.

Když konečně dorazím ke svému bytu, v jeho oknech je slabě vidět světlo svíček a já se nutím být za to dneska obzvlášť vděčná. Prázdný, tmavý pokoj je perfektní líheň pro zdivočelé úvahy.

Když mi Galdur vezme z ramene brašnu, rozepne přezku pláště a přitáhne si mě do náruče, už se do vděčnosti nutit ani nemusím.

Znovu sedím na přednášce, znovu si píšu postřehy o úrovni výuky, ale tentokrát neposlouchám Galdura. Na desce učitelského stolu sedí drobná čarodějka s dlouhými vlasy spletenými v copu, klátí nohama a vypráví studentům o jednom obzvlášť nepodařeném experimentu, který před několika lety podnikla katedra proudové magie v oblasti výroby amuletů. Její suchý a věcný popis vedoucího katedry, kterého téměř okamžitě zabilo silové přetížení, přiměje několik studentů nervózně se ošít a polknout naprázdno.

Já si až příliš živě vzpomenu, jak se přetížení podepsalo na mně, když jsem loni neuhlídala kouzlo, a před očima se mi udělá temno. *Nic se neděje, jsi v pohodě, to jen Torill moc žvaní*, zopakuju si několikrát, abych se vzpamatovala, a roztrášeným písmem si poznamenám, že Torill dovede zanechat hluboký dojem.

Zbytek přednášky pouštím jedním uchem tam a druhým ven a přeju si, aby Torill skončila lekci dřív. Není mi přáno, vysvobodí mě až zvon.

Smetu psací potřeby do brašny a chystám se zmizet, když si všimnu, že ne všichni prchají na čerstvý vzduch. Jedním ze studentů, kteří se k Torill hrnou na kus řeči, je domnělý asistent z botaniky.

Tak nic, úprk se odkládá.

Chvíli se přehrabuju v brašně, vylovím z ní pracovní zápisník a zahledím se do tabulek z experimentu, který jsem dokončila před půl rokem. Obracím stránky, aniž bych si všímala, co na nich je, a koutkem oka si ověřuju, že hnědovlasý kluk pořád hovoří s Torill. Zapovídali se pořádně. Ostatní studenti se postupně vytratili, pravděpodobně na oběd, pokud si druháček rozvrh vybavuju správně.

Konečně se i ti dva chystají k odchodu. Asistent se ještě v chůzi na něco ptá, Torill ho odbývá, že jde o komplikovanou záležitost a beztak o ní hodlá přednášet příští měsíc.

„Nazdar, Reine, co ty tady?“ dodá jedním dechem, když si mě konečně všimne. Vstanu a zaměřím k ní.

„Torill,“ kývnu na pozdrav a přesunu pozornost na asistenta. „Kolego.“

V kratičké chvíli, než se ke mně otočí zády a vyrazí pryč z místnosti, mám pocit, že mu v obličejí vidím strach.

Počkám si, až mladíkovy kroky zmizí za rohem, až pak se odvážím promluvit.

„Netušíš, kdo to je, Torill?“

„Tamten? Nováček u Tegyda v partě,“ oduší čarodějka.

Theodor měl pravdu, klučina pracuje na katedře botaniky. Výborně.

„A co dělal na přednášce z proudařiny?“

„Vím já?“ Torill přehnaně pokrčí rameny. „Pokud jde o mě, ať si klidně přijde celá škola, alespoň si budou dávat pozor na ruce.“

„Taky pravda,“ přisvědčím. Před očima se mi znovu promenují vzpomínky na Ador. Tehdy jsem dovedla čarovat. Šeredně se mi to vymstilo...

„Jdeš na oběd?“ Torill si mých potíží buď nevšimla, nebo je blahosklonně ignoruje.

„Teď ne, díky. Nech si chutnat,“ popřeju jí. Zatímco čarodějka zmizí za dveřmi jídelny, já se posadím do okenního výklenku a ještě párkrát si zopakuju, že se vůbec nic neděje a má energie je v naprostém bezpečí. Zatracená paměť.

Nepřestanu si ho všímat.

Přednášky, které mi pro vypracování referátu ještě zbývají, si poctivě odsedím, zapisuju postřehy – a přitom hlídám. Zajímá mě, jestli se dhamský čaroděj ukáže znovu.

Na prvácké botanice není.

Na semináři o metodice alchymistického výzkumu taky ne.

Objeví se ovšem u Iwarova výkladu o manipulaci silových proudů.

Galdur přednáší druhákům základy runové magie a po čaroději ani vidu.

Před lekcí o nejsilnějších přírodních zdrojích energie, kterou učí vedoucí katedry proudové magie, sedím v lavici hned u otevřených dveří a koutkem oka zachytím pohyb. Kdosi přijde ke dveřím, na okamžik se zarazí a spěchá pryč. Honem se ohlédnu, abych z odchozího zahlédla hnědý ohon.

Večer si sednu ke kuchyňskému stolu, popadnu pero a kus papíru a vzpomínám, na kterých přednáškách jsem ho viděla. Třeba mi to v něčem napoví. Galdurova pokročilá runová, Torillina nezvládnutá kouzla, Iwarova proudařina. Trápím paměť a jsem si téměř jistá, že byl na Ghislainině lekci o potenciaci amuletů. Mám si tam připsat i tu přírodku, na kterou by zřejmě přišel, kdyby na mě nenatrefil hned mezi dveřmi?

„Seznam nejzajímavějších přednášek?“

Jsem tak zamyšlená, že Galdurovy kroky úplně přeslechnu a leknu se, když promluví. A pak, místo abych odpověděla, zírám na popsany papír a uvažuju, jestli může mít pravdu.

Na seznamu jsou samé přednášky o pokročilé, potenciálně nebezpečné magii. Některé byly myšlené jako výstraha, některé jako ujištění studentstva, že si zvolilo nejlepší možný vzdělávací ústav. Ale všechny ukazovaly, jak mocní jsou nejlepší comharštví čarodějové.

„Reine?“

Zamrkám, polknu a bleskově se snažím vymyslet klidné, nezaujaté shrnutí problému.

„Pamatuješ si toho kluka, co se vyptával na potíže s runou Jera? Podle všeho absolvoval *Acadaemii* a tady dělá asistenta výzkumu na botáně. Jenže jsem na něj natrefila na hromadě přednášek z různých oborů,“ ukážu na svůj papír, ačkoli Galdur už si ho zjevně stihl přečíst, „včetně jedný, ze který vycouval, když mě viděl v posluchárně. Měla jsem pocit, že se mě bojí. A když už se zmiňuješ, zdá se mi, že si vybíral hlavně vyprávění o tom, jak silná kouzla zvládneme.“

V mé hlavě to znělo celkem rozumně, ale jak to vyslovím nahlas, připadám si jako panikář a slepice. Co je mi po tom, na které přednášky chodí nějaký botanik?

Galdur mě pozoruje s kamenným výrazem a já se připravuju na jeho záchvat smíchu, až ho zírání přestane bavit.

„Nejde mi do hlavy, proč by ho tvoje přítomnost měla odradit,“ řekne místo toho.

„Máš pocit, že se chová divně?“ zamumlám.

„Těžko říct...“ přemítá čaroděj. „Konec konců, státní tajemství tu nevykládáme. Každý student má právo vědět, co jeho učitelé dovedou. Jenže obvykle to nikoho nezajímá,“ zachmuří se. „Máš pravdu, obcházet pokročilé přednášky z různých oborů je zvláštní. Na druhou stranu, jak pravil jistý zaklínač, čarodějové jsou divní lidi.“

Zírám do svého seznamu a soustředím se na rytmus svého dechu. Nádech. Jo, panikařím nad úplným nesmyslem. Výdech. Potřebuju získat perspektivu. Nádech. Musím se uklidnit. Výdech.

„Jenže on už má za sebou *Acadaemii*, látku z přednášek pro studenty by měl dávno znát. A kdyby chtěl jen zjistit, co dokážou jeho noví kolegové, neměl by důvod vyhýbat se ti,“ vstoupí mi do myšlenek Galdurův hlas. „Když přijde nováček

mezi hromadu lidí se společnými zážitky a zkušenostmi, proč by se měl držet stranou od jednoho z mála lidí, se kterými má něco společného on?“

„Nechce se bavit s trestanou nekromantkou,“ odpovím bez zaváhání. Galdur se na okamžik zatváří zmateně.

„Chtěl jsem říct, že nechce na to společné přivádět řeč. Třeba aby nevyšlo najevo, s kým a na čem pracoval na *Acadaemii* a co ho vlastně přivedlo sem. Ale když už se zmiňuješ, jo, ta nekromancie by taky mohla být odstrašující,“ přikývne, krátce mě objeme a políbí na tvář. Vykládejte mi o smíšených signálech.

Několik úderů srdce se na sebe díváme a čekáme, kdo přeruší ticho. Pak to Galdur vzdá.

„Je divnej,“ potvrdí a pomalu přikývne. „Je z *Acadaemie*. A na *Acadaemii* si nemohli nevšimnout, co jsme loni v létě prováděli v Adoru. Co když...“ Významně se na mě zadívá, ale já nemám nejmenší chuť dokončit jeho úvahu, pořád si připadám příliš jako hysterická slepice. „Co když ho poslali, aby to zjistil?“

To je hodně divoký závěr z jednoho horlivého dhamského čaroděje.

Až na to, že ho nemám čím vyvrátit. Vysvětluje to, proč si ho pamatuju z vlastních studií i proč se mi snaží držet z očí.

„Mám s tím jít za Blanche?“

Galdur dlouho přepočítává všechna pro a proti.

„Já jí to vysvětlím,“ rozhodne se nakonec. „Ona bere bezpečnost školy hodně vážně, radši ať je v obraze. Třeba o něm ví něco, co my ne. A pokud bude souhlasit, můžeme se ho pokusit usvědčit,“ zajiskří mu v očích.

„Co přesně máš na mysli?“

„Jaký je základní rozdíl mezi nadprůměrně zvědavým čarodějem a dhamským špehem?“

„Špeh bude ty informace předávat dál,“ odpovím. Galdur pochvalně kývne.

„Pokud ty má udělený azyl, těžko se dá předpokládat, že si jen tak zajede na kus řeči zpátky do Dhamsy,“ rozvíjí svoji teorii dál a významně zvedne obočí. Začínám si připadat jako u zkoušky.

„Takže použije buď šifrované dopisy, nebo komunikační kouzlo,“ doplním. Dostanu výtečnou?

„Dopisy obstará nejlíp rektorka, jestli to uzná za vhodné, ale osobně bych sázel na kouzlo. A pokud dokážeme zjistit, že někdo magicky posílá zprávy ze školy ven, bude to silný argument proti botanikovi.“

Zírám na Galdura a jsem si jistá, že si ze mě utahuje.

„Jak, pro všechny bohy, chceš zjistit, jestli někdo ve škole používá komunikační kouzla?“

„Uvidíš. Teď mě nech přemýšlet, ráno ve škole se do toho dáme.“

Pár hodin po východu slunce je téměř veškeré osazenstvo školy v posluchárnách a laboratořích. Ti, kteří tam nejsou, ještě spí. Proto se to nejspíš Galdurovi zdálo jako ideální doba k provedení další části plánu.

Stojím v Galdurově pracovně, malé místnosti plné knih s runovými nápisy na hřbetech, a pusu mám otevřenou dokořán.

„Co že to chceš udělat?“

„Upravit naši ochrannou bariéru,“ zopakuje mi znovu, tentokrát tónem, kterým cepuje obzvlášť pitomé studenty. Na rozdíl ode mě používá telepatii, což je jen dobře, tohle by rozhodně nikdo třetí slyšet neměl. „Štít, který chrání školu, některá kouzla propouští. Slabá kouzla, která nemůžou nikomu ublížit. Dokážu ho doplnit tak, aby upozornil na komunikační

kouzla. *Jestli se pokusí poslat zprávu do Dhamsy magicky, zjistíme to.*“

„*To prostě...*“ Galdurův plán mi připadá tak šílený, že těžko hledám slova. „*To si můžeš hrát s ochranou školy?*“

„*Je to runové kouzlo. Pomáhal jsem ho vylepšit. Já si s ním hrát můžu.*“

Vím, že Galdur se ve svém oboru vyzná. Ale při představě, že mám něco společného s rýpáním do školního štítu, se mi ježí vlasy hrůzou.

„*Nemůžeme toho kluka prostě sledovat?*“

„*Reine, pokud skutečně použije komunikační kouzlo, pravděpodobně si k tomu vybere nějaké odlehle místo a bude si ověřovat, že poblíž nikdo není. Hlídat štít je jistější.*“

„*A Blanche s tím souhlasí?*“

„*Blanche to navrhla. Už si párkrát všimla, že ze školy odchází slabé kouzlo, tak slabé, že ho štít propustí, ale nestihla vystopovat, kdo za něj může. Sledovat jedno konkrétní zaklínadlo v magické škole, kde běží praktická výuka, výzkumy, kde děcka věčně něco zkoušejí... no, je to hodně těžké. S námi má větší šanci na úspěch. Jdeš se mnou?*“

Bez zaváhání kývnu. Ať se děje co se děje, ze všeho nejvíc nesnáším, když se to děje za mými zády.

Téměř liduprázdnými školními chodbami projdeme k úplně obyčejným dřevěným dveřím. Galdur vytáhne z kapsy klíč, otočí s ním v zámku a přidá trochu magické energie. Až pak se dveře naprosto neslyšně otevřou. Čaroděj mě zažene dovnitř, vyčaruje světlo, které se poslušně vznáší u stropu, a obrátí se, aby za námi znovu zamkl.

Stojíme v úzké chodbě.

To je alespoň první dojem. Pak si uvědomím, že o chodbu tak úplně nejde – jen o průchod skrz pořádně silnou zeď.

Přitisknu se k chladným kamenům a mávnu na Galdura, aby šel jako první. Vůbec se mi tady nelíbí.

Následuju Galdura do podlouhlé místnosti, ze které vede několik dveří. Žádné nejsou označené a já se ani nechci ptát, ale Galdur samozřejmě nevynechá žádnou příležitost udělat dojem.

„Tohle je pokladnice,“ prohodí nonšalantně. „Safír a další amulety, jedy, zlato.“ Ani nemusím předstírat, že to na mě nedělá dojem. Víím, že tohle všechno někde ve škole je. Dává smysl, že to je za dva sáhy silnou zdí.

„Tady jsou nachystaná bojová kouzla,“ mávne Galdur rukou k dalším tuctovým dveřím. „A tady je štít.“ Zamíří ke dveřím na konci krátké chodby. Nemají zámek. Udělám dva kroky zpátky a prohlížím si ty ostatní. Žádné nemají zámek.

Ucítím na kůži ozvěny kouzla, kterým Galdur dveře odemyká. Trvá to dlouho. Samozřejmě, napomenu se, nebezpečné amulety a ochranná bariéra nemůžou být chráněné jen dřevěnými dveřmi a snadno prolomitelným štítem.

Čaroděj mě gestem přivolá k sobě a vejde dovnitř. Já se opřu o dveřní rám a sleduju, co se bude dít dál.

Místnost za dveřmi není nijak zvlášť velká, jen tolik, aby se do ní vešel asi délkou široký, dokonale kulatý kamenný stůl. Po celém jeho obvodu se vine několik řádků run, na některých místech jsou do desky vsazené menší kameny. Cítím, jak z nich sálá magie.

Galdur ledabyly vyčaruje světlo, které nechá vznášet se nad středem stolu, obchází kolem okraje a prohlíží runové nápisy. Netuším, co hledá, nerozumím runové magii natolik, abych mu dokázala pomoci.

Zadívám se do čarodějova světla a dovolím si v duchu vzdychnout. Vzal mě sem jen proto, aby se mohl vytahovat.

Ten správný kousek kouzla najde, až když obejde stůl asi ze tří čtvrtin. Přemístí si záři nad levé rameno, přejíždí po runách špičkami prstů a bezděčně přikyvuje. Na okamžik se podívá na mě.

„Jdeme na to,“ informuje mě a z kapsy vytáhne pouzdro s malým nožíkem.

Snažím se udržet klidný výraz. Srdce mi ale naráží do žeber tak silně, že to Galdur musí slyšet. Na předloktích mi naskáče husí kůže.

„Copak, copak?“ Galdur se spokojeně ušklíbne. Povedlo se mu vyvést mě z míry.

„O runách psaných krví se na *Acadaemii* vypráví divný věci.“ Zapřísahám vlastní hlas, aby se netrásl. Nevyjde to. Galdur se zasměje.

Já mu snad vrazím facku. Děsí mě a ještě se tomu směje.

„Takže mezi runou napsanou krví a runou vyrytou klackem v prachu žádný rozdíl není?“ procedím mezi zuby. Strach a vztek se ve mně rvou jako hladoví vlci nad kořistí.

„Nemusí být,“ odtuší čaroděj a sleduje, co se mnou udělá tahle věta. Já si zatínám nehty do dlaní a přikazuju si klidně dýchat.

„Reine, tohle přece z runové víš. Záleží na soustředění. Je úplně jedno, jak napíšeš runy, můžeš si je jen představovat, pokud se dokážeš dostatečně koncentrovat. Pro většinu čarodějů budou samozřejmě kouzla krví silnější než jiná, ale jen proto, že člověk se vážně soustředí, když někam patlá vlastní krev.“

Galdur se vrátí ke své práci. Vytáhne nožík z pouzdra, jistým pohybem se řízne do špičky prstu a pomalu, pečlivě kreslí na desku nové znaky. Nejdřív k vyhlédnuté části kouzla, pak kolem každého kamene zasazeného v desce. Další a další runy. Mne si poraněný prst, aby z něj dostal dost krve, musí se

pak říznout znovu, protože lidské tělo není na na funkci kalamáře zařízené.

„A pak je tu ta výhoda,“ prohodí, když si utírá prst do kapesníku, „že krev má člověk vždycky s sebou. Máme hotovo, štít ukáže každé sebeslabší kouzlo směřované mimo školu. Teď jen stačí naservírovat pánovi nějakou vážně zajímavou informaci, o kterou se bude chtít podělit, a máme ho.“

„Co by se mohlo pokazit?“ zamumlám ironicky, když mě Galdur postrkuje z místnosti ven, aby za námi mohl obnovit zamykací kouzlo.

„Ani mě nehne.“

„Reine...“

„Říkám ti, ani náhodou!“

Galdur sedí na svém pracovním stole a tváří se unaveně. Já mám ruce založené na prsou, vztekle podupávám nohou a odmítám se nechat zamknout do pevnosti, která ukrývá školní štít. Nechci být nikde, odkud nemůžu odejít. Kouzla na zámcích ovládat neumím a Galdur tvrdí, že mě to během jednoho odpoledne naučit nedokáže, takže je to jasné. Já mu štít hlídat nebudu.

Galdur nakonec kapituluje a odkráčí do posluchárny, aby předesílal studentům zářnou budoucnost runové magie a předhodil botanikovi sousto ke sdílení.

Usadím se do okenního výklenku naproti nenápadným, neoznačeným dveřím, vytáhnu z brašny rytířský román, který mi od rána ohýbá páteř, a nalistuju první stránku.

Mám čas. Dokud se nevrátí Galdur, nemůžu podniknout vůbec nic. Můžu si v klidu číst.

Oči mi kloužou po řádcích, jenže v polovině stránky zjistím, že nevnímám písmena a slova. Myslím na dhamského čaroděje, na jeho překvapení, když si Galdur dělal legraci ze vzdělání na

Acadaemii, na strach, který se snažil ukrýt, ale nepovedlo se mu to.

Vím, že je s ním něco v nepořádku, otázkou zůstává, jak moc. Pořád se může ukázat, že prostě nesnáší lidi.

S knihou na klíně a zavřenýma očima to obracím skrz naskrz, dokud ke mně nedolehnou rychlé, lehké kroky. Na okamžik se zaposlouchám. Nacpu knihu zpátky do brašny, vstanu a upravím si popruh na otláčeném rameni. Když se zpoza rohu vynoří Galdur, můžu se směle tvářit, že celou dobu stojím na stráži v pozoru.

„Byl tam,“ broukne Galdur přes rameno, zatímco jednou rukou kouzlí a druhou cloumá klíčem v zámku. „Na přednášce. Vypadal, že ho pokroky ve výzkumu run vážně zajímají. Uvidíme, jestli zajímají jen jeho,“ pronese významně.

Nevím, co mám od školního štítového kouzla čekat, tím míň pak od Galdurova vylepšení. Přes stůl se přelije vlna energie, runy jako by se pod ní zatetelily a nad stolní deskou se rozklene kupole, načrtnutá ve vzduchu slabým namodralým světlem. Připomíná mi to mé světelné iluze. Tohle světlo bude taky iluze, uvažuju, jen obraz skutečného štítu, pod kterým se ukrývá celá comharská škola. Proto nepotřebují kamenné hradby.

Nic dalšího se nestane.

„A co teď?“ nadhodím.

Galdur ke mně zvedne tvář slabě ozářenou magií. „Teď budeme čekat, jestli se mu uráčí poslat zprávu dál.“

„Takže tu můžeme sedět třeba do půlnoci?“

„Když budeme mít kliku,“ potvrdí čaroděj.

Chvilku si to rovnám v hlavě. Já s kouzlem neumím zacházet a ani nevím, jak se případný úspěch projeví.

Pokrčím rameny, sednu si na dlažbu do kouta a nastavím knihu tak, aby mi na stránky dopadalo světlo run. Nutím se

vnímat, co vlastně čtu, v duchu vyslovuju slovo po slově. Po dvou odstavcích to stejně vzdám.

Z téměř hypnotického polospánku mě probere záblesk červeného světla.

Štít se v jednom místě rozzářil rudě. Zdá se, jako by do kupole zevnitř udeřil maličký rudý blesk.

Vyskočím na nohy a knížky, která mi spadla z klína, si nevšímám.

„Co to je?“

„Kouzlo procházející štítem. Abych byl konkrétní, kouzlo odněkud z...“ Galdur si pečlivě prohlíží řádky run i v nich zasazené amulety. „Z obytného křídla, ale odkud přesně, to nezjistím.“

Odmlčí se a já ucítím ozvěny telepatie.

„Rektorka je už na cestě. Má svoje metody, jak zjistit problémy, i když ne tak přesné. Sejdeme se u vchodu do obytného,“ velí čaroděj a strká mě z místnosti ven. Zajistí za námi oboje dveře, dlouhými kroky vyrazí chodbou a popadne mě za ruku.

Na Blanche čekáme jen chvílku, rektorka se ráznou chůzí přičítí směrem od alchymistických laboratoří. V dlani svírá malý, magicky nabitý křišťál, ve kterém pulsují záblesky světla.

„Nepřestal.“ To slovo doprovodí významným máchnutím rukou s amuletem. „Galdure, dokážeš ho najít?“

Čaroděj kývne, zavře oči ve výrazu usilovného soustředění a zvedne před sebe ruce.

Je to podobný pocit, jako když přehlédnu pavučinu mezi stromy. Titěrná otravná vlákna úplně všude. Představuju si, jak Galdurovo kouzlo prohledává pokoje, jak se jeho síť omotává kolem provinilého čaroděje.

„Mám ho.“

„Veď,“ přikáže Blanche. „Galdure, jak tam vrazíme, chci, abys okamžitě prověřil to podezřelé kouzlo a pak ho zablokoval štítem, jasné?“

„Jasně,“ nehádá se Galdur a vede nás nahoru po schodišti, doprava chodbou, za roh otlučený generacemi méně šikovných čarodějů. Pak ukáže na neoznačené dveře.

Rektorka se neobtěžuje klepáním. Zvolené dveře rovnou rozrazí a okamžitě jimi pošle vlnu energie tak silnou, že mi už jen její ozvěna rozfouká vlasy. Bohové. Blanche de Lestate je alchymistka, fajn, ale titul velmistryně magie zřejmě nezískala jen proto, že nevyhodila vlastní laboratoř do povětří.

„Co to má znamenat?“ zařve na kohosi v pokoji. V odpověď ke mně dolehne tichounké a vyděšené sprosté slovo.

Oba čarodějové zmizí v cizím pokoji. Uvažuju, jestli není vhodná chvíle vzít kramle, ale místo toho se příkradu mezi veřeje a nahlédnu dovnitř.

Mladík, který se Galdura vyptával na mocná runová zaklínadla a jejich omezení runou Jera, sedí na své posteli s očima navrch hlavy a čelist se mu třese. On i Blanche sledují Galdura, který si prohlíží nějakou drobnost položenou na stole. Čaroděj se tváří neobvykle vážně. Několikrát do amuletu šťouchne špičkou prstu a nakonec váhavě zavrtí hlavou.

„Míří strašně daleko,“ obrátí se k rektorce. „Vůbec nemám odhad. Mám osahané kouzlo do Swynu a tahle věc zaručeně míří mnohem dál. Skoro...“ Galdur se zarazí a ještě jednou polechtá amulet energií. „Nejpodobnější je to kouzlu, které jsme používali v Adoru.“

„Kam to kouzlo míří?“ Rektorka hovoří tiše a měkce. Asi tak, jako syčí jedovatý had.

„Domů,“ vykvikne klučina choulící se na posteli.

„Domů? Oprav mě, pokud se mýlím, ale v tvé žádosti o azyl stojí, že tvoji rodiče mají provaznictví v Gaoithu.“ Hotová zmije těsně před útokem. Student vyděšeně zamrká. Neuvědomil si, že naše rektorka má prsty i ve státní radě?

Blanche téměř bezděčně máchne rukou za sebe. Její proud síly se opře do dveří a začne je zavírat. Bez přemýšlení udělám krok do pokoje a zámek mi zapadne za zády.

„Já bych řekla, že nemyslí domů k mamince.“ Urputně se snažím o klidný konverzační tón. „Co když myslí domů na *Acadaemii*?“

Rektorka se po mně ohlédne a skoro se mi zdá, že na moji přítomnost stihla zapomenout. Nevadí, teď máme důležitější věci na práci.

Galdur vyhlíží z okna, cosi mumlá a ukazuje všemi směry.

„Na *Acadaemii*? Odpověz!“

Student se k odpovědi nemá, ale pro tentokrát za něj zaskočí Galdur.

„Jihovýchod, jo, to by tak zhruba sedělo, tam někam to kouzlo mířilo,“ přisvědčí.

Rektorka nehybně zírá před sebe a já mám zvláštní pocit, že počítá.

„Mám důvodné podezření, že pro školu i pro Comharské království představuješ bezpečností hrozbu,“ pronese nakonec. „Mám tu dva svědky, kteří mi to dosvědčí v případě, že budu nucena použít k odvrácení této hrozby prostředky síly. Zeptám se ještě jednou – kam a jakou jsi posílal zprávu?“

„Svědky? Berete za svědka nekromantku?“ vyrazí ze sebe student. „Trestanou nekromantku? Žádný soud ji za svědka neuzná!“

Na jediný úder srdce se v pokoji rozhostí ticho. Jen než si Blanche rozmyslí svůj další tah.

„Tak za prvé, mně i celému království je úplně jedno, co Reine Laragh dokáže. Nám záleží na tom, jestli je zákonné a etické to, co dělá,“ oduší chladně. „A za druhé, silně pochybuji, že bychom se dostali až k soudu. Coby rektorka školy a členka královské magické rady mám právo i povinnost bránit školu a zemi před ohrožením způsobeným magií. Přistihla jsem tě v ruce s komunikačním amuletem nasměrovaným do země, kterou vzhledem k událostem posledních let nemohu než považovat za Comharu nepřátelskou. Ptám se tě naposledy, než to začne bolet-“

„Oni se chrání!“ Vyslýcháný vypískne tak vysoko, že by se na poslech dal považovat za malou holku. Blanche do obličej nevidím, ale Galdur dokonale vystihne moje pocity, když nakloní hlavu ke straně s výrazem zdvořilého překvapení.

„Chrání? A před čímkem?“ sykne rektorka, když se hoch nemá k pokračování.

„Před vámi,“ hlesne skoro neslyšně. Konečně usoudí, že mlčením celou anabázi jen prodlouží, a odhodlá se vyklopit zbytek příběhu. „Chtějí zjistit, jak je škola silná, kolik máte plně vyškolených čarodějů, ale nechtějí s vámi válčit! Oni se vás bojí.“

Galdur se zatváří polichocně.

„Proč?“ zeptá se Blanche. Zdá se mi, že v tom slově slyším nejistotu.

„Chcete se pomstít Adoru za vyprovokovanou válku. Zachránili jste Aisling Seamairg před popravou, Laragh a Carwyna před žalářem.“ Oba kolegové se snaží zamaskovat překvapení, mně po zádech přejíždí mráz. Tahle vina neměla padnout na comharské, ta je moje. „Dovolujete Laragh pracovat ve škole. A něco jste provedli v Adoru, nějaké hrozně silné kouzlo. Nevíme co, nikdo neví. Ale bylo to cítit po celé zemi.“

Blanche na studenta dlouho bezvýrazně zírá.

„Zeptám se tě ještě na jednu věc a chci, abys odpověděl naprosto upřímně. Poznám to, tolik z fyziomacie ovládám, abych rozeznala lež.“ Zvěd polkne naprázdno a horlivě kývá. „Jak si stojí *Acadaemia* proti Frolikovi Adorskému? Mám na mysli,“ čarodějce se z hlasu konečně vytratí vztek a nahradí ho váhání, „pokud vysvětlíme *Acadaemii*, co se loni v létě stalo v Adoru, budou považovat za nutné předat tu informaci ve vší šíři na adorský dvůr a vyvodit z ní důsledky?“

„Jak to myslíte?“ hlesne zaskočený chlapec.

„Řekněme, jen tak teoreticky,“ nadhodí Blanche, „že šlo o pomoc Adoru.“

Účinek je dokonalý. Zvěd překvapením otevře ústa a zapomene mrkat.

„Jak?“ vypraví se sebe.

„Víte, že Ador byl v posledních letech energeticky vyčerpaný, museli jste si všimnout,“ konstatuje rektorka a počká, dokud student nepřisvědčí. „Všechna ta energie byla vázaná v amuletu, který zůstal ve staré adorské čarodějné škole. Amulet jsme zničili, aby uvolněná síla vyživila půdu a Adoru přestal hrozit hladomor. Tohle jste cítili – sílu, která se vrací do vyčerpané země.“ Blanchin hlas je téměř hypnotický. „Chtěli jsme Adoru pomoci.“

Dhamský čaroděj fascinovaně přikývne.

„A teď mi odpověz – dokáže si to *Acadaemia* nechat pro sebe, nebo to obratem vysvětlí Frolikovi Adorskému, který tím získá báječnou záminku pro rozpoutání nové války, protože jsme překročili hranice pod falešnou záminkou?“ syčí rektorka. Klučínovi se rozklepe čelist – nejen že nepřítel odhalil jeho výzvědnou misi, teď na něj nakládá zodpovědnost za další boje.

„Myslím,“ vypraví ze sebe téměř neslyšně, „myslím, že v takovém případě není nutné informovat vévodu...“

Co taky může říct jiného. Všechny další možnosti obsahují v nejlepším případě jeho uvěznění a prostředky, které mu zabrání čarovat. Pak by byl jako já, pomyslí si málem vesele. Další čaroděj s blokačním amuletem na krku, kterého se ostatní bojí.

„Ujasněme si to,“ zasáhne Galdur. Opírá se o okenní rám, paže má založené na prsou, nohy překřížené v kotnících. Působí tak výhrůžně, jak jen to se svou hubenou postavou dokáže. „*Acadaemia* se bojí, že ji napadneme, ji nebo celou Dhamsu nebo i Ador, co já vím. Bojí se proto, že pro nás pracuje nekromantka a proto, že jsme loni v Adoru použili jedno vážně hodně silné kouzlo. Je tak?“

Zírá tak dlouho, až to studentovi konečně dojde a třesoucím se hlasem odpoví.

„Je tak,“ hlesne.

„Reine jste sami nasadili blokační amulet, který jí nedovoluje čerpat sílu ani čarovat. Naše kouzlo Adoru pomohlo. Je tak?“

„Je tak.“ Jen o málo hlasitější než výdech.

„Nechceme s nikým bojovat. Ale jestli nás k tomu donutíte, budeme se bránit. A to my umíme velice dobře,“ zavrčí Galdur. Vzduch před studentem se rozzáří a v dalším okamžiku ho celého obklopí ohnivá stěna. Vyděšeně vykřikne. Na tváři ucítím teplo. Galdur vyčaroval skutečný oheň.

O dva údery srdce později není po ohni ani stopy. Čekám ohořelou pokrývku nebo zápach spálených vlasů, ale zvěd i jeho postel vyvázli nezranění. Pořád se mi chce zaječet na Galdura, že je pitomec, ale zároveň obdivuju, jak dokonalou měl nad kouzlem kontrolu.

„My se umíme bránit,“ zopakuje Galdur. „Je tak?“ Věnuje klučinovi dlouhý významný pohled a sám si odpoví. „Je tak.“

„Pošleš na *Acadaemii* další zprávu.“ Blanche hovoří tónem, který nepřipouští ani myšlenku na odpor. „Vysvětlíš, co se stalo v Adoru, zdůrazníš, že z naší strany se nemají čeho obávat. Na to máš mé slovo. A vyřídíš jim, že já do tří dnů čekám zprávu od nich. Všichni totiž budeme žít mnohem klidněji, když nebudeme šílet hrůzou jeden z druhého. Co se naší akce v Adoru týče, Galdur ti poví všechno, co tě bude zajímat.“ Ani jeden z čarodějů se z té vyhlídky nijak neraduje.

„*Reine, jdeme,*“ zavelí mi telepaticky, skloní hlavu v letmé napodobeníně pozdravu a vyjde na chodbu. Spěchám za ní.

Obytným křídlem projdeme mlčky. Až když se vrátíme mezi učebny a posluchárny, do míst, kde se pohybuju denně a cítím se tam doma, odhodlám se poslat telepatickým spojením hlodající otázku.

„*Myslíš, že to vyjde? Že to Acadaemii uklidní a Frolík to nevezme jako záminku k dalším bojům?*“

Blanche si povzdechne.

„*Ne. Tenhle kluk... Stálo jim to za pokus, propašovat k nám svého člověka, ale nemyslím, že na něj spoléhali. Nijak zvlášť je nezaskočí, že jsme si ho všimli. Ale co. Neřekla jsem jim nic, co si nemohli domyslet sami, a kdyby nic jiného, dozvěděli se, že se válkou zaskočit nenecháme.*“

Jedna ruka podaná ke smíru a v druhé bojové kouzlo. Zatracená politika.

„*Myslím ale, že úplně mě ignorovat nebudou,*“ přemítá Blanche. „*Chtěla bych, aby ses na tu zprávu podívala se mnou. Znáš je, Reine, tušíš, jak uvažují. Vyčteš v jejich vzkazech víc než já.*“

Nevyčtu. Neznám je. Poslední tři roky studia se na mě celá *Academia* dívala úkosem. Nestačilo jim, že mi zabránili čarovat, ne, nevěřili vlastní práci a v jednom kuse se báli, že

některému z nich sáhnou na životní energii. Zním jen jejich strachy.

Ale vysvětlovat to Blanche se mi teď nějak nechce.

„Víš, co ti radím?“ brouknu. „Ze všeho nejdřív umyj ze štítu tu Galdurovu krev, ať vůbec máme nějakou zprávu k přečtení.“

Racionální rozhodnutí

Kapitola 1

Dopis, který s plesknutím přistane na mém stole, nese rozlomenou pečeť *Acadaemie* a fleky od vína.

„Pospíšili si.“ Hlas Blanche de Lestate, představené Školy magických umění, je pečlivě neutrální. Popadne nejbližší volnou židli, přitáhne ji vedle mě a špičkou ukazováčku šťouchne do přeskládaného papíru. „Jen si to přečti.“

Poslušně natáhnou ruku, list rozložím a jedu očima po řádcích.

*Ctihodná velmistryně de Lestate,
přijměte prosím naši nejpokornější omluvu za
nepříjemnosti, které Vám a Vaším kolegům způsobil Merfyn
Bragg-*

„Merfyn je ten výtečník, kterého jsme nachytali s aktivním komunikačním kouzlem nasměřovaným přímo na *Acadaemii*? To ho rektor hodil přes palubu rychle, vzhledem k tomu, že nám ho sem sám nasadil na výzvědy,“ bručím. Pisatel dopisu je mi každým slovem méně a méně sympatický.

Pozorně jsme vyslechli vše, co nám Merfyn vyložil o loňských událostech v Adoru, a pokládáme to za pravděpodobnou verzi událostí. Sdílíme ovšem Vaše obavy, že vévoda Frolik by měl pro celou záležitost poněkud menší pochopení.

Nejsme si jistí, jestli jsou Vám známy veškeré důsledky oněch adorských událostí a zejména toho, co jim předcházelo. Rádi bychom Vás v tomto směru uvedli do obrazu.

Ctihodná kolegyně, věříme, že chápete, jak nespolehlivý prostředek je dopis. Domníváme se, že je potřeba pohovořit si osobně. Do té doby zachováme o všem přísné mlčení a věříme, že Vy taktéž.

Budeme netrpělivě očekávat Vaše návrhy.

„... v dokonalé úctě, podepsaná kompletní školní rada včetně služebnictva a vrátného, aby na nás udělali dojem.“

Znovu dopis přeskládám, aby nebylo vidět písmo, a přistrčím ho zpátky k rektorce.

„Co si o tom myslíš?“ zeptá se vážně.

„To samé co ty.“ Unaveně pohodím hlavou. „Bojí se. Sami nevědí, jestli nám mají věřit, takže se jistí a naznačují, že nás kdykoli můžou naprášit u dvora.“

„Samozřejmě, ale co ta nabídka k jednání? Je to léčka, návnada? Nebo to myslí vážně?“

„Já nevím,“ zaúpím a opřu si obličej do dlaní. „Já už je neznám o nic víc než ty, mám dvanáct let po škole! Tehdejší rektor by se snažil zachovat si všechny cesty otevřené a určitě by měl pár bojových proudařů v záloze, ale tehdejší rektor už je deset let z obliga a od té doby se mohlo stát cokoli. Já ti chci pomoci, Blanche, vážně, ale tohle nemá cenu.“

„Reine...“

Čarodějčin hlas je přísný a vemlouvavý zároveň. Zvednu hlavu a střetnu se s jejím pohledem.

„*Acadaemia* má pravdu v tom, že komunikace na dálku je v mnoha ohledech nebezpečná, ale já nemůžu připustit osobní setkání s čarodějí znepřáteleného státu, dokud jim nebudu věřit. A tys je znala alespoň před těmi dvanácti lety, jinak než z banketů a konferencí. Pořád jsi pro mě důležitý rádce.“

„Co Theodor, proč tu na rady nemáš jeho?“ vypravím ze sebe. „Theodor byl na *Acadaemii* ještě roky po tom, co já

odešla, působil ve vedení, zná i adorský dvůr...“ Rektorka téměř neznatelně přikyvuje a mě dojde, že to není souhlas. „Ty mu nevěříš,“ hlesnu.

Blanche neodpoví hned, snad pátrá po vhodných slovech, možná chce být diplomatická, ale nenajde.

„Nevěřím,“ přisvědčí. „Nemyslím, že by nás podtrhl, ne tady a teď,“ pokračuje téměř omluvně. Drmolí rychle, bez pauz, abych je nestihla využít k protestům. „Má toho ale za sebou hodně, na obou stranách, jak říkáš, a s jeho povahou... Nevím, co udělá tváří v tvář bývalým kolegům. Netroufám si ani hádat. Do téhle věci ho zasvěcovat nebudu.“

Zírám do světlých, chladných očí své nadřízené a dokážu myslet jen na to, že se zatraceně potřebuju napít.

Bez zaklepání otevřu jedny z mnoha obyčejných, neoznačených dveří na chodbě, která náleží katedře runové magie.

Obyvatel pracovny sedí u stolu zády ke mně a ani se neohlédne.

„Co tě přivádí, zlato?“

„Potřebuju poradit ohledně zabezpečení proudových kouzel.“

„Alespoň jednou bys mohla zalhat, Reine,“ napomene mě. V hlase mu zní pobavení, takže jeho výtku pustím z hlavy, usadím se na područku Galdurovy židle, obejmů čaroděje kolem ramen a čelo si opřu do jeho krátkých hnědých vlasů.

„Špatný zprávy?“ broukne soucitně. Jeho dlaň mě zahřeje na bedrech a pomalu stoupá po páteři.

„Asi jo. Blanche mi ukázala dopis z *Acadaemie*, kde se omlouvají za to, že jsme odhalili jejich zvěda, naznačují, že naše výprava měla dalekosáhlý důsledek, prosazují osobní

setkání a jen tak mezi řečí podsunuli, že pokud se o naší loňské výpravě dozví Frolik Adorský, máme válku na krku.“

Galdur si unaveně povzdychne. Teď cítím jeho prsty ve svých vlasech, skoro stejně hnědých jako jeho, ale mnohem delších. Odhrnuje si z obličeje moji dávno odrostlou ofinu.

„A proč výhrůžky ukazuje rektorka z celé školy zrovna tobě?“

„Protože trpí utkvělou představou, že znám lidi z *Acadaemie* líp než ona.“ Snažím se do té věty propašovat alespoň něco z pocitu zoufalství, který to ve mně probudilo.

„Má pravdu,“ oduší Galdur nevzrušeně. Vztek mnou cukne tak, že málem skončím na podlaze.

„Nemá,“ syčím. „Za posledních dvanáct let jsem neměla s *Acadaemií* co do činění. Tři roky předtím se mi vyhýbali, báli se mě, nevěřili mi-“

„Já vím, Reine, a rektorka to ví taky, ale pořád to znamená, žeš na *Acadaemii* pěkných pár let žila a že někdo ze tvých spolužáků touhle dobou pravděpodobně bude na vyšších pozicích, ne? Pořád je to o hodně víc než absolvovat několik přednášek a večerí na magických konferencích, což je všechno, s čím může pracovat ona.“

„Je to úplně stejně na nic,“ zamumlám.

„Tak řekni rektorce, ať si to vyřeší bez tebe. Nenech se do toho zatáhnout.“

„To nemůžu,“ vyhrknu bez rozmyslu. Cítím, jak Galdur ztuhne.

„Proč ne?“ zeptá se ostražitě.

Jasně, proč ne?

Hledám si cestu labyrintem vlastních myšlenek a úvah a když dospěju na konec, vím, že Galdur z toho nadšený nebude.

„Dlužím jí to,“ vypravím ze sebe. „Útěk do Comharu mi zachránil existenci a Blanche měla hodně co mluvit do toho, že

mi rada dovolila zůstat. Takže pokud si Blanche myslí, že jí můžu být něčím prospěšná...“

„Obětuješ volnej čas, vlastní klid a budeš se užírat tím, že toho nemůžeš udělat víc. Výborný, Reine, vážně výborný,“ dokončí Galdur kysele a šťouchne do mě, abych vstala. „Chtělas poradit se zabezpečením. O co jde?“

„Acadaemia nechce psát dopisy. Blanche se s nimi nechce sejít, protože jim nevěří. Šlo by upravit telepatické spojení, aby k takovému rozhovoru byla Acadaemia svolná? Ochránit proti odposlechu, sondovat fyziomagii...“

Galdur přemýšlí, zírá do knihy, kterou má rozevřenou na stole, a předními zuby si mimoděk přejíždí po kloubu ukazováčku.

„Zkusím něco napsat,“ zamumlá po dlouhé chvíli. „Úplně neprůstřelné to nebude, ale porovnat poznámky a domluvit schůzku by si mohli.“

„Díky,“ přikývnu. „Máš tu ještě nějakou práci?“

„Jako že bych se do toho měl dát hned?“ táže se čaroděj nezúčastněně. Jsem v pokušení přisvědčit, požádat ho, ať trochu uleví mým obavám, ale vím, že vtáhnout Galdura do svých potíží tímhle tempem by nic dobrého nepřineslo.

„Já už mám hotovo a jdu domů,“ odpovím místo toho. „Jdeš taky?“

„Proč ne?“ Vstane ze židle, hmátne po klíčích, které si odložil na roh stolu, před veřejemi mi dá přednost a zamkne za námi.

Když vykročíme chodbou, Galdurovy prsty mě zašimrají na zápěstí. Chytnu se jeho dlaně a pobaveně se u toho uškĺbnu.

Nikdy a nikde jsem nebyla nijak extra oblíbená a od chvíle, kdy se u mě projevila nekromancie, se mě většina čarodějů bojí – i přesto, že nosím na krku amulet, který mi práci s magickou energií znemožňuje, ať už pochází z něčí životní síly nebo ne.

Taky jsem se loni zúčastnila oné výpravy do Adoru, jejíž následky taky vydělaly osazenstvo *Acadaemie Magicy*, a pověsti, které se od té doby šíří, mi nasazují hlavu ne psí, ale málem vlkodlačí.

Galdur vyloženě touží zkazit si pověst.

Ze školy to k mému bytu není daleko. Brzy už sedíme u kuchyňského stolu a ukusujeme krajíce chleba s máslem. Čaroděj, zdá se, nevnímá nic jiného než svoji porci večeře. Já jako už tolikrát ohmatávám náladu v místnosti. Její obvyklost, normálnost toho, že v mé kuchyni sedí Galdur a chová se jako doma, mi podivně těžkne na hrudníku.

Nic jsme si neslibili, věrnost, věčnou lásku ani příspěvek na nájem. Nějak se to prostě stalo. A pokaždé, když si to chci ujasnit a vyslovit nevyřčená pravidla, začnu se bát, abych to celé nezničila. Tak držím pusu a alespoň posílám Galdura nakupovat jídlo.

„O čem přemýšlíš?“ Zkoumavý pohled nad vyjedeným talířem mě vrátí do reality příliš rychle a já instinktivně zalžu.

„Ale nad tou *Acadaemií*. Co by se stalo, kdybychom je prostě ignorovali? Chci říct, celý ten problém spočíval v tom, že Adoru na magicky vyčerpané půdě nic nerostlo a hrozil hladomor. To jsme loni vyřešili, i když o tom Frolik Adorský neví. Pokud vedl války, aby dostal pod kontrolu nezasažené území a nové zdroje, letos přijde na to, že už to není nutné, a měl by být klid, ať nám *Acadaemia* věří nebo ne...“

Čekám na protiargument, ale Galdur jen mhouří oči a nehodlá se nechat zatáhnout do hovoru, takže si musím oponovat sama.

„Jenže co když ne? Už pár let mám pocit, že mu krapet šplouchá na maják, když přijde na politiku, a jestli má rozchystanou další válku proti Comharu, proč by ty přípravy nechal vyjít nazmar?“

„Tím se nežer, Reine,“ bručí čaroděj. „Tohle ať si mezi sebou vyříkají nejvyšší.“

„Ono se to řekne nežer se tím, jenže já nesnáším, když nevím, co se děje. Přece jen je to moje země.“

Galdur ironicky nakloní hlavu k rameni.

„Myslíš Comhar, nebo Dhamsu?“

Naštvaně se kousnu do rtu. Za svůj domov teď považuju Comhar a vím, že království leccos dlužím, ale v Dhamse jsem vyrostla, vystudovala *Acadaemii*, to dhamské zákony jsem soustavně porušovala, když jsem se motala ve válečném pohraničí. A z Dhamsy teď nezbývá nic než jméno na mapách. Ve všem ostatním jde o kus Adorského vévodství.

„Jsou to moje země,“ opravím se.

„Zodpovědná vlastenka.“

Nejsem si jistá, jak si vyložit Galdurův tón, může to být lament stejně jako sarkasmus. Nečeká, až se rozhodnu, vstane od stolu a najednou mám jeho ruce na ramenou, na bocích, na stehnech.

„Neřeš to,“ zachraptí mi do ucha a snaží se mě zvednout ze židle. „Pojď přijít na jiný myšlenky.“

Nechám se vytáhnout na nohy tak, že místo na židli teď sedím na hraně stolu. Srovná to náš výškový rozdíl, jsem o chlup vyšší než Galdur. A úplně stejně hubená, jak mě čaroděj upozorní, když mi zajede rukama pod košili. Za trest ho kousnu do ucha.

Galdur mě poctivě přivádí na jiné myšlenky, jeho dlaně hřejí, já mu doteky oplácím a ve vhodných momentech vzdychám, ale v hlavě mám pořád místo, kde se nerušeně melou starosti o budoucnost.

Blanche

Zaklepání na dveře je nesmělé.

„Dále,“ odpovím. Do mé pracovny vklouzne žena v bílé zástěře přes mužskou košili a kalhoty.

„Velmistryně de Lestate,“ sklání hlavu v uctivém pozdravu.

„Vrátný vzkazoval, že je to naléhavé. O co jde, paní Aisling?“

Když jsem uprchlíky z Dhamsy přijímala, dělala na mě Aisling Seamairg dojem drzé a nevyčválané ženské, zatímco Reine Laragh působila jako tichá řádová sestra. Jak první dojmy klamou...

Tehdy s nimi přišel i Theodor Carwyn. U něj se můj první dojem potvrdil dokonale. Nevyznala jsem se v něm tenkrát a nevyznám se v něm dnes.

„Dostala jsem dopis.“ Lékárnice jde rovnou k věci, vytáhne z kapsy zástěry mírně pomačkanou obálku a položí mi ji na stůl. Na okamžik zavřu oči a nutím se ke klidu. Jistě mi nenese ukázat list od strýce nebo milostné psaníčko, Carwyn ostatně není typ na psaní zamilovaných dopisů. Ne, pokud Aisling ten list pokládá za natolik důležitý, že mi ho donesla, věští to další problémy.

Vytáhnu z obálky list papíru do dvou třetin popsaný úhledným písmem a první si prohlédnu podpis.

„Kdo je Kaessi?“ Tuším, že to jméno má kořeny v elfštině, a zaváhám nad správnou výslovností.

„Kajsa je... no... za dhamsko-adorské války jsme spolu byly u pohraniční stráže,“ vysvětlí Aisling. Ona si s elfským přízvukem hlavu neláme. „Byla v armádě delší dobu než já a pokud vím, po válce zůstala u hraničářů. Zaslechla jsem pak od kolegů, že slouží v oddíle při tosaithském vyslanectví v Dhamse, a ten dopis by na to seděl.“

„Elfka?“

„Ano.“

„Dhamská armáda je plná překvapení.“

„Vy jste zase měli půlčíky,“ odsekne lékárnice.

„Pravda.“

Elfka má vypsanou ruku a čitelné písmo. Přelétnu srdečné pozdravy a ujišťování, komu všemu se daří dobře. Kvůli tomu tu Aisling jistě není.

Ais, budou problémy, začíná druhý odstavec a já zbystrím. Že se to v Adoru pořád mele, že Frolik nemá zájem o mír, to určitě vidíš stejně dobře jako my. Nevím ale, jak dobré má Comhar kontakty s Ligu elfských států, a co o Lize vím, spíš bych na to nesázela.

Věci se mají tak, že Ligu konečně naštvaly Frolikovy nekonečné bojůvky. Když padl Tosaith, spokojila se Liga jen s uzavřením obchodních cest přes Ador. Víš, Tosaith byl sice elfí stát, ale s politikou Ligy nechtěl mít moc společného. Jenže se nezdá, že by se věci jakkoli uklidnily, naopak, Frolik je k boji připravenější než kdy dřív.

Dozvěděla jsem se, že s tosaithskou královskou rodinou, tou starou, které Frolik sebral trůn, navázal kontakt posel Ligy. Podle všeho, pokud se situace v Leitínu rychle neuklidní, Liga je připravená sem vtrhnout a nastolit vlastní pořádek. Pro Tosaith by to až takový problém nebyl, ale lidské země...

Aisling, jestli máš koho varovat, tak to udělej. Ono se vám lidem zdá, že elfům všechno hrozně trvá – a je to pravda, Lize trvalo čtrnáct let se naštvat. Jenže taky jim bude trvat vychladnout.

A nesnaž se mi odpovědět, pokud nemáš opravdu důvěryhodného posla. Dopisy jsou ošemetná záležitost.

Odložím dočtený list a zvednu pohled k Aislinginu obličejí.

„Rozhodla jste se varovat mě,“ prohodím zbytečně. „Jak čekáte, že s tou informací naložím?“

„Nevím. Vy máte přehled o politice, já ne.“

„Správně píše, že posílat dopisy je nebezpečné. Proč to tedy udělala? Nemůže ten dopis být podvrh?“

„Možné je všechno, ale nemyslím si to. Kajsa má ohledně hledání spolehlivých posílů pár výhod.“ Lékárnice prohne rty do zasmušilé grimasy. „Akorát ten její člověk nemá v nejbližších měsících cestu zpátky, takže já se jí odpovědět bojím.“

Kapitola 2

„Mám nápad,“ oznámím Blanche de Lestate, když na ni za tři dny náhodou natrefím v jídelně. „A Galdur má plán.“

Čarodějka zvědavě zvedne obočí, vmanévruje mě ke stolku v rohu síně a posadí se zády ke stěně, tak, aby měla přehled o okolí. Pak na mě kývne.

„Zabezpečená telepatie. Galdur napsal zaklínadlo, které chrání telepatický přenos před odposlechem. A když si k tomu pozveš fyziomagika, budeš vědět, jestli ti lžou nebo ne. Jen k tomu potřebujeme amulet, který měl u sebe ten jejich zvěd. Máš ho ještě?“

Nevěřím, že by se rektorka zbavila tak důležitého důkazu týden po Merfynově odhalení, ale jeden nikdy neví. Uleví se mi, když přisvědčí.

„Bude to fungovat?“

Věnuju jí útrpný úsměv.

„Galdur,“ pokrčím rameny. Víc říkat nemusím, obě víme, že můj přítel je výborný čaroděj, kterému ovšem přehnaná sebedůvěra čas od času vrazí pořádný pohlavek. Někaké testy jsme na jeho kouzle provedli, ale z velké části nezbyvá než doufat, že si ten pohlavek vybere na něčem jiném.

„Pošli Galdura za mnou, až bude mít chvíli,“ požádá mě Blanche. „Promluvím si s ním, přizvu k tomu ještě nějakého runaře, abych měla druhý názor, a pak vymyslíme, jak formulovat odpověď pro *Acadaemii*.“ Vemistryně Blanche de Lestate je stejně jako já alchymistka. Některé věci to komplikuje, když si k nim musí sezvat konsilium. Ale zase mi vždycky bez průtahů schválí výzkum.

„Jak sem ten dopis vlastně dostali, když se tak bojí?“

„Přinesl ho krkavec,“ odvětí rektorka a neubrání se u toho mírně překvapenému výrazu. „Ověšený amulety jako

Draichtův svatostánek. Divila jsem se, že se vůbec udržel ve vzduchu...“

„A toho tu ještě máme?“

„Je v menažerii. Ale některá kouzla, která nesl, byla specifická pro cestu sem, nevím, jestli je dokážeme upravit, aby ho směřovala zpátky na *Acadaemii*.“

„V nejhorším dostane trochu kovu navíc,“ usoudím nemilosrdně a konečně se pustím do chladnoucí polévky.

Sedím v rektorčině salóнку, u velkého oválného stolu spolu s kompletní školní radou, a poslouchám Galdurův výklad. Zabíhá do podrobností, popisuje energetické proudy, ze kterých je telepatické kouzlo vybudované, a jak je ovlivní ta která runa z jeho ochranného zaklínadla. Matně tuším, že bych tomu měla rozumět, že jsem se to kdysi učila, jenže vzhledem k tomu, že můj amulet, řetízek na krku, mi čarovat nedovolí, zapomínám. Proč si pamatovat věci, které nemůžu využít.

Uklidňuje mě, že soudě podle pootevřených úst a pomrkávání je na tom většina členů rady dost podobně. Samozřejmě s výjimkou šéfa katedry runové magie, který s rozzářenými očima bezděčně přikyvuje. Zdá se, že Galdur odvedl dobrou práci. Přinejmenším na kouzle samotném.

Teď v sobě ale nemá obvyklý elán, který znají jeho studenti z přednášek. Sice mi vyšel vstříc a kouzlo přichystal, ale nadšený z toho úkolu není. Hryzne mě svědomí.

Domluví a ani nečeká na reakci, sesune se na židli vedle mě a stihne po mně střelit vyčítavým pohledem. Rada si toho nijak zvlášť nevšímá, protože nastalé ticho hbitě vyplní šéf runařů.

„To zní dost dobře,“ vyhrkne. „Fakt se mi to líbí. Mělo by to fungovat. Pokud skutečně mají na *Acadaemii* amulet, který můžeme využít jako kotvu...“

„Co se děje?“ syknu koutkem úst. Telepatie by v místnosti plné čarodějů byla mnohem nápadnější než obyčejný šepot.

„Budu rád, až tohle bude za námi,“ zavrčí Galdur a založí si ruce na hrudníku.

Chtěla bych se vyptávat dál, vytáhnout z něj, co ho trápí, ale zasedání školní rady je tou nejméně vhodnou příležitostí, jakou si dokážu představit. Galdura tedy odsunu na později a soustředím se na rozhovor kolem stolu.

„Rizika budou vždycky, můžeme je jen umenšit,“ říká vážně runař a pár dalších učitelů přikyvuje.

„Taky nechci vést všechna jednání telepaticky.“ Blanchiny ruce, položené na stolní desce, jsou zaťaté v pěst. Galdur není jediný, komu rada začíná lézt na nervy. „Chci vědět, nakolik je *Acadaemia* důvěryhodný partner pro jednání a co budu riskovat, když se s nimi sejdu osobně.“

„Fyziomagická sonda je samozřejmě možná, ale myslíte, že to nebudou čekat? Stačí jim obyčejný štít, abychom nezjistili nic,“ přemítá postarší čarodějka v tmavomodrém svetru s několika puštěnými oky.

„Pak budeme vědět, že na nás zkouší levárnu,“ zasáhnu do diskuze. „Otázka je, jestli nedovedou tu sondu oblafnout.“

„Magicky ne,“ odpovídá modrý svetr. „Jen staromódním způsobem... nechat komunikaci na někom, kdo jejich lžím upřímně věří,“ vysvětlí, když vidí můj výraz.

„Poznáme rektora *Acadaemie*?“ zeptá se pochybovačně vysoký chlapík s plnovousem.

„Já ho poznám,“ odsekne Blanche. Kolem stolu se rozhostí ticho.

„Podívejte... a je celá tahle anabáze skutečně nutná?“ ozve se opatrně Iwar, zástupce oddělení amuletové magie. „Chci říct, musíme se s *Acadaemií* scházet? Vysvětlili jsme jim přece, o co šlo, o čem se hodlají bavit dál?“

Blanche naprázdno polkne a mírně se zamračí.

„Je to nutné,“ pronese opatrně. „*Acadaemia* věří, že Frolik Adorský je nebezpečný, a tvrdí, že náš zásah měl širší důsledky, než s jakými jsme počítali. Potřebuji zjistit, co ví dhamští čarodějové. Pokud mi to neřeknou na dálku, pak se s nimi budu muset sejít.“

„Nemohli bychom ho prostě nechat, ať si všimne sám, že se věci spravily?“

„Ne.“

Slovo dopadne s rázností vrženého nože. Čarodějové vyplašeně přikyvují a nikdo se neodváží otevřít pusou, dokud se Blanche nesebere a neposune debatu dál.

„Dobrá. Teď si řekneme, co přesně napíšeme do odpovědi *Acadaemii*, abychom to neodskákali v případě, že padne do nepovolaných rukou.“

Velké, mocné kouzlo by mělo být působivé.

Soustředěný výraz, zařikávání v prastarých jazycích, plameny měnící barvu, hlasy odnikud a vichřice v místnosti, něco na ten způsob.

Naše velké a mocné kouzlo působivé není.

Jistě, Blanche a chlapík z katedry fyziomacie stojí v runovém kruhu, načrtnutém na podlaze nepoužívané učebny – tedy Blanche stojí, fyziomagik si přitáhl stolec a štokrle a brblal něco o psaní poznámek.

Poznámky si píše, to je pravda. Působí dojmem, že poslouchá nepřiliš zajímavou přednášku. Udělám pár kroků stranou, abych mu viděla pod ruku. Zatím poslední řádek zní *je to arogantní nafoukanec, ale ohledně adorských plánů asi nekecá.*

Blanche se dívá do zdi a gestikuluje způsobem, který dobře znám z jejích občasných debat s kvestorem. Vypadala by jako

každá jiná dáma z lepší společnosti zabraná do rozhovoru, kdyby ovšem měla nějakého viditelného konverzačního partnera.

My s Galdurem posedáváme po okenních rámech, protože jedinou sesli má fyziomagik, naléváme se čajem a čekáme, až budou s tím rozhovorem konečně hotoví. Galdur má dohlížet na své kouzlo a já... no, já ani pořádně nevím, co se ode mě čeká, ale Blanche si přála, abych tu byla, tak tu tedy jsem.

„Ne,“ zasténá tiše Blanche. Trhnu sebou. Galdur přiskočí k hranici runového kruhu, svaly napjaté, připravený zasáhnout. „Tak jsem to nemyslela,“ mumlá si rektorka pro sebe.

Galdur číhá na další příznaky potíží, ale žádné se neobjeví. Nakonec se uvolní, nahrbí ramena a zamíří zpátky k našemu parapetu.

„Ne že bych měla zkušenosti, ale hádat se telepaticky s někým, koho nevidíš, víc jak hodinu v kuse musí jednomu krapet lézt na mozek,“ zamumlám potichoučku.

Když Blanche konečně kouzlo zruší, třesou se jí ruce a kolem očí má vyryté vrásky.

„Celkem vzato bych řekl, že s námi mluvil na rovinu... Přepíšu to načisto, do hodiny to máte v kanceláři, může být?“ prohodí fyziomagik. Kalamář už má v brašně, pero zastrčené za uchem a své poznámky pečlivě drží písmem od Blanche. Rektorka by pro jeho vyjadřovací styl nejspíš neměla přehnané pochopení.

„Může být,“ hlesne Blanche. Zní jako vyčerpání samo a vezme zavděk stoličkou, kterou se fyziomagik neobtěžoval uklidit.

Překročím řádku neaktivních, v tuhle chvíli úplně neškodných run a nabídnu rektorce svoji misku s čajem. Vděčně kývne a napije se, což jen dokládá, jak zničená je. Čaj nesnáší.

„Může nás někdo slyšet?“ zašeptá. Galdur pokrčí rameny a vzápětí se místností prožene vlna magické energie.

„Už ne.“

Blanche zamručí poděkování a pokusí se nasadit vážný výraz.

„*Acadaemia* tvrdí, že loni v Adoru jsme z politického hlediska nevyřešili vůbec nic a Frolik je pořád nebezpečný všem kolem, nám zejména, ale odmítá vysvětlit proč.“

Mám na jazyku něco jako *tohle už mě vážně přestává bavit*, ale na poslední chvíli si to rozmyslím. Blanche má svých starostí dost.

„A co *Acadaemia* navrhuje?“ přeptám se místo toho.

„Sejít se a všechno důkladně probrat, co jiného.“
Blanchinou únavou si probouje cestu sarkasmus.

„A nám nezbude než to přijmout, protože jinak se zjevně nic nedozvíme,“ dovodím si. Rektorka kývne.

„Ještě si promluvím s Oisem, ale pokud já můžu soudit, past to není. Věří, že jsou v nebezpečí – proto sem poslali Bragga, báli se, že válka může přijít z každé strany. Ted' chtějí naši pomoc. Zítra to přednesu radě a začneme plánovat... dneska už bych to nezvládla.“

Předvedu soucitný obličej. I když sama už čarovat nemůžu, mám určitou představu, kolik síly stojí energetické spojení na několik set mil. Vůbec bych se nedivila, kdyby Blanche usnula rovnou u toho fyziomagikova stolku.

Nakonec neusne, zavěšená do Galdura se doplouží do své ložnice, zamumlá přání dobré noci a zamkne za sebou. Trochu mě pak překvapí, kolik studentů se pořád potlouká po chodbách, když s Galdurem míříme k bráně, než zazní zvon ohlašující pátou odpolední. Mám z pohledu na Blanche úplně rozhozený pojem o čase.

Držím se Galdurovi po boku, když prochází školní branou a mlčky míří domů. Nevím, jak bych v téhle náladě měla začít rozhovor, a upřímně řečeno se mi nad tím nechce přemýšlet, takže mlčím taky. Přesně do chvíle, než vejdu do vlastní kuchyně a najdu na stole tmavě glazovanou láhev a dva vysoké pohárky.

Dva stejný skleněný poháry? Určitě jsem nikdy nevlastnila dva stejný poháry na víno.

„Galdure? Nějaký vysvětlení?“

„Počítal jsem, že budeme potřebovat trochu vylepšit náladu.“ Čaroděj pokrčí rameny a počastuje zátiší na stole zkoumavým pohledem.

„To přijde vhod,“ usoudím, sloupnu vosk, který drží zátku na místě, a naliju do skleniček přiměřenou dávku vína. Červené. Dobrá.

„Tak ať žijem.“ Vložím do tří slov všechen sarkasmus, kterého jsem schopná, a spláchnu ho z jazyku vínem. Suché, kořeněné. Není špatné. Věnuju Galdurovi uznalé pokývnutí.

Oba se složíme na židle pohybem, který připomíná dávno přesluhující horníky nebo válečné veterány. Chvilku ten obrázek převracím v hlavě a pak usoudím, že máme nárok.

„Poslyš, přemýšlela jsem – pokud se má uskutečnit setkání dvou velkých magických škol, pochybuju, že se to odbude třemi, čtyřmi vyslanci z každé strany. Ať to bude kdekoli, zaručeně tam potáhnou dva zástupy čarodějů. Jak je dokážeme utajit? Nemyslím, že si vystačíme s převlekem za měšťany na výletě. Jaký dosah mají ozvěny od iluzí, nemáš zkušenost?“

Galdur se na mě dívá přes okraj skleničky, zírá bez mrknutí, pomalu, soustředěně dýchá.

„Ne,“ procedí skrz zuby. „A popravdě řečeno mě to ani moc nezajímá.“

Překvapeně zamrkám a zbytek vína do sebe hodím jedním douškem. Co se to stalo?

„Do tohoto už se nemíním dál plést, Reine. Já pro Leitín udělal, co se dalo, já pomoh uhasit magickej malér. Tohle už není magie, tohle je politika. S tím nechci mít nic společného. A taky nechci, abys s tím měla něco společného ty.“

V hlavě mám najednou hučící roj myšlenek.

Galdur pomohl Leitínu, ale co já? Já byla většinu naší cesty problém a závaží. A dá se oddělit magie od politiky, zejména když jí vládnou dvě ze tří zúčastněných stran? A když je magie prapříčinou oněch politických rozbrojů?

„Neříkej mi, co mám dělat,“ vyhrknu. Sklenicí o stůl třísknu malinko víc, než jsem měla v úmyslu, naštěstí zůstane v jednom kuse. Pořezat se o střepy je to poslední, co dneska potřebuju ke štěstí.

„Ty mně taky ne,“ oduší Galdur a hlavu nakloní k levému rameni. „Nemám žádnou povinnost vymýšlet ti ochrany, štítů a iluze.“

Nedokážu odtrhnout pohled od Galdurových očí, neobvykle tvrdých a rozzlobených. Jen matně si uvědomuju, že mám překvapením otevřenou pusou.

„Já se nechci hádat,“ pronese pečlivě kontrolovaným tónem. „Půjdu se na chvíli projít.“ Na můj názor nečeká. Zvedne se od stolu, zmizí v chodbě a zámek za sebou zajistí kouzlem.

„Tak si běž,“ zavrčím si jen tak pro sebe do další dávky vína.

On mě prostě musí naštvat ještě připomínkou, že si na rozdíl ode mě může život ulehčovat kouzly. Jako by si nemohl vzít klíč.

Galdur

Jdu Reininou ulicí, skoro běžím, a musím se kousat do jazyka, abych nezačal nadávat nahlas. Ona si nedá pokoj! Kdyby šlo o její obor, specializaci, fajn, to bych dokázal pochopit. Rozumím rektorce, že se s Reine radí nad vzkazy z *Acadaemie*. Ale zabezpečená telepatie? Utajené mezistátní čarodějnické setkání? Politika a války? To zatraceně není moje starost a neměla by to být ani Reinina starost, nebyla by to její starost, kdyby se do celé věci neustále nevtírala.

Vědět a mít přehled? K čemu ti je přehled, čarodějnice, když nedokážeš změnit okolnosti, co?

Ne. Ne a ne a ne. Do tohohle se zatáhnout nenechám. Ať se v tom Reine plácá sama.

Dusivým vztekem probleskne nový pocit. Ne, nechat v tom Reine samotnou taky nechci. Mám o ni strach.

Zatraceně, Galdure, ty pitomče...

Nechtěl jsem se zaplést, přijmout za někoho zodpovědnost. Nechtěl jsem nic vážnějšího než společníci k vínu, oponenta v diskuzi, příjemný večer, když se to hodí.

Rychle mi došlo, že Reine všechny tyhle škatulky překračuje. Zpřijemnilmi jsme si večer, jasně, a když nám pak dýchala za krk nepřátelská vojenská hlídka, dokázal jsem myslet jen na Reininu rozpálenou kůži. Vlítnul jsem do toho rychle a beze zbytku a snažil se nedat to najevo, protože Reine nevypadala, že by se jí ze mě podlamovaly kolena.

A teď mi strach o jistou urputně soběstačnou čarodějkou tíží ramena jako batoh naložený kamením. Zrovna mně, který jsem se tak snažil podobným nákladům vyhnout. Možná mi to patří.

Proplétám se uličkami v okrajové čtvrti, nerozhlížím se, přesto mě nohy nesou s podivnou jistotou. Až když mi pod klouby prstů zaduní dřevo, uvědomím si, kam jsem celou dobu

mířil. Chopím se jednoho z důvodů, které mi mysl nabídne, a ostatní se snažím umlčet.

„No nazdar.“ Vysoká, fortelně stavěná čarodějka, která dveře otevře, mě sjede částečně pobaveným, částečně povýšeným pohledem. Její přivítání je znechucenou poznámkou stejně jako pozdravem.

„Taky, Wyn, taky,“ vrátím jí lehce. Známe se od školy, to už je pěkných pár společných pitek, nocí beze spánku a nevyvedených pitomých nápadů. „Co máš dneska v plánu?“

„Co navrhuješ?“ Spolužačka se opře o veřej s rukama založenýma na prsou.

„Sehnat slušný víno a probrat u něj možnosti magických bariér.“

Wyn si povzdechne a nechá masku žoviálnosti spadnout.

„Ani jsem si nevšimla, kdy jsme tak zestárli,“ postěžuje si a ustoupí, abych mohl projít dveřmi.

„Nezestárli, jen to po absolutoriu občas musíme předstírat,“ zkusím ji utěšit.

Staří sice nejsme, ale děti už taky ne, děti nebývají tak vzdělané v magii. Tahám z Wyn rozumy o obranných kouzlech a vylepšuju je runami. Čarodějka se ani neptá na důvod, prostě ji baví osahávat hranice našich magických dovedností. Stavíme větrné zámky, hladina ve džbánku klesá a zdatně tvoří iluzi, že čas ubíhá nazpátek. Do dob před Reine, do časů, kdy měla samostatnost ještě půvab novoty a noci byly příliš dlouhé na to, aby je člověk trávil sám.

Když se s Wyn loučím, vina se mi v hlavě zuřivě pere s pocitem křivdy. Mumlám omleté fráze na rozloučenou, nezdvořile se obrátím ke spolužačce zády, ještě než za mnou zavře dveře, když koutkem oka zahlédnu jasně oranžový záblesk. Zrzavé vlasy, uvědomím si vzápětí, zrzavé vlasy a světlo Wyniny lucerny a jeho odlesk v očích, když se po mně

žena na okamžik ohlédne. Pak se zadívá zpátky před sebe, uhne z obdélníku, který ze tmy vysekla lucerna za dveřním rámem, a rychle kráčí pryč. Nesmyslně se mi zdá, že jí ze zad čtu pohrdání.

Wyn za mnou přibouchne dveře. Všimla si zrzčina pohledu? Pochybuju, spíš prostě pokládá večer za skončený.

Aisling Seamaire, castelgrandeská lékárnice, vybavím si neobvyklé jméno patřící ke kaštanovým vlasům. Aisling, Theodorova žena. Aisling, Reinina známá.

Vina se vítězně vzedme a prolne se s vlnou strachu.

Kapitola 3

Neexistuje nějaká střední cesta, do pytle? Nebyl by nějaký kompromis, že bych nebyla úplně ze hry venku, ale taky ne první na ráně?

Nevyslovím to nahlas, nejsem blázen, ale i tak se trochu bojím, jestli to nezachytil náš telepat.

Nebo telepat *Acadaemie*, zaručeně si nějakého taky přivedli. Je jich pořádná banda, určitě nenechali nic náhodě.

Dívám se na skupinu čarodějů za hranicí magického kruhu a na jednoho, který je před ní. Uvnitř kruhu. Se mnou.

Nemůže mi nic udělat, vím to. Náš kruh je obrovský a spletený z tolika ochranných zaklínadel, že se v něm nedá ani pořádně nadechnout. Galdur a pět dalších čarodějů se na něm nadřelo skoro týden, další tři dny ho zkoumali runaři *Acadaemie*. Dvě čarodějnické školy na nohou, dva mocně utajované průvody k zapadlému údolí v pohraničních horách. Hromada ochranných a maskujících kouzel, odborníci na odhalování lží napjatí jak kočky na číhané. Zkrátka pořádný humbuk, jehož jediným cílem je přesvědčit se, že protistrana chce taky jenom spojení pro politické hrátky.

Jsem přímý aktér historické události, první vyslanec v bezprecedentním setkání zástupců comharské Školy a dhamské *Acadaemie*.

Vyvléknout se mi nepovedlo, tak se alespoň snažím mít to co nejrychleji z krku. Bojím se, zatraceně se bojím. Dvacet čarodějů pohromadě je recept na potíže. Dvacet čarodějů zatížených historií vzájemných válek, nedůvěrou a lehkou paranoiou není ani tak recept jako pokrm připravený k servírování.

Hlava ví, že i kdyby na mě dhamští zaútočili, i kdyby náhodou selhalo tohle několikrát jištěné ochranné kouzlo, celá

comharská delegace mě bude bránit – ne proto, že jsem to já, ale proto, že v tuhle chvíli reprezentuju celou Školu. I tak se ve mně vzpíná panika.

Nezastavuju se, prkennými kroky se blížím ke středu kruhu, můj protějšek z *Acadaemie* se pohybuje jako loutka a konečně je dost blízko na to, abych rozeznala jeho obličej.

„Carthe?“ vyjeknu překvapeně. Čekala jsem bojovníka, některého z čarodějů zběhlých v proudové magii nebo v obranách, ne bylinkáře. Ne Cartha. Co, pro všechno na světě, tu dělá můj dávný bývalý přítel?

„Uhm, no jo.“ Carth pořád vypadá jako školák, když krčí rameny. „Rektor čekal, že pošlou tebe. Vymyslel kvůli tobě úplně novou fyziomagickou sondu.“

Čekám, až se dostane k pointě, ale další vysvětlení se zjevně nechystá, musím si domýšlet sama.

„A soudil, že zrovna tebe budu mít zábrany... zranit?“ Chtěla jsem říct zabít, ale to slovo mi nejde z pusy, ne ve spojitosti s mojí osobou.

„Zhruba tak,“ odbroukne botanik a podezíravě si mě prohlíží. Když se mi jeho pohled zastaví na klíčních kostech, ani mě to nepřekvapí, tam mi koneckonců zírá každý čaroděj.

„To není náš amulet,“ oznámí mi, vytřeštěné oči upřené na runami pokrytý řetízek kolem mého krku, a udělá dva roztřesené kroky vzad.

V hrudníku se mi sbírá zaječení, ale ovládnou se a promluví tiše, tiše a unaveně.

„Není. Loni jsem se připletla k maléru s kouzlem a ten váš blokační amulet to prostě nevydržel. Comharští mi vyrobili nový. Silnější než váš, neboj,“ dodám jedním dechem, ale paniku v Carthově obličejí už vymazat nedokážu.

Co čekáš, holka, napomenu se v duchu. Právě se dozvěděl nejen že comharští mi věří natolik, že mě pošlou vyjednávat,

ale taky že jsem přežila zničení svého poutacího amuletu, kterým kdysi *Acadaemia* pojistila mé nebezpečné magické sklony. Podle všech pravidel by energie uvolněná při zničení amuletu měla dotyčného čaroděje zabít. Měla jsem obrovské štěstí a další velkou černou skvrnu na už tak dost ušmudlaném štítě. Nekromancie je radost, fakt.

„Carthe, myslíš, že by si Škola nechala pobíhat po chodbách nezajištěného nekromanta?“ zeptám se nejschlíplejším hlasem, na jaký se zmůžu.

Znávala jsem Cartha celkem dobře. Teď málem vidím, jak se mu za očima pere zdravý rozum, logická úvaha, že ani v cizině nemůžou žít takoví hazarděři, s podezíravostí a tušením podrazu. Hasím v sobě uhlíky uraženosti hned v zárodku. Taky bych byla podezíravá, kdybych neměla za zády dva fakticky dobré fyziomagiky a nevěděla, že v případě jakýchkoli potíží mě varují. Dhamští se museli zařídit podobně...

Přejíždím pohledem zástup dhamských čarodějů a pátrám po povědomých obličejích. Nenajdu nikoho, koho bych si dokázala spojit se specializací na magické proudění v lidském těle, takže křiknu tak nějak všeobecně na všechny.

„Prý jste kvůli mně vymysleli novou fyziomagickou sondu. Funguje vám? Víte, že vám nelžu? Že ani mizernou telepatii nezvládnou navázat sama, protože Škola si na tom bloku dala vážně záležet?“ Ukazovák levé ruky si mimoděk obmotávám smyčkami řetízku, o kterém je řeč. „Víte, že ať to navenek vypadalo jakkoli, vážně jsme loni chtěli jenom pomoci Adoru? Víte, že s nikým bojovat nechceme?“

Vítr v korunách borovic a vlastní zjančené srdce, neslyším nic jiného.

Carth se upřeně dívá na mě, pak na comharské čaroděje rozestavené za linií ochranných zaklínadel, šlehne pohledem přes rameno na své kolegy a konečně se rozhodne.

„Nechali jsme se unést, nezdá se ti?“ prohodí o něco lehčím tónem a kývne na mě, jako by těch patnáct let nikdy neuběhlo a on mě zval na pár doušků tajně na *Acadaemii* propašované pálenky.

„Je to nakažlivý,“ souhlasím, pod hrudní kostí cosi jako náznak naděje. „Mám návrh, pojďme prostě mluvit na rovinu. Představ si, že máme každý v sobě žejdlík vína.“

„Představuju si,“ potvrdí Carth. „Tákže, pověz mi,“ napodobí opilecké protahování slabik, „co vod nás čekáte?“

„Pravdomlupnost a spolupráci,“ pronesu odhodlaně.

Kdyby to náhodou nebyla správná odpověď, můžu to svést na imaginární víno.

Jenže to naštěstí je správná odpověď, nebo se přinejmenším nikdo neodvází mě opravit. Telepati a fyziomagici obou zúčastněných stran zjevně dospěli k názoru, že Carthovy a moje úmysly jsou více méně čisté, a pod ochranu kruhu vstoupí důležitější lidé. Blanche si vyměňuje zdvořilosti s rektorem *Acadaemie*, kterého si matně vybavuju ze seminářů o runové magii. Vzájemně si blahopřejí ke schopným týmům a k úrovni magických vzdělávacích institucí, hádám, že ani jeden nechce být první, kdo nakousne téma války.

Já stojím pár délek za představenou, na okraji řady čarodějů, kteří se snaží tvářit jako Blanchina osobní stráž. Fyziomagik Oise. Proudari Ebbe a Ghislaine. Runářka Deryth.

Galdur se zúčastnit odmítl, zmizel hned, jak dokončil ochranný kruh. Theodor trpělivě postává za liniemi magicky nabitých run, rektorka mu nevěří natolik, aby ho vzala dovnitř, ani tolik, aby ho nechala bez dozoru. Najednou si uvnitř kruhu připadám podivně sama a bezbranná.

Nevyruší mě hlasy, ale ticho. Dva velmistři magie se vzájemně častují významnými pohledy a atmosféra houstne jako kaše, nad kterou se kuchaři utrhla ruka s krupicí.

Nakonec je to Blanche, komu povolí nervy.

„K čemu se chystá Ador?“ zeptá se, v hlase dobře nabroušenou čepel. Nebo přinejmenším slušnou napodobeninu.

„K dobytí Comharu,“ odtuší rektor *Acadaemie* bezvýrazně. Pohledem přitom sklouzne z naší představené na Oiseho a tázavě zvedne obočí. Oise jen drobně přikývne. Rektor zjevně nepřehání.

„Proč?“

„Moře. Přístavy. Obchodní možnosti.“

„Teď už je to přece zbytečné.“

„To je úplně jedno...“

Klidná, téměř vlídná rektorova věta mi položí na ramena ledové tlapy strachu. Podle ostrých nádechů z řady po mé levici a podle Blanchiných křečovitě sevřených rukou soudím, že nejsem jediná.

„I kdyby si byl vědom toho, že akutní hrozba hladomoru pominula, Frolik se nemíní nechat zaskočit podruhé. Chce si vybudovat rezervní možnost, únikovou cestu.“

Úniková cesta. Plán v záloze. Sama jich vždycky pár mám, jinak si připadám jako v kleci.

Kousnu se do rtu. Vážně jsem si právě pomyslela, že chápu pohnutky člověka, který posledních čtrnáct let v jednom kuse vede nebo plánuje války?

Mít rozmyšlenou rezervní variantu událostí přece není nic špatného, je to přirozená reakce inteligentního člověka...

Tentokrát se hryznu zevnitř do tváře a zaryju si nehty do dlaní, aby mě bolest přivedla k rozumu. Frolik Adorský vedl několik válek, v jedné z nich si podrobil moji rodnou zemi a taky učinil slušný pokus dostat mě na šibenici. Žádné

porozumění. Žádné omluvy. Dokud mu bude zbývat jen špetka sil, nepřestanu proti němu bojovat jakýmkoli způsobem, který budu mít.

Což se krásně řekne, jen se nesmí moc přihlížet k faktu, že čarovat nemůžu a největší kus železa, kterým jakž takž vládnu, je lovecký nůž, rýpne si jiná část mé mysli. Měla bych poprosit Aisling, aby mě naučila alespoň základy šermu. To by ovšem znamenalo se jí nejdřív omluvit. Nebo bych měla naše dávné neshody prostě ignorovat a doufat, že Aisling to pojme stejně? Už je to pár let, ale bude ochotná přejít fakt, že jsem se jí pokusila svést muže? Tedy ne že by mi to nějak extra šlo...

„Co je s tebou?“ sykne hlas u mého levého ucha. Trhnu sebou a chvilku na Ebbeho hledím se zmateným pomrkáváním, než si uvědomím, jak daleko od reality mě moje úvahy zanesly. Musel něco vycítit, všichni jsme v jednom runovém kruhu, který on sonduje telepaticky.

„Nic,“ vydechnu a snažím se udržet si v hlavě pořádek, soustředit se na rozhovor těch důležitých lidí.

„Obchodní možnosti jsou jen část Frolikova plánu,“ pronese rektor. „Vévoda chystá razantní omezení používání magie, zejména mimo magické školy... mimo jednu magickou školu podléhající přísné kontrole.“

„Zřejmě nemyslí *Acadaemii*, což?“ nadhodím do tísnivého ticha. Několik čarodějů po mně loupne vyčítavými pohledy, ale rektor se mé skoro drzé otázce přizpůsobí.

„Nanejvýš tak podle jména,“ přisvědčí. „Pravděpodobně ani to ne. V Adoru se už delší dobu formuje pracovní skupina čarodějů – ze začátku to byli váleční mágové, postupně se jejich pole působnosti rozšiřovalo.“

„Jestli si myslí, že s pár bojovníky založí školu, tak ať ji mají,“ zabručí Ghislaine.

„Dokud proti Adoru stojíte vy, nemůže si dovolit přijít o čaroděje,“ rektor se mírně ukloní Blanchiným směrem, „ale v okamžiku, kdy bude mít pod kontrolou Comhar, mu nic nebrání. Založí si magickou školu, nad kterou bude mít plnou kontrolu. Fungování ostatních ústavů, nás, vás, Rangsu, by bylo buď výrazně omezené, nebo rovnou postavené mimo zákon.“

„Nejde jenom o školu,“ hlesnu. Copak to nikdo jiný nevidí? „Jestli má Frolik čaroděje – ne jednoho nebo dva, ale oddíl čarodějů, kteří jsou zvyklí ohýbat magii k boji, pak je pro nás Ador rovnocenný a hodně nebezpečný soupeř.“

„Přesně tak, kolegyně. Z toho plyne, že dokud bude Frolik vládnout, dokud bude pokračovat v realizaci svých záměrů, bude nebezpečný.“

Rektorovým slovům mimoděk přikývnu. Až pak na mě dolehne hrozba, kterou v sobě nesou.

„Co navrhuje?“ Blanche vyslovuje pečlivě a bez emocí.

Rektor si dá načas s odpovědí, přeje se pohledem své čaroděje i nás a každému se na okamžik zadívá do očí. Dva z jeho kolegů pod jeho pohledem lehce přikývnu a já cítím, všichni určitě cítíme, jak ochranným kruhem projíždí nová vlna energie.

„Vytáhnout do boje,“ pronese rektor. „Dhamsa nás může formálně podpořit - vzbouřená adorská provincie vyvolá občanskou válku – ale budeme bojovat jako čarodějové za svobodnou magii.“

„Dvě magické školy proti celému Adoru?“ zajímá se Ghislaine.

„Naším nepřítelem není Ador, vážená kolegyně.“ Rektorův hlas vibruje uhrančivě hluboko. „Naším nepřítelem je vévoda Frolik. Jistě, budeme se muset vypořádat s adorským vojskem, pokud ho proti nám Frolik pošle, ale není to náš cíl. Jediným

cílem je zbavit Leitín Frolika. Veškerými silami, jakýmkoli způsobem.“

Mám pocit, jako by na celý kruh padla pokrývka těžkého, mokrého sněhu.

Nadechnu se, jako bych chtěla křičet. A pak křičím, křičím alespoň v hlavě. To nikomu nevadí, že se tu navrhuje vražda?

Prohlížím si ostatní čaroděje, zkoumám tvář za tváří a hledám náznaky myšlenek za nimi. Překvapení, šok, ano, skoro vždycky je najdu... jenže když se dívám dál a prvotní emoce ustupují, vidím váhavý souhlas. Někdy souhlas zvířete zahnaného do úzkých, s jedinou únikovou cestou, ale v žádném z obličejů nenajdu chuť postavit se rektorovi na odpor, chuť, která pálí pod bránicí mě.

Ne, odpovím si v duchu zaraženě, nikomu v zásadě nevadí, že se tu navrhuje vražda.

Theodor

Snažím se nebrat nedůvěru osobně. Od rektorky de Lestate je to pochopitelná reakce. Velkoknížecí dvůr v Dhamse, *Academia Magica*, adorská armáda – můj životopis je přinejmenším podivný, pro leckoho vyloženě podezřelý.

Ale o to nejde. Chtěl jsem tu být. Jestli se chystá výprava do Adoru, potřebuju u toho být. Nedůvěra je směšná cena.

Když pozoruju tváře adorských čarodějů, bývalých kolegů, když sleduju rektorčina ztuhlá záda a Reininy paže jakoby v křeči, je mi jasné, že mají k diskusi mnohem závažnější témata než moji loajalitu. Už v tu chvíli se bojím.

Ale jak moc se bojím, to mi dojde až ve chvíli, kdy spatřím rektorčinu tvář.

Budou se dít věci, uvědomím si. Strach se mi usadí na bedrech a já vím, že se ho dlouho nezbavím. Moje

představivost pracuje naplno, závodí sama se sebou, když mi předvádí jeden obraz za druhým, výjevy a nápady, které by mohly proměnit tvář Blanche de Lestate v masku ze zvětralého, drolicího se kamene.

Nikdo se neodvažuje zeptat a ani rektorka nepromluví. Když se comharská vyslanecká skupina přiblíží hranici kruhu, pomůžu kolegům stáhnout z run sílu, která kouzlo udržuje. Bariéra zmizí, unavené kroky překonají řádky run stejně snadno jako čáru vyrytou do země špičkou boty. Oči velmistryně de Lestate připomínají skleněné korálky.

Na okamžik sklouznu pohledem k Reine. Ruce má schované v kapsách, dělá dlouhé, sebevědomé kroky, svaly na čelisti má zatnuté, jenže pak se i ona podívá mým směrem. Má pohled vyděšeného zvířete.

„Tohle bude ještě vostrý,“ broukne Aisling po mém boku.

„Taky mám ten pocit,“ vydoluju ze sebe. Aisiny studené prsty se konejšivě ovinou kolem mé dlaně.

„Nějak to zvládnem.“

Hlouček comharských čarodějů, už zasvěcených i těch, kteří doteď stáli mimo, se sevře trochu těsněji a tiše čeká.

„Frolik Adorský je nebezpečnější, než jsme předpokládali.“ Rektorchina slova jsou tichá, váhavá, přesto nikomu neuniknou. „*Academia* přednesla dost přesvědčivé argumenty a navrhla jediné východisko.“

Strach mi zatne zuby do páteře a hlava předloží celou paletu scénářů, variace na jedinou věc, která zajistí Leitínu mír.

„Chtějí Frolika odstranit.“

Ais mi zaryje nehty do ruky. Runaři, kteří měli na starosti udržování kruhu, překvapeně mrkají a jeden z nich rychle, hlasitě dýchá. A já... mně v hlavě zuří bouře.

Frolik Adorský má na rukou tolik krve, že by naplnila všechny kašny na adorském hradě, v podhradí a ještě by zbylo.

Veškeré boje, spousta porušených zákonů, soudů a trestů za poslední roky má u kořene právě jeho.

Přesto se mi přičí představa, že ho za to všechno potrestá někdo z nás.

Zmatené myšlenky ještě zrychlují, jedna se zaplétá do druhé a míří k podivným koncům. Sevřu Aislinginu ruku jako zábradlí, jako kotevní řetěz.

Frolik má na svědomí obrovskou spoustu věcí, ano. U některých jsem byl, stál jsem v tu chvíli na adorské straně, jakkoli nedobrovolně. O jiných jsem se dozvěděl od svého otce, který se z dhamského diplomata postupně stal adorským rádcem. Víím, co k nim Frolika vedlo.

Snažil se zachránit a zabezpečit vlastní zemi.

Způsob, který si zvolil, je zavrženíhodný, Frolik udělal skoro nekonečnou řadu špatných rozhodnutí, ale na úplném počátku byl dobrý úmysl a já se nedokážu přinutit vyřknout soud, ani v duchu.

Jenže pokud neuděláme nic, Leitín se vřítí do další války. A pokud se ta Aisina kolegyně hraničářka neplete, tentokrát by tu válku rázně ukončila Liga elfských států. Jaká spoušť by v zemi zůstala po zásahu elfů, to si nechci ani představovat.

Takže nám nezbyvá než... jak to rektorka řekla? Odstranit Frolika.

Je nějaká šance, že to dokážeme bez krve na rukou?

A je nějaká šance, že po takovémhle návrhu neskončím za mřížemi a v runových poutech?

Kapitola 4

„Co se od nás vůbec čeká?“

Alchymista Iestyn přejíždí pohledem pár našich kolegů, zoufale pohazuje hlavou, až mu kudrnaté vlasy padají do očí, a usilovně doufá, že někdo z nás má odpověď.

„Já nevím, možná šéfová potřebuje otrávit město?“ Myslím, že se Anfitha snaží o vtip, ale úplně jistá si nejsem. Když čarodějka zachytí můj pohled, pokrčí rameny. „Nedělám teď na ničem kromě datury, takže pokud se nemíníme dát na travičství, na mě nekoukejte.“

Nikdo na ni nekoukáme, pětičlenné osazenstvo katedry alchymie pro jistotu kouká do podlahy, ven z okna a vůbec se snaží uniknout pozornosti. Iestyn se opírá o dveřní rám, Anfi a El se společně uchýlily do kouta mé maličké pracovny a Rhis se usadil na okenním parapetu. Těžko mu to můžu vyčítat, protože já sedím na stole. Pokud se vůbec dá říct, že sedím, protože Aislingina dopolední lekce šermu na mě zanechala stopy. Všelijak se ošívám, ulevuju místům, na kterých se začínají vybarvovat modřiny, a snažím se neohýbat naražené levé koleno.

Alespoň v tom nejsem sama. Aisling drezíruje polovinu školy a za těch pár dní už je ze zahrady vyšlapaná cestička k ošetřovně.

„Rektorka chce gahu,“ prozradím kolegům. „Jestli vymyslíme ještě něco dalšího, bude to fajn, ale hlavně gahu. Životabudič. Něco, co nás udrží na nohou, až půjde do tuhého.“

Dobrá, ten dramatický tón jsem možná maličko přehnala. Teď už El strach z očí nesmažu. No co, život po absolutoriu je někdy i takovej. Zvlášť když se čarodějové chystají vytáhnout do války.

„Náš hlavní úkol,“ věnuju každému po řadě významný pohled, „je zjistit, kolik suroviny máme k dispozici, určit, co konkrétně z ní připravíme, a odhadnout, kolik dávek a s jakým výsledkem můžeme přichystat. S Iestyne máme hromadu podkladů pro různá vyluhovadla, ale ten experiment běží, zatím jsme ho nehodnotili. Takže navrhuju začít tak, že urovnáme naše poznámky a zjistíme, na co jsme vlastně přišli.“

Žádné námitky se neozvou. Mám určité pochyby o tom, jestli mě Rhis vůbec vnímal, ale odsunu je coby nedůležité.

„Rhisi, Iestyne, vy se podíváte na moji větev výzkumu,“ plesknou dlaní do stohu papírů, který mi leží na stole, „Anfi, El, my se mrkneme na Iestinovy výsledky. Popište účinek, zjistěte, o kolik to zvedá puls, jak se lidi cítí, jestli jim je špatně, jak dlouho trvá, než efekt odezní. Všechno, co vás napadne. Pak to porovnáme. Jasně?“

Než si to kolegové srovnají v hlavách, přeruší poradou čísi klouby na dveřích.

„Reine? Rektorka tě chce, pokud možno ještě včera.“ Pootevřenými dveřmi na mě kývne Torill, proudařka specializující se na magické katastrofy. Ve světle jednání s *Acadaemií* je mi jasné, proč rektorka potřebuje ji, ale co může tak nutného chtít mně? Na okamžik ztuhnu a usilovně o tom přemýšlím, pak sklouznu ze stolu a zaměřím to zjistit.

„Holky, dejte se do toho zatím samy, já se pak kouknu, co vám vyšlo,“ hodím přes rameno, pohled upřený na Torillin dlouhý cop pohupující se chodbou. Natáhnu nohy, abych čarodějkou dohnala.

„Rektorka je u sebe?“

„Jo, něco tam vymýšlejí s Iwarem,“ přikývne Torill. „Chudák Blanche už neví, čím je. Od rána jí mluvila do hlavy školní rada a vyslanec od dvora, pak chtěla vysvětlit, jaké zhruba následky může mít bitva vedená magií, pokud budou

adorští stejně silní jako my. Co ti budu povídat, moc jsem ji nepotěšila.“ Čarodějka pokrčí rameny, jako by se s rektorkou neshodly na sázce v kartách. „Moc spěchá, nejradši by měla válku připravenou za týden. Dřív nebo později se jí to vymstí.“

„Kdyby plánovala pomalu a pečlivě, většina lidí by zapomněla, proč se vlastně nějaká válka má vést. Blanche potřebuje využít šok, který nám uštědřila *Acadaemia*.“

„Taky pravda. No, Reinuš, jdi na Blanche opatrně a mně drž palce.“ Torill zasmušile vyhlédne z okna, než zamíří po schodišti dolů. Na okamžik za ní nechápavě zírám a pak se přes parapet nakloním taky. Stojím na chodbě s výhledem do školních zahrad a přímo pod mým oknem cvičí čarodějové s dřevěnými holemi o délce jednoručního meče. Torill se zřejmě na lekci šermu netěší.

Já se vydám schodištěm nahoru, směrem k rektorčině pracovně. V okně na odpočívadle chybí jedna z mnoha malých skleněných tabulek a ke mně zřetelně dolehne Aislingin křik.

„Už jsem učila kde koho, učila jsem slepý a zchromlý a děti, a ty děti to zatraceně pochytily rychlejš než vy!“

Rty mi cukne úsměv. Aislingin zaklínačský výcvik je pro čaroděje comharské Školy něco jako léčba šokem. A já si přes všechny modřiny, naražené koleno a křeč v prstech myslím, že je to nejlepší věc, jaká se nám mohla stát.

Když natahuju ruku ke dveřím rektorčiny pracovny, abych o sobě dala vědět, panuje kolem naprosté ticho. Zdá se mi, že se mé zaklepání nepříjemně nese chodbami, stejně jako Blanchin hlas, když mě zve dál.

Stisknu kliku, vejdu a okamžitě se zarazím pod Iwarovým ostrým, skoro nepřátelským pohledem.

„Zdravím,“ zamumlám. Čaroděj zabručí cosi v odpověď, rektorka přikývne a drobným, unaveným gestem mi nabídne

volnou židli. Sedám si s přesvědčením, že se něco ošklivě pokazilo.

Iwarovy překřížené nohy a paže založené na hrudi naznačují, že od něj se žádného vysvětlení nedočkám, a je to znovu Blanche, kdo musí kousnout do kyselého jablka.

„S *Acadaemií* jsme se shodli v tom, že musíme proti Frolikovi využít veškeré síly, zasadit jediný silný, rozhodující úder,“ pronese unaveně a nadechne se k pokračování, jenže už ze sebe nevypraví ani slovo. Iwar si odfrkne a obrátí pohled ke stropu.

Část mě by se nejradši zvedla, práskla za sebou dveřmi a utekla, protože chování Iwara, kterého znám jako klidného a celkem vstřícného člověka, mi nahání strach. A jiná část se chce dobrat řešení, abychom se hnuli z místa.

„Co znamená *veškeré síly*?“ optám se opatrně.

Blanchin pohled škemrá o pochopení. Iwarův mě varuje, ať si moc nevyskakuju.

Co to zatraceně má...

Počkat. To nemůžou myslet vážně.

Zbláznili se úplně?

„Myslím, že se špatně chápeme,“ hlesnu.

„Ale dobře se chápeme,“ procedí Iwar mezi zuby. „Velmistryně ti chce sundat ten vázací amulet a použít v boji nekromancii.“

Jo. Zbláznili se úplně.

„Já jsem zásadně proti.“ Čarodějova slova zní jako skřípění taseného meče.

„Jo, já jsem taky proti,“ vyjeknu. Ne že by nebylo báječný zbavit se řetízku na krku, konečně využít roky a roky studia a postavit slušné kouzlo – zapálit oheň v krbu, když se nechci otravovat s křesadlem, nebo prohodit pár slov telepaticky a nemuset čekat, až mě někdo zahrne do vlastního kouzla – ale

ne za cenu toho, že budu něčí zbraň. Ani zbraň velmistryně de Lestate, které sice hodně dlužím, ale hodně už jsem jí taky splatila.

A to nemluvím o tom, že nekromancii vůbec nedovedu používat. Od okamžiku, kdy se u mě projevila, jsem buď omezená blokačním amuletem nebo polomrtvá únavou. To nechcete, vy čarodějníci šílenci.

„To není otázka k diskuzi. Jsme tu, abychom vyřešili prostředky.“

Už dlouho jsem neslyšela Blanche de Lestate rozkazovat. Skoro bych nevěřila, že promluvila stejná žena, která před chvilkou unaveně hovořila o využití veškerých sil. Je to zvláštním způsobem uklidňující. Rektorka poprvé za příliš dlouhou dobu působí dojem člověka, který má situaci pevně v rukou, a já se momentálně klepu tak, že bych se velení podřídila s radostí. Kdyby nevelela k tak nebetyčné pitomosti.

„To nedopadne dobře,“ hlesnu. „Nemám zkušenosti. Budu ohrožovat i naše čaroděje.“

Iwar je podobného názoru, dává mi ho najevo znechuceným pohledem. Ovšem Blanche zřejmě své rozhodnutí bere za nevratné a teď, zdá se, čeká, až opadnou prvotní emoce.

„Ty to zvládneš,“ oznámí mi tónem, na který se nedá odpovědět jinak než *ano, paní*. Já neodpovím, koušu se do rtu a usilovně doufám v zázrak. „Něco se ke mně doneslo o tvé historii s magií, zejména na vaší loňské výpravě do Adoru.“

Místností zazní ostrý nádech skrz zuby. To Iwar vyžvanil rektorce, že můj starý amulet, ten z *Acadaemie*, mi přece jen trochu síly na jednoduchá kouzla dovoloval a já toho využívala? Naprášil mě a teď toho lituje? To jsme dva, kolego.

„Tohle ber jako další výzvu, další obor, který ovládneš. A neboj se, úplně bez kontroly tě nenechám. Iwar tě bude hlídat.“

Dokáže pro tebe vyrobit slabší verzi vázacího amuletu i ochránit sebe, až se ti pokusy vymknou z rukou.“

Až, ne jestli. Rektorka si o mně nedělá přehnané iluze, dojde mi. Ví, že mi nakládá těžký úkol, a počítá s tím, že ho nezvládnou. A přesto jí to pořád přijde jako dobrý nápad.

Zatraceně, zatraceně, zatraceně.

„Nikdo další o tom vědět nebude. My tři a rektor *Acadaemie*, dál ani slovo.“

Chabě přikyvuju na souhlas a myšlenky mi pádí zmateným tryskem.

Nekromancie je nebezpečná. Každá země na kontinentu má zákony zakazující nekromancii a omezující nekromanty. Blanche ten zákon dodneška ctí a prosazovala. Pokud se odhodlala ho porušit...

Já ale nechci být ničím zbraň!

Jenže Blanche se něčeho bojí víc než nekromancie. Víc než války.

Jakou cenu má svoboda?

A ještě líp – jakou cenu má svoboda pro člověka, který si svoje vězení nosí od osmnácti na vlastním krku?

„Nemyslíš, že budu trochu nápadná?“ plácnu, abych odvedla pozornost od chaosu ve své hlavě. „Celá škola ví, že nemůžu čarovat, tak proč mě potáhneš s sebou?“

„Protože máš zkušenosti z předchozích válek,“ oduší Blanche.

„A pokud ji někdo zahlédne čarovat?“ dožaduje se Iwar.

„Některá kouzla se dají napájet i z amuletů, v tom jí blok nebrání. Vybavils ji, aby se v případě potřeby dokázala bránit.“

Když se na sebe s Iwarem zadíváme teď, vidím mu v obličejí směs strachu, rezignace a nabídky ke smíru. Pokud v tom jedeme jen my tři, rozhodně bude bezpečnější, když spolu

budeme vycházet. Alespoň já s Iwarem, protože se vážně obávám, že Blanche z toho stresu přeskočilo.

Když tápu z rektorčiny pracovny a doufám, že mě nohy donesou alespoň za roh, dojde mi ještě jeden zádrhel.

Jak, pro všechno na světě, dokážu mlčet před Galdurem?

Celkem snadno, alespoň prozatím, konstatuju, když druhý den ráno postávám na školním nádvoří a čekám, až se Iwar vynoří ze své laboratoře.

Galdur mi za celý večer řekl asi tři a půl slova a zjevně měl plnou hlavu svých starostí. Usnout s rukou položenou na jeho hrudníku a ráno zabalit konvici s horkým čajem do utěrky, aby nevychladla, víc jsem toho pro něj udělat nedokázala. A teď se dívám, jak se ke mně kráčí postarší odborník na magii amuletů s velkým batohem na zádech a říkám si, jestli jsem Galdurovi neměla napsat vzkaz na rozloučenou. Co kdyby.

„Kus za městem je jedno místo,“ informuje mě Iwar.

„Jaký místo?“

„Jestli ti to nevádí, půjdeme pěšky, koní mám z loňska víc než dost na zbytek života.“

Dobrá. Stejně to zjistím dřív, než je mi milo.

Vyjdeme školní branou na ulici a zamíříme k západu, drobná, prošedivělá postava s nákladem a já s popruhem malé brašny na rameni.

„Nechceš s tím batohem pomoci?“

„Ne.“

Další pokusy o navázání rozhovoru vzdám a městem projdeme bez dalšího slova.

Až když nám castelgrandeské hradby zmizí z dohledu a kolem nás jsou na hony daleko jen rovná, přehledná strniště, odhodlám se znovu otevřít pusu a nakousnout závažnější téma.

„Iware, podívej, já se vážně bojím, že tohle špatně dopadne.“

„To mi povídej.“

„Nemusíme přece... Blanche mě nemůže nutit, abych se toho bloku vzdala, nebo ano?“

Z Iwarova povzdechu tuším, že jsem právě propadla u zkoušky.

„Reine, blokační amulet je myšlený a v zákoně zakotvený částečně jako trest, částečně jako ochrana pro okolí. Pakliže rektorka usoudí, že nezasloužíš potrestat a nejsi nebezpečná...“

Cítím, jak se mi srdce pod žebry podivně škube.

„Ale já jsem nebezpečná,“ zachraptím. V krku mi vyschne, mám pocit, jako bych se nadechla ohně.

„To zatraceně jsi,“ kývne Iwar. „Viděl jsem tě umést si únikovou cestu skrz vojenský oddíl a na odchodu málem podpálit barák.“

Skloním hlavu a upřeně se dívám do země. Na ramena se mi snese tíha ošklivých vzpomínek – podkrovní pokoj hostince, vojáci s pochodněmi, rozkaz k našemu zatčení za provozování magie, kolegové z posledních sil se bránící mnohanásobné přesile... a rozervaný amulet padající z mého krku, obrovský příliv magické energie, který se mi z něj vlil do těla, má vlastní obranná kouzla.

A taky to, že mě magické přetížení málem zabilo a vzpamatovávala jsem se z něj celé týdny.

„Ale to ti těžko můžu vyčítat, ne u nás ve Škole. Když se to vezme kolem a kolem, nebezpečný je každý, koho začneme učit aktivně používat energii. Kdyby se někdo, kdo prolezl mistrovskou zkouškou, rozhodl, že udělá nějakou vážně velkou ohavnost, lidi by se nestačili divit. Proto si taky dáváme pozor, koho do Školy vezmeme a koho necháme vyjít. V tomhle

smyslu se tě nebojím, Reine, máš to v hlavě docela slušně srovnané.“

„Ale chybí mi zkušenosti?“ zamumlám, překvapená Iwarovým obratem.

„Částečně,“ přizná kolega. „Nevědět, s čím vlastně pracuješ, je velký risk. Dá se to samozřejmě dohnat. Zkušený čaroděj si dokáže nové kouzlo ohmatat za pár hodin.“

„Ale?“ pobídnu ho, když se odmlčí, a zároveň mi na hrudníku těžkne strach, protože už mě nenapadá jiný důvod pro tak silný Iwarův odpor.

„Ale nekromancie je prostě špatně!“ zasténá kolega s hlavou vyvrácenou k obloze. „Proti přírodě! Nemorální! Popírá zákony magie!“

Nemorální. Prostě špatně. Takže celý výstup vůbec nebyl o mně, o Reine Laragh, co pracuje u alchymistů a tráví trochu moc času v knihovně, ale o tom, že sama podstata mého magického nadání by vůbec neměla existovat? No dobrá, alespoň to není moje vina.

V tomhle světle mě ještě víc zajímá, proč se tedy Iwar nakonec podvolil, a už už mám tu otázku na jazyku, ale soudím, že čaroděj k tomu dospěje sám.

Iwar ještě chvílku posílá lamentsy do oblak, pak jaksi pohasne, shrbí ramena a zadívá se do země.

„Jenomže když rektorce v téhle šílenosti nepomůžu já, najde si někoho jiného. Až na to, že ve Škole nikdo jiný nemá s nekromantskými blokačními kouzly tolik zkušeností, takže to dost možná zmastí. A následky bys vidět nechtěla, Reine...“

„No, já bych je stejně neviděla,“ ucedím koutkem pusy. „Pokud to někdo zpacká, já to odskáču první.“

Na kolegu můj chabý pokus o vtip žádný dojem neudělá. Loupne po mně pohledem a hovoří dál.

„Když odmítnu osvobodit tebe, rektorka dodá jiného nekromanta. Nedělej si iluze, nejsi vzácnost. Ale jak říkám, tebe znám, tobě věřím, že nezpůsobíš víc škody, než bude potřeba...“ Iwarova stažená ústa napovídají, že i škoda, která potřeba bude, je na jeho vkus příliš velká.

„A i kdybych strhnul celou školu, všichni se rektorce postavíme a použití nekromancie odmítneme, tak...“

Kousne se do rtu a obrátí se ke mně.

„Já si vůbec nejsem jistý, že válku s Adorem vyhraje.“

Pod Iwarovým pohledem mi strach na hrudníku rozkvetl v cosi podobného hrdosti. Iwar si vybíral ze samých špatných možností a zvolil mě. Věří mi.

Tíha zodpovědnosti se dostává vzápětí.

Iwar znovu vykročí po cestě a zadívá se k obzoru.

„Teď jdeme na místo, kde občas testujeme náročná kouzla. Je odstíněné lépe než školní laboratoře a...“

„A kolem stejně nikdo není, pro případ, že by odstínění nestačilo,“ doplním ho věčně.

Čaroděj přisvědčí a rozpačitě uhne pohledem.

„Iware, klid, já vím, co jsem zač. Klidně to můžeš říct.“

„Fajn.“ Chvilí pozoruje cestu před sebou a kope do kamínků. „Počítám, že zdrojovat kouzlo energií z amuletu umíš?“

„Neumím, na *Acadaemii* se to skoro nepoužívalo.“

„U nás taky ne. Ale má to být tvoje krytí, takže se to naučíš, jasně?“

Iwar

Medailon s ochranným kouzlem, který mám zavěšený kolem krku, se ani nezachvěje, zato zem pod nohama se otřásá.

Není divu. Reine se s nově objeveným přílivem energie vypořádává tím, že rozbíjí kus skály na šterk. Hubená, poněkud křehce vypadající žena, od níž odletují balvany podle toho, jak pohne dlouhými prsty, je vážně pohled pro bohy.

Ze sundání svého blokačního amuletu byla nejspíš nervóznější než já. Nedivím se tomu, když si vzpomenu, jakou paseku napáchala v jistém adorském hostinci. Ale všechny comharské trestné amulety, ať je jejich účel jakýkoli, k sobě mají vypracovaný postup pro bezpečné zrušení kouzla, a já to nekromantské znám do nejmenších detailů.

Řetězec kouzel, který chrání zhruba míli suché, kamenité louky před nezvanými hosty a okolí před nezvedenými čaroději, bezpečně pohltit přebytečnou energii, nasadit nekromantce slabší blokační kouzlo bylo otázkou chvilky. Od té chvíle se jen dívám, jak se Reine baví.

Zvuky tříštícího se kamene se postupně ztišují, jak se čarodějka propracovává k menším a menším kouskům, pak ustanou úplně. Nekromantka zaujatě hledí do trávy, ruce má zvednuté před sebou, i když je k čarování nepotřebuje. Někdo to tak má, gesto nebo pohyb prstů mu pomáhá se soustředit. Víím, že čaruje, cítím slabou ozvěnu její magie, ale můj ochranný amulet zůstává nehybný.

Medailon na krku by mě upozornil, pokud by se Reine úmyslně nebo mimoděk pokusila přivlastnit si něco z magické energie, která koluje mým tělem. Právě to dělá nekromanty tak nebezpečné a obávané.

Udělám několik kroků, pomalých, abych Reine nevyplašil, postavím se vedle ní a hledám, čím se teď zabývá. Z nejmenších kamínků, ne větších než palec, poskládala na ušlapané trávě mozaiku. Štít vyplněný vějířem zvlněných čar je celkem zdařilé vyobrazení znaku Comharské magické školy.

„Dobrá, beru to tak, že kinetická kouzla ovládáš,“ kývnu na Reine a čarodějka mi odpoví téměř šibalským úsměvem.

Na talenty od přírody a z milosti bohů nevěřím. Reine musela svého starého, slabšího amuletu zneužívat víc, než jsem si myslel.

Teď je to ale naše výhoda, takže jí to nebudu vyčítat.

Rozhlédnu se kolem sebe a rychle utrhnu několik lučních květin. Když si chabé kytice všimne Reine, tázavě zvedne obočí.

„Zkusíme něco náročnějšího. Aktivní čerpání energie. V těch kytkách jí moc nebude, ale něco by se ti podařit mělo. Takže prosím, je to tvoje. A jen z rostlin, Reine, ne ze mě!“

„Neboj,“ odbroukne nekromantka, ale hlas se jí najednou třese. A to o mém amuletu ví, ví, že já se od ní zranit nenechám.

Oči má upřené na barevné květy, pravou ruku napřaženou před sebou, prsty křečovitě ztuhlé. Z každého svalu v obličeji jí číší zoufalé soustředění.

Květiny v mé ruce usychají. Amulet na krku se rozehřeje a začne lehce pulsovat, jako by uvnitř kamene tlouklo maličké, rychlé srdce.

„Pozor, holka, nesahat,“ houknu na Reine. Čarodějka okamžitě přestane kouzlit, uskočí ode mě a pozoruje mě zpod úzkého, nervózně zvlněného obočí.

„Uklidni se, vydýchej se a zkus to ještě jednou,“ vybidnu ji. Tentokrát se snažím o co nejvlídnější tón, mám pocit, že nekromantka je sama na sebe přísná dost. A tohle na první pokus nebylo špatné. Rozhodně bych to přežil bez vážnější úhony, i kdybych neměl svůj amulet.

Reine má v očích děs, ale poslušně napřahuje ruku, mhouří oči, tentokrát je její kouzlo ještě slabší a opatrnější. Z květů se pomalu vytrácí zbytky životní síly, chřadnou a usychají.

Amulet mezi klíčními kostmi sebou dvakrát nebo třikrát chabě cukne, víc nic.

Kdybychom byli v obyčejné školní třídě, kdyby šlo o vyučování, pochválil bych ji a nechal pořádně odpočinout. Ale tolik času nemáme.

„Fajn,“ přikývnu. „A teď to zkus zpátky. To spotřebuje víc síly, uvidíš, jde o regeneraci a zpětné zavodnění. Pracuj pomalu, nestojím o to, abys mi silovým proudem urazila ruku.“

Nekromantka přikyvuje, pootevřené rty se jí třesou. Opatrně vpouští do zubožených rostlin magickou energii a dívá se, jak ožívají.

Jde jí to dobře, to musím přiznat alespoň sám sobě, i když nahlas to říkat nechci. Zatím jí to jde dobře. Ale pořád se pohybujeme v proudových kouzlech, která zvládne každý slušný čaroděj. Až pokročíme k typicky nekromantským záležitostem, může být všechno jinak.

V tuhle chvíli se ze všeho nejvíc bojím, že Reine odmítne zkoušet svoje kouzla na lidech. Na mně, abych byl přesný.

No, jestli ji budu muset přinutit, tak ji přinutím.

Kapitola 5

Jistým podivným způsobem jsem se na válečné přípravy těšila. Představovaly způsob, jak se zaměstnat a nemít moc času na přemýšlení o věcech, se kterými beztak nemůžu nic dělat. Jenže třetí týden tohohle režimu se na mě podepisuje víc, než bych pokládala za možné.

Po celém těle mám modřiny – od zásahů tréninkovým mečem, od židlí a hran stolů, když o ně zakopávám v laboratoři, od Iwarových obranných kouzel, když nezvládnou nekromantský trénink. Ráno se mi zatraceně těžko vstává, protože namožené svaly přes noc ošklivě ztuhnou.

Všechny alchymistické laboratoře jsou plně vytížené, Aisling dodala dlouhý seznam lektvarů a výluhů, které by se mohly hodit. Pít gahu je zakázáno, všechna musí přijít do bojových zásob, takže piju čaj, kávu, horkou vodu s medem, cokoli, co mi pomůže udržet se na nohou. Z domova do laboratoře, z laboratoře pod Aislingin dozor s mečem, pak se proběhnout zpátky na katedru, obsah některých nádob slít, jiný promíchat nebo pod ním zapálit plamen. Tou dobou už Iwar na nádvoří netrpělivě podupává, aby mě nahnal do experimentální místnosti proudařů, jejíž zabezpečení zesílil, abychom neztráceli čas vycházkami za město.

A pokud jsem po jeho výcviku náhodou ještě schopná něčeho víc než usnout na jakémkoli zhruba rovném povrchu, určitě si mě někdo vyžádá jako soupeře pro šerm. Nebo na radu v laboratoři. Na tréninkový magický souboj, ve kterém využívám energii z amuletů. Nebo dělám figuranta pro bojová kouzla, protože můj blokační amulet mě před jejich účinkem z velké části chrání. Že mi Iwar vyrobil slabší verzi jsem samozřejmě nikomu nehlásila, takže pokusy kolegů schytávám víc, než si myslí.

Jenže v tomhle maléru jsme namočení všichni úplně stejně a druhům ve zbrani se pomoc neodmítá.

Galdur už mi dávno přestal nadávat za moji umanutost a potřebu být vždycky v centru dění. Zjistil, že ho stejně nejsem schopná vnímat. Stále odmítá jakkoli se zapojit do válečných příprav, jen se stará, abych doma našla dostatek jídla a od chvíle, kdy mě našel pojídat med po lžících, taky zásobu sladkostí. A v noci mě budí z nočních můr.

Nocí se bojím. Zvládnou svoji alchymistickou práci, zvládnou máchat mečem a pouštět Aislingin křik jedním uchem tam a druhým ven. Zvládnou používat pro všechna drobná kouzla energii z amuletů, abych vybudovala a udržela zdání, že jsem pořád spoutaná a úplně krotká.

Zvládnou dokonce trénovat na Iwarovi nekromantská kouzla, brát mu energii a zase mu ji vracet. Zvládnou přehlížet zrcadla a všechny možné lesklé plochy, a zvládnou neleknout se svých propadlých tváří, kruhů pod očima, které vypadají jako další modřiny, ani šedých záblesků ve vlasech, když už se náhodou podívám. Ale nezvládnou se probudit ze snu.

Několikrát za noc se proberu v Galdurově náruči. Házím sebou, peru se s ním, občas brečím a skoro vždycky vykřikuju jména. V každé noční můře kvůli mně někdo umře. Většinou někdo, koho až příliš dobře znám.

Galdur mě trpělivě utěšuje, snaží se mě vrátit do reality, zatímco vřískám Iwarovo jméno, nebo Blanchino, Aislingino, Theodorovo... A Galdurovo taky. Galdur to v mých snech schytává nejčastěji.

Chvíle, kdy mě Galdur konejší a přesvědčuje, že je v pořádku, jsou jediné, kdy mu z hlasu čtu soucit. Mimo ložnici je pevně přesvědčený, že mám, co si zasloužím.

Takže když po třech týdnech horečné činnosti rektorka vyhlásí den odpočinku, po kterém se vydáme na cestu, vlastně se mi uleví. Skoro.

Sedím u kuchyňského stolu a přesto, že je srpnové dopoledne, přiživuju oheň v kamnech. Teplo je příjemné namoženým svalům a na magické zahřívání nemám energii, vůli ani chuť. Chci jen odpočívat.

Nechat odpočívat tělo není problém, ale mysl se odmítá zklidnit. Zkousím tomu pomoci vínem. Kašlu na to, jaká je denní doba. Zítra táhnu do války, co bych se nenametla hned, jak vstanu z postele.

Někde uprostřed druhé sklenky se mi to začíná pomalu dařit. Nechám dvířka od kamen otevřená, pozoruju plameny, srkám víno a pár poklidných chvil nemyslím vůbec na nic. Pak mě vyruší vrznutí dveří.

„Na zdraví,“ zamumlám, když Galdur vejde do místnosti.

„Dobrý poledne?“ odvětí tázavě. Obhlédne džbánek na stole, skleničku v mé ruce, přejede mě pohledem od hlavy k nohám, které mám natažené na druhé židli, a rozhodne se můj momentální stav nekomentovat.

„Jak ti je?“ zeptá se místo toho a opře se o stůl, jelikož třetí židli nevlastním.

„Teď to docela ujde.“ Významně se zadívám do skleničky.

„Když alespoň tak...“ zabručí Galdur. Pohledem téká ode mě k plamenům, na džbán s vínem a zase zpátky.

Únavou a vínem si probouje cestu pocit, že čaroděje cosi trápí. Jen neplácnout nějakou hloupost, kterých mi alkohol v krvi našeptává víc než dost.

„Co se děje?“

„Rektorka mi málem vymluvila díru do hlavy,“ nenechá se prosit. „Chce, abych jel s vámi. Zabezpečení, maskovací iluze,

chráněná telepatie... žádný boj, to opakovala pořád dokola, bohové, jako by v tom byl nějaký rozdíl, být ve válce jako voják nebo jako jeho štít!“

Chci Galdura s sebou na válečné výpravě?

Kdo by mě budil ze zlých snů?

Ale co když se mu něco stane? Přijde k úhoně v bojích, se kterými nechtěl mít nic společného?

Jestli existuje správné řešení, já ho nevidím.

Odložím skleničku na stůl a poněkud ztuhle vstanu. Asi se lehce zakymácím, horko od ohně a víno v krvi dělají své, ale na Galdura nespadnu, Galdura zcela kontrolovaně a z vlastní vůle obejmu, protože nemám jediný nápad, co mu říct.

Jednu paži mi položí kolem pasu, druhou křížem přes záda a já se spokojeně opřu o jeho rameno. Tohle jsem potřebovala, bleskne mi hlavou, tenhle klid a pocit bezpečí.

„No jo, asi mi nezbejvá než jít s vámi,“ zamumlá mi do vlasů. „Dám na tebe pozor.“

Já nepotřebuju, abys na mě dával pozor, já tě prostě potřebuju poblíž, pomyslí si lehce střízlivější část mé mysli, ale nahlas to nevyšlovím.

Galdurovy paže mi sklouznou na boky a lehce mě odstrčí.

„Jsi horká, Reinuš,“ prohodí poněkud omluvně.

„Když ono je to příjemný,“ zamumlám. Bylo mi dobře. Chci se objímat dál. „Galdure, mrzí mě, že na tebe poslední dobou nemám čas. Chybíš mi.“

Galdur ke mně překvapeně zvedne pohled, lehce pootevře rty, ale mlčí.

Ted' máš šanci, našeptává mi víno v hlavě, jen to řekni. V nejhorším se později můžeš tvářit, že byla opilá. Dělej, otevři pus, mluv!

„Galdure...“ hlesnu, zírám mu do očí a pátrám po odvaze, kterou jsem ještě před okamžikem měla.

Čaroděj na okamžik sklouzne pohledem stranou. Nakloní se ke mně, jeho rty mi přejedou po hraně čelisti a dech šimrá na uchu.

„Co myslíš, neodpočívalo by se ti líp v posteli?“

Než se rozhodnu, nakolik je to péče a nakolik návrh, Galdur šeptá dál.

„Nerad bych, aby sis uhnala úpal ve vlastní kuchyni,“ prohodí laškovně.

Zamručím něco na souhlas a nechám se jemně dostrkat do ložnice.

Tu noc mi sice noční můry dají pokoj, ale ráno se mi nevstává o nic líp. Děsí mě vědomí, že teď už mezi mnou a čarodějnou válkou nestojí nic, a trochu se vztekám, protože jsem se včera vykašlala na sbalení batohu.

S Galdurem spolu téměř nepromluvíme, oba poletujeme po bytě a cpeme do zavazadel všechno, co nám přijde pod ruku. Nejrůznější kusy oblečení, lžiči, křesadlo, plechový hrnek, v Galdurově ruce zahlédnu dlouhou vlněnou šálu. Hromadu amuletů s nastřádanou energií, abych mohla pokračovat ve svém divadýlku. Dva krátké meče. Mám pocit, že s sebou povleču polovinu bytu. I tak zamykám dveře a schovávám si klíč do kapsy mnohem dřív, než je mi milo.

„Pojď, půjdem se projít.“ Galdur se urputně snaží o lehký tón, bere mě za loket a vede východní branou z města.

Oficiální verze událostí zní tak, že vyrážíme na *Acadaemii Magicu* na botanickou konferenci, ale i tak máme pokyn na sebe zbytečně neupozorňovat. Zkoumavějšímu pozorovateli by mohlo připadat podezřelé, kolik se mezi osazenstvem Školy najde nadšenců přes kytky.

Nemyslím, že se tajemství udrží dlouho, ne když by se zhruba za měsíc měl na Škole otevřít nový ročník, přičemž by

ho teď neměl kdo učit. Ale rozkaz je jednou rozkaz, takže se během dne asi padesát čarodějů, nás dva nevyjímaje, ukrutně nenápadně loudá do lesů za Castelgrande. A pak je pár takových, kteří pokyny ignorují – třeba Iwar, dorazivší pod maskovací iluzí s obrovským tlumokem na zádech, nebo Aisling na hřbetě koně, kterého rezolutně odmítne zanechat v Comharu.

Blanche de Lestate na Aislingina šimla zpovzdálí zahlíží, prohrát hned první hádku jí na už tak mizerné náladě nepřidalo. Když neobřadně zavelí k odchodu a sama vykročí v čele zástupu, zaslechnu ji mumlat, že u zaklínačky to alespoň nikomu nepřijde divné.

Nechám jí pár délek náskok, věnuju Galdurovi spiklenecký úšklebek a pomalým krokem vyrazím taky. Cítím, jak se kolem nás vlní magie. První směna proudařů zodpovědných za maskování se dala do práce, protože padesát lidí pohromadě by rozhodně nikdo nepovoláný vidět neměl.

Banda comharských čarodějů nepřipomíná armádu ani náznakem. Civilní oblečení, často poznamenané ne zcela povedeným experimentem, ani náznak řad nebo vojenského kroku. Na první část výpravy, pochod na *Acadaemii Magicu*, se elita Školy vydává v různě velkých hloučcích, jejichž převažujícím tématem hovoru jsou špatně sedící boty.

„Jak to vidíš?“ kývnou na zaklínačku, když se ocitne poblíž, a popleskám jejího oře po krku. Aisling střelí pohledem nejdřív po mé ruce, pročť jí přestanu omatlovat koně, a pak po čarodějích v dohledu.

„Kdybych opravdu musela, dojdu za čtyři dny,“ odpoví. Přeměřuje si u toho skupinku Iestynových kamarádů, kteří se snaží přepočítat cestu do Dhamsy na násobek vzdálenosti mezi Školou a jistým nechvalně proslulým hostincem pár mil za Castelgrande. „Vám dávám tejdén.“

Od jiné skupinky k nám dolehne kuňkavý hlásek čerstvé mistryně z katedry magiomechaniky, stěžující si na ramena otlačená od popruhů batohu.

„To brzy,“ syknu jen tak pro sebe.

„Osm dní, a budu ještě příjemně překvapená,“ opraví Aisling svůj úsudek.

Třetí den máme překročit dhamské hranice. Pod bránicí mi hlodá nervozita ruku v ruce se zvědavostí. Jak může padesát čarodějů oficiálně a přitom nenápadně překročit hranici?

Vyzvídání na Galdurovi se nesetkalo s úspěchem. Theodor, který si drží pravidelný krok stejně jako odevzdaný výraz a každou chvíli se ohlíží po Aisling, by mi to nejspíš řekl, jenže vzhledem k Blanchině nedůvěře to pravděpodobně neví. Než se rozhodnu, koho se ještě zeptat, dospějeme až k příhraniční pevnosti v mělkém sedle Slaitenského podhůří. Alespoň se tedy držím na dohled rektorky, když chystá naše dokumenty, cestovní povolení a speciální lejtro potvrzené *Acadaemií*.

Překvapením mi klesne čelist, když ucítím, jak Blanche čaruje.

„Tvař se důstojně,“ napomene mě kdosi a doprovodí to šťouchnutím lokte pod má žebra. Poslušně zavřu pusu a až pak se ohlédnu. Iwar nade mnou třese hlavou jako nad ztraceným případem.

„Určitě je dobrej nápad začít spolupráci s *Acadaemií* fixlem hned na hranicích?“

„Jakej fixl, prosím tě?“

„To Blanchino kouzlo-“

„Co si myslíš? Že schovává půlku bandy pod iluzi? Že mění naše papíry?“

Jo, něco takového mi prolétlo hlavou, ale radši si prokousnu jazyk, než abych to přiznala nahlas.

„Je to jenom takové drobné vylepšení. Máš pravdu, že tlupa čarodějů není úplně obvyklý zjev. Blanche se jen stará, aby na tom strážným nic zvláštního nepřišlo.“

„A neměli nutkání o tom žvanit,“ doplním, když mi svitne.

„Tak. A *Acadaemia* dělá to samé. Nepotřebujeme, aby se někdo zamýšlel nad tím, jestli ta ohlášená botanická konference nemá ještě nějaký jiný účel.“

Nakonec se potvrdí optimističtější Aislingin odhad, na *Acadaemii* dorazíme po týdnu, během kterého si většina osazenstva skvěle procvičila iluze, pyrokinezi a bariérová kouzla na ochranu před deštěm.

Přesněji řečeno, sedmý den v poledne se ocitneme na dohled od Scamallu a hradeb *Acadaemie*. Za další hodinu procházíme impozantním vstupním portálem a kolegové vesměs soudí, že dlouhá tradice dhamské magické školy má něco do sebe.

Na mě mají známé zdi spíš lehce tísnivý účinek. Snažím se vzpomínky na své studium zasunout do nevědomí. Ohromně se mi uleví, když zjistím, že nebudeme přespávat v křídle, kde jsou ložnice studentů.

V jednom z pokojů, které *Acadaemia* používá pro ubytování hostujících učitelů a účastníků magických konferencí, si hodím batoh pod stůl, opláchnu si obličej studenou vodou a musím se chytit okrajů umyvadla, abych uklidnila třesoucí se ruce.

Žádné zahálení se netrpí. Máme jen chvilku na oddech, pak nás čekají ve velké posluchárně na válečné radě.

Na válečné radě.

Tohle není hra. Tohle není výlet s partou kolegů na energeticky zajímavá místa. Tohle je válka.

Vrznutí pantů mi projede každým nervem.

„Už se to na nás řítí,“ pronese Galdur ponuře a doprovodí to bouchnutím dveřmi. „Proto jsem vůbec začal řešit ten adorský

problém, proto jsem se nechal tím jejich amuletem málem zabít, aby k tomuhle nedošlo, zatraceně...“

Přiblížím se k němu několika topornými kroky, položím mu ruce kolem pasu a svoje čelo si opřu o to jeho. Zmlkne uprostřed věty, namáhavě oddechuje. Víím, že je nervózní, že tohle místo a čas představuje všechno, čemu se kdy snažil vyhnout. Ale o tom teď mluvit nechci.

Až vyjdu z téhle místnosti a vkročím do posluchárny, zapojím se do války. Budu součástí vojenských plánů, budu voják a zbraň v jednom. Nestojím o to. Ale ještě víc nechci posílat za sebe do boje někoho jiného, takže pokud se bude válčit, budu se s tím muset nějak smířit.

Potřebuju předtím ještě něco říct.

Konečky prstů přejíždím Galdurovi po páteři, hladím napjaté svaly a v duchu si usilovně opakuju pár slov. Možná, když si je přeříkám stokrát dokola, dokážu je vyslovit i nahlas.

Otevřu pusu, nadechnu se, ale nevydoluju ze sebe ani hlásku. Galdur se na mě zkoumavě podívá a já víím, že pokud se nevyžveju teď, nedokážu to už asi nikdy.

Ještě jednou zkusím přinutit hlasivky ke spolupráci. Marně.

Čaroděj tázavě zvedne obočí a přemostí téměř neexistující mezeru mezi námi telepatickým kouzlem.

Klid. Fajn. To by mělo fungovat. Konec konců telepatie není nic jiného než usilovné soustředění na konkrétní slova. Přesně o to jsem se před chvilkou snažila. Uklidni se, Reine, a sestav z toho chaosu ve své palici normální větu!

„*Je to hrozně sobecký, ale jsem ráda, že jsi tady.*“ Mumlat se zjevně dá i telepaticky.

Galdur mlčí. Energetickým spojením ke mně dolehne matný pocit, že mu došla slova.

Když už jsem Galdura jednou vyškovala do mlčení, rovnou si to můžu odbýt všechno, vybězím sama sebe. Vyšlu svoje prsty

k citlivé kůži na bedrech a nutím svoji mysl vrátit se k těm pár slovům, která jsem si omílala.

„Miluju tě.“

Cítím, jak Galdur ztuhne. Slyším, jak se mu na okamžik zastaví dech.

Místo slov mi telepatické kouzlo donese pocit viny.

Viny?

„Cože?“ vyhrknu nahlas.

Teď Galdurovi vidím v očích strach a nechápu už vůbec nic. Právě jsem mu nabídla zranitelné místo k rozcupování, proč by se mě měl kvůli tomu bát?

Odpověď se mi mihne hlavou a bez varování mě roztřeše jako osikové listí ve vichřici.

„Kdo?“ procedím mezi zuby „Kdo to je?“

„Reine, byla to hrozná hloupost, nic to neznamená, přísahám.“ Galdur skoro šeptá a váhavě ode mě couvá. Jen ať se bojí.

„Kdo?“ zopakuju. Snažím se znít úplně klidně. Za žádnou cenu nechci dát najevo, že mi ublížil. Nic jsme si neslibili, vím to zatraceně dobře. Naivní Reine, pitomá Reine, spoléhat na nevyslovené náznaky je pěkně mizernej nápad. Dobře ti tak.

„Mairwyn,“ hlesne.

Hlava mi okamžitě nabídne živý obrázek. Vysoká, rozhodně ne hubená postava, zplihlé černé vlasy, výrazný hlas schopný překřičet halas v jídelně... Školní specialista na obrannou magii. Chválená učitelka. Schopná výzkumnice.

Teď bych se měla otočit a zmizet, zachovat si nějakou důstojnost. Místo toho chci sebemrškačsky vědět víc.

„Odkdy?“

Čaroděj vypadá jako vyplašené zvíře. Rád by mi zmizel z dosahu, ale zírám mi do očí jako zhyponotizovaný.

„Jak jsme vymýšleli tu chráněnou telepatii. Šel jsem za Wyn pro radu... a nějak se to zvrtilo,“ dokončí téměř neslyšně.

Měla jsem jiné starosti, říkám si otupěle, hnala jsem se do věcí, se kterými Galdur nechtěl mít nic společného. Proč mě překvapuje, že se mu nechtělo jen čekat, s jakou novou hloupostí se vrátím?

„A nikdo o ničem nevěděl,“ zamumlám sarkasticky.

Telepatické kouzlo se přerušilo ve chvíli, kdy jsem na Galdura začala vrčet. Teď ho ale nepotřebuju, rozpačitou grimasu si dovedu přeložit i bez magie.

Klidný hlas už neudržím.

„Nebo jenom já jsem o ničem nevěděla? Jsem celý škole pro smích?“

Galdur zamumlá odpověď a vzápětí mi uskočí z cesty, když se vyřítím na chodbu.

Tohle si vypije.

Aisling

Sedím v okenním výklenku a pohled mi zas a znovu klouže k obzoru, po linii kopců, za kterými se skrývá graaffský Institut. Část mě je ohromně zvědavá. Ráda bych se podívala, jak trénují studenti šermu a co nového se ocitlo v léčitelských osnovách od doby, kdy jsem Graaff absolvovala já. Chtěla bych dát řeč se zaklínači, abych tušila, na co všechno v horách a za nimi můžeme narazit. Ale ty časy jsou dávno pryč. Silně pochybuju, že by mě přivítali jinak než krátkým, chladným rozhovorem a významným gestem k bráně.

A to já jsem na tom ještě dobře, povzdechnu si. O mně alespoň nikdo nemůže říct, že jsem své škole vrazila dýku do zad.

Zadívám se níž, do zahrad *Acadaemie*. Mezi keři a záhony se Theodorova světlá hříva nápadně vyjímá, když čaroděj bezcílně bloumá po úzkých dlážděných cestičkách.

Měl by být na poradě. Kdo jiný, když ne on – zná Ador jako málokdo z čarodějů, on byl první přírůstek do adorské armády, když se vévoda Frolik rozhodl překonat svoji averzi k magii. Jenže Blanche se Lestate mu nevěří a *Acadaemia*, do jejíhož vedení byl Frolikem po vyhrané válce dosazený, ho vesměs nesnáší. Překvapuje mně, že vůbec přesvědčil Blanche, aby ho vzala s sebou.

Je mi ho strašně líto.

Zaslechnu na chodbě rychlé kroky, ale nevšímám si jich. Okolní ruch se mě málokdy týká, v magii i hradbami chráněné budově *Acadaemie* nebývá pro zaklínače do čeho píchnout.

Leknutím vyjeknu, když se dveře našeho pokoje rozletí a pod nárazem kliky odpadne ze stěny kus omítky. Dovnitř vrazí Reine rozčílená tak, jak jsem ji v životě neviděla, práskne za sebou dveřmi, až se divím, že zůstanou v jednom kuse, a vříská.

„Tys o tom věděla!“

Neodvážím se ani pohnout, abych ji náhodou nevyprovokovala ještě víc.

„O čem?“ zeptám se opatrně.

„O Galdurovi a tý čubce z obrany!“

A do pytle.

Čarodějka si všimne mého váhání a ke vší smůle si ho vyloží správně.

„Věděla. Celou tu dobu. A nic jsi neřekla. To mám za poslední válku? To mám za ten čaj? Dobře vyčekaná pomsta, co?“

Reine syčí jako nepřítelny had a já se přistihnu při úvahách, kolika kroky se dostanu pro meč. Nechci jí ublížit, ale mám pocit, že by neuškodilo mít i jinou zbraň než slova.

„Co sem pleteš comharskou válku a čaj?“ vypravím ze sebe. „Nechci se ti za nic mstít, vážně, vždyt' to byla prkotina.“ Prkotina, která měla za cíl přebrat mi Theodora. To ale moudře nevslovím. Beztak to nevyšlo, tak co.

„Ale vědělas to!“ zavýje Reine. Skoro je mi líto i jí. Koutkem oka zachytím otlučenou zeď. Skoro.

Seber se, holka, už jsi zpacifikovala jinačí potvory, napomenu se. Zadíívám se Reine do očí způsobem, který má být velitelský, a snažím se mluvit klidně.

„Viděla jsem je spolu. Nevěděla jsem, co to znamená, jen jsem je zahlídla spolu.“

Čarodějka se syčivě nadechne skrz zuby a chystá si další výlev.

„Přemýšlela jsem, jestli ti to mám říct,“ pokračuju rychle. „Nakonec jsem se rozhodla mlčet, protože...“ Čekám, dokud se mi nedívá do očí, abych si byla jistá, že mě vnímá. „Protože kdyby šlo o Theodora, já bych to vědět nechtěla.“

„Pitomost,“ prskne pohrdavě.

Nesouhlasně zatřepu hlavou.

„Nevím, jak to mezi sebou máte vy. Já...“ Hrome. Jak vysvětlit svoje stanovisko, uklidnit Reine a zároveň nevyžvanit celé své soukromí? „Pokud Theodor někoho někde má, pak má dost slušnosti na to, aby to přede mnou tajil, aby dělal všechno, co od něj chci a potřebuju, aby... no, aby byl můj muž. Beru to tak, že mu na mně záleží. A za takového stavu věcí prostě nechci nic vědět.“

„To mám předstírat, že se nic nestalo?“ štěkne Reine.

„To je na tobě.“ Pečlivě držím nevzrušený tón. „Já jen vysvětluju, proč jsem ti nic neřekla. Nechci ho omlouvat, to v žádném případě, je to podlost. Je mi to líto, Reine.“

Čarodějce se lehce třese brada a na okamžik čekám, že se složí na mou postel a začne nekontrolovaně brečet. Ale místo toho ohrne rty jako vrčící pes.

„Mělas něco říct,“ zopakuje umíněně, otočí se na patě a vypadne z pokoje jen o trochu méně razantně, než jak vstoupila.

Ne, vážně neměla, odpovím jí v duchu. Je mi ale jasné, že logické argumenty jsou poslední věc, která zrazenou čarodějkou zajímá.

Galdur je hlupák, kmitne mi hlavou, když znovu vyhlédnu z okna. Vidím na něm, že má Reine vážně rád, a stejně tak je mi jasné, že Reine má ráda jeho. Proč provedl takovou hloupost?

Theodora už v zahradách nenajdu. Než si s tím ale stihnu začít dělat starosti, zaslechnu jeho kroky na chodbě.

Dveře otevře opatrně a jen tolik, aby se protáhl dovnitř. Seskočím z okna, zadívám se na něj jen na tak dlouho, abych zaznamenala jeho unavený, smutný úsměv, a obejmu ho.

Drží mě skoro křečovitě, jako tonoucí svírá hosené lano, a já se mu to snažím oplatit. Postupně cítím, jak se mu zklidňuje dech, jak se uvolňuje, ale nepouští mě a já ničím nenaznačím, že by měl.

„Nepotřebujíš tě dole v posluchárně?“ zamumlá mi do vlasů.

„Ne.“

Ne tolik jako on. Nějak už se z toho vymluvím.

Kapitola 6

Galdur v cizí posteli. Galdur v cizí náruči.

Přestaň, Reine. Soustřeď se na poradu.

Přivřené oči, zadržávající se dech, ruce, které nejsou moje...

Porada, zatraceně, máš na krku válku, čarodějnice mizerná!

Ruce mám pod lavicí, složené v klíně. Nikdo nevidí, jak si zarývám nehty do dlaní, abych se alespoň na chvíli dokázala soustředit. Alespoň doufám.

„Kolegové, vy si pořád představujete Ador pět let zpátky, kdy byli u dvora asi tři čarodějové a všichni podprůměrní. To už dneska neplatí.“ Rektor *Acadaemie* peskuje shromáždění zvučným hlasem, který vysoký strop posluchárny vrací ozvěnou. „Přesné počty a schopnosti adorských mágů neznáme, ale strážlivé odhady hovoří o minimálně třiceti plně vystudovaných čarodějí. Pokud máme vést rychlý a účinný útok, musíme se na ně připravit.“

„Odkud jsou?“ houkne kdosi ze zadních řad.

„Filip de Lyss-Norde je od nás.“ Zdá se mi, že rektor se za to stydí. Jméno de Lyss-Norde mi připadá matně povědomé, i když obličej si k němu vybavit nedokážu.

„Víme ještě o několika dalších mistrech... přesněji řečeno, nevíme o nich. Jelikož elfové si na naše pojetí magie nepotrpí, dá se předpokládat, že čarodějové, kteří se nám ztratili z dohledu, žijí v Adoru. Možných kandidátů z Comharu je jen pár, takže odhadujeme, že většina Frolikových čarodějí studovala na Rangsu.“

Posluchárnou to zahučí dílem úlevně, dílem nervózně. Jít do války proti spolužákům není nic příjemného, ale malá, uzavřená komunita z hradu Rangsu je známá především pro svá hrubá, nicméně účinná kouzla. Precizní čarodějové *Acadaemie*

i k opatrnosti vyceповání absolventi Školy by s rangskými mohli mít potíže. Vybudovat formálně správné a funkční kouzlo zabere víc času než mrštit po někom energetickým proudem.

„Boj s rangskými je otázkou přípravy,“ ozve se Iwar. „Pokud jsou zvyklí používat narychlo slátaná kouzla, my si můžeme připravit dotažená a funkční zaklínadla na rychle aktivovatelné nosiče...“

Posluchárna teď připomíná spíš magickou konferenci než válečnou poradu. Odborníci na amuletovou magii přihazují do pléna zkušenosti, názory a nápady, a většinou se dokonce nechají navzájem domluvit. Materiály, zdroje energie, osvědčené kombinace run...

Jejich dohadování mi v paměti zažehne další požár.

Runy na malých železných destičkách. Runy na pásku ovíjejícím vybroušený křišťál. Runy na kamenné dlažbě. Štětec v Galdurově ruce. Nůž zakusující se do prstu, znaky psané krví. Galdurovy dlaně na kamenné desce. Na mé kůži. Na cizí kůži...

Nic jsme si neslíbili, lásku, věrnost ani příspěvek na nájem.

Tak se netvař překvapeně, čarodějnice.

Zaháknu ukazovák za svůj řetízek a několikrát s ním trhnu. Hrany kovových článků se mi zarývají do krku.

Nesmím na něj myslet. Nesmím.

Usilovně upínám pozornost k mužskému hlasu, který se nese posluchárnou.

„Frolik téměř jistě vyšle i pár vojenských oddílů, minimálně jako podporu čarodějům. Musíme se rozhodnout, co s nimi.“

„Vojenský oddíl jen těžko dokážeme utajit a maskovat, raději bych je s sebou nebrala. Magicky nenadané vojáky přece dokážeme zneškodnit bez trvalých následků,“ ozve se Blanche s lehounkým náznakem zoufalství. Ne, do války se jí rozhodně nechce.

„Opatrně,“ vloží se do debaty. „Už v dhamsko-adorské válce měli pěšáci k dispozici základní štítové amulety. Od té doby se vybavení mohlo jedině zdokonalit.“

Ticho v přednáškové síni je rozpačité a mrzuté.

„Neuškodí počítat s nejhorším,“ připustí rektor zasmušile.

K dalším závěrům se nedostane. Prudce se otočí ke dveřím, na které kdosi zaklepal a vzápětí bez vyzvání vstoupil.

„Pane? Dorazila delegace z Tosaithu.“ Dveřník lapá po dechu a nervózně se ohlíží přes rameno.

Rektor několik okamžiků rozvažuje, co dál.

„Přerušuji jednání. Pokračovat budeme po večeri. Lyalle, kde jsi? Velmistryně de Lestate, kdybyste mě prosím mohla následovat. Rád bych hosty přivítal v komornějším prostředí.“

Lyall, robustně stavěný dhamský zoolog, s povzdechem vstane a zamíří za rektorem. Taky se začnu sbírat z lavice. Musím vymyslet jiný způsob, jak zaměstnat hlavu. Mohla bych si zajít do knihovny pro nějaký jednodušší román.

Na rameni mi přistane ženská ruka.

„Pojď se mnou, Reine,“ přikáže mi tiše Blanche a netrpělivě čeká, než se zvednu a vykročím ke dveřím.

„Proč?“ syknu koutkem úst.

„Ty ji znáš,“ odpoví mi téměř neslyšně.

„Koho zase?“ zaúpím tiše. Nepletou si mě všichni s nějakou agentkou dvorské tajné služby nebo něco tak?

Jenže pak si všimnu, kdo postává za dveřníkem a zvědavě nahlíží do sálu, a přiznám si, že Blanche se nemýlí. Zná ji. Zná je, poopravím svůj úsudek, když vyjdu na chodbu a zjistím, že tosaithská delegace je čtyřčlenná. Zná ty dva oblečené v něčem mezi vojenskou uniformou a loveckou výstrojí.

Uklidni se, Reine. Dýchej. Soustřed' se na návštěvníky.

Alespoň se nemusím pro zaměstnání vláčet až do knihovny.

Vejdou do chodby, kde si dva elfové v pláštích sepnutých zdobenými sponami vyměňují obřadné pozdravy s velmistry. Vysoká, hubená elfka s očima barvy lučního medu, která stojí stranou, se na mě usměje a kývne.

„Zdravíčko, Reine. Vidím, že jste tu botanickou konferenci zahájili bez nás,“ vyčte mi pobaveně.

„Pozdrav tě, Kaessi. To víš, žízeň po vědění na uzdě neudržíš...“

Elfka mě počastuje náhle vážným pohledem a já na okamžik zapřemýšlím, jestli jsem to s těmi metaforami nepřehnal. Raději se obrátím k jejímu společníkovi.

„Zdravím, pane,“ rýpnu si do Asgeira, který tu zastupuje tosaithské lidi. Přísně vzato nikdy nebyl můj velitel, ale když jsem se v závěru dhamsko-adorské války dala dohromady s jeho hraničářským oddílem, zpravidla jsem ho poslouchala bez diskuzí.

„Taky,“ zamumlá unaveně.

Podívám se na něj pořádně a téměř se leknu.

Rychle počítám. Od konce války – té, během které jsem se zapletla s hraničáři; bozi dobří, vážně chceme do dějin přidávat další válku? – uběhlo šest let. Asgeir a Kaessien; dvakrát šest let, co jsme se viděli naposledy. Zdá se mi, že všechny ty roky se snesly na Asgeirovu hlavu.

Na okamžik se střetnu s elfčíným pohledem plným strachu. Mám určitou představu o elfí empatii a tak je mi jasné, že přinejmenším tuší, na co myslím.

„Jak se daří?“ vymáčknu ze sebe. Koutkem oka zahlédnu, že zbytek naší rozmanité skupiny odchází chodbou, možná k rektorově přijímacímu salónku. Vydám se za nimi a mávnu na hraničáře, aby mě následovali.

„Ujde to.“

„Všechno jde čím dál víc šejdrem,“ zabručí Kaessi, která s Asgeirovým vyjádřením zjevně nesouhlasí. „Ale počítám, že o tom stejně budete za chvíli mluvit horem dolem.“

„Každopádně vás ráda vidím,“ plácnu, než ticho příliš ztěžkne. „I když okolnosti nejsou právě ideální.“

„Vždycky se něco děje, není to tak dávno, co jsi byla v comharském zajetí, pokud se nepletu. Je dobrý vědět, že jste s Aisling nakonec vyvázly,“ nadhodí elfka. „O Aisině zveličené zradě se mluvilo až u vrchního. Prý pěkně vyváděl, když zjistil, že jste pláchly.“

„Nemluv o tom, ať si někdo nevzpomene, že by to mohl napravit,“ mumlám a Kaessi se směje.

Rektorův přijímací salón disponuje stolem s osmi pohodlnými židlemi. Čarodějové zaberou místa podél jedné delší strany, dva elfové proti nim. Já se rozpačitě usadím v čele a čekám, jak zasedací pořádek vyřeší hraničáři, jenže se nedočkám. Ucítím ozvěnu kinetického kouzla, kterým rektor zavírá dveře, a mezi veřejemi ještě zahlédnu Asgeira, soustředěně hledícího do chodby. Jistě. On a Kaessi jsou tu jako stráž, ne jako učenci.

Poslové. Diplomati.

Ať už jsou tihle dva cokoli.

Rektor se nezastavil u přibouchnutí dveří, čaruje dál. Blanche efektním gestem postaví doprostřed stolu lehce narůžovělý krystal, velký jako moje pěst a popsáný řádky run.

„Bariéra pro cizí kouzla včetně odposlechu,“ vysvětlí nonšalantně a pošle do amuletu štědrou dávku magické energie. Co od tosaithských čeká, že si zasloužili taková bezpečnostní opatření?

„Můžeme hovořit,“ pronese rektor obřadně. Elfové přikývnu a ten, který sedí blíž ke mně, udeří dlaní do stolní desky.

„Musíte to zastavit,“ vyhrkne.

Co musíme zastavit?

Lyall má lehce pootevřené rty a hlavu nakloněnou ke straně. Rektor překvapení maskuje lépe, ale ani on si zjevně není jistý, která bije.

Zato Blanche na elfa zpřímá pohledne a pevným hlasem odpoví.

„Nejlepší bude, když kolegům situaci vysvětlíte od začátku. Pozvala jsem vás proto, abychom měli všichni stejné informace.“

„Není mnoho co vysvětlovat.“ Druhý z elfů netrpělivě rozhodí ruce. „Liga elfských států se chystá zasáhnout. Žádný stát Leitínu pro sebe nepovažovala za nebezpečný, ale pokud by Frolik Adorský dokázal celou oblast sjednotit, představovala by taková říše pro Ligu jisté ohrožení. To Liga nemíní připustit. Chce Ador napadnout v momentě, kdy bude většina ozbrojených sil soustředěna mimo příhraničí.“

„Což to by nám ani tak nevadilo,“ prohodí Lyall nenuceně. „Rád pomůžu každému, kdo zatne Adoru tpepec.“

Elfové se tím prohlášením zdají mírně konsternovaní.

„Kolego, obávám se, že kdyby jednou Liga vytáhla do války, nedělala by si starosti s dhamsko-adorskou hranicí... ani s dhamsko-comharskou. A uvědomte si, prosím, že jsme státy Ligy a jejich spojenci obklopeni, mají nad námi výraznou přesilu,“ napomene ho Blanche. Rektor vděčně kývne jejím směrem a na Lyalla vrhne zdrcující pohled.

„Přesně tak,“ vzpamatuje se první elf. „Pokud Liga vytáhne proti Frolikovi, bude se snažit podrobit si celý Leitín. Tosaith nechce být součástí Ligy,“ zasyčí záštiplně. „A vy taky ne.“

„Nemůžou sem přece jen tak vtrhnout,“ odvážím se. „Existuje něco jako válečné právo, staré dohody a smlouvy...“

„Liga má, bohům budiž žalováno, velmi dobrou záminku,“ povzdechne si druhý elf a věnuje mi smutnou nápodobu úsměvu. „Ador se proti válečnému právu provinil, když vyprovokoval nepokoje v Tosaithu a využil je k sesazení krále. Tosaith nikdy nepatřil do Ligy, ale pořád jde o převážně elfský stát. A pokud by se stará královská rodina i teď, po čtrnácti letech, obrátila na Ligu s žádostí o pomoc, Liga s radostí vyhoví.“

„Požádali o tu pomoc?“ chce vědět rektor.

„Nepožádali. Zatím. Ale Liga už Colmánovi, bývalému králi, tuto nabídku učinila a vzhledem k nabídnutým podmínkám pokládáme za pravděpodobné, že ji král využije. Jak rychle se s Ligou domluví na podrobnostech, to nedokážeme odhadnout.“

„A pokud zůstane Leitín roztržštěný, tak se sem Liga nebude míchat?“ ozve se Lyall nedůvěřivě.

První elf se předlokty opře o stolní desku a upřeně na Lyalla civí.

„Pokud bude Leitín nejednotný, ale klidný. Žádné války, žádná síla, která by mohla Ligu ohrozit,“ upřesní pedantsky. Pak se na své židli zakloní a pokrčí rameny. „Snad.“

To slovo tíží jako mokré oblečení, jako včerejší víno v hlavě.

Čelo stolu nabízí dobrý výhled na kolegy. Z Lyallový skloněné hlavy a rektorových chvějících se očních víček čtu podobné pocity.

„Dobrá, bereme na vědomí.“ Blanche promluví ostře a úsečně. Tosaithské přizvala k jednání ona. Věděla, o co půjde? Počítala s tím a teď se nenechá zaskočit?

„Přišli jste nás jen znervózňovat, nebo máte v úmyslu přiložit ruku k dílu?“

Elfové to vezmou podivuhodně klidně, já na jejich místě už bych se rozhlížela, kde nechal tesař díru. Nebo kameník, v případě budovy *Acadaemie*.

„Jsme tu především jako poslové Tosaithu. Tosaith není jen král, současný nebo bývalý. Velká část elfů stojí za vámi. Ačkoli by se na akt agrese vůči Adoru dalo pohlížet jako na útok na Tosaith-“

„A smlouvy nás k takovému pohledu zavazují,“ podotkne druhý elf.

„-Tosaith bude na vaší straně,“ dořekne obřadně první.

Blanchinou odpovědí jsou jen našťavaně stisknuté rty.

„Leccos víme. Jsme v kontaktu s Ligou, jsme v kontaktu s Adorem. Známe mnoho z politických plánů, vojenské síly, výcvik, rozmístění...“

První mi na okamžik připomene hráče vykládajícího vítězné karty. Od Blanche si vyslouží zdvižené obočí. Zvláštní, jak moc dokáže postarší žena s prošedivělým drdolem v týle připomínat kraujase na lovu.

„Známe adorský hrad a jeho okolí,“ pronese druhý s povzdechem.

Zavadím o něj pohledem. Kdovíproč zírá na mě, ani nemrkne a koutky úst se mu nepatrně zvednou v náznaku rezignovaného úsměvu. *Doufal jsem, že na tohle nedojde*, říká ten výraz.

Namáhavě zformuju na vlastní tváři podobný drobný úsměv a snažím se do něj vložit vlastní poselství. *Smůla, jedeme v tom všichni společně*.

Galdur

Idiote.

Galdure, ty neskutečně zmaštěnej idiote...

O nic nešlo. Reine tomu zjevně nevěří a já se jí nijak zvlášť nedivím, ale vážně o nic nešlo.

Tak proč mám pocit, že sám sobě lžu?

Mairwyn... Ne, na Mairwyn mi dneska nezáleží o nic víc než před rokem nebo na škole. Jsme kamarádi. Vím, že na pohled to tak někdy nemusí vypadat, ale už dávno to máme vyřešené. Kdybychom se dvacet let neviděli, nijak zvlášť to se mnou nehne a s Wyn by to pravděpodobně nehnulo vůbec. Kdybych se u ní chtěl zdržet víc než jednu noc, důrazně mi vysvětlí, kde jsou dveře.

S Mairwyn o nic nešlo.

A s Reine taky o nic nešlo, to jsem si myslel ještě dneska ráno. Samotářská, sarkastická a usilovně nezávislá nekromantka si mě pustila do života a na budoucnost nikdy řeč nepřišla, ne bez nánosu ironie. Od jednoho večera k dalšímu, od přednášek k poradám, od asistence ve vysokých sférách k předhánění se v jedovatostech na jejich adresu. Někdy jsem dostal večeri na stůl, někdy se bez varování vrátila ze školy až k půlnoci.

Největší Reinin odkaz na budoucnost byla prosba, abych nějak vyspravil rozklížený rám postele.

Tak odkud se vynořilo vyznání lásky, zpropadeně?

Reine není zbrklá. Muselo to v ní kvasit delší dobu a teď jí s hrozbou blížící se války povolily nervy.

Bohové, jak dlouho jí to zrálo v hlavě, než se dokázala vyžvejknout?

Netuším, jak se mi vzala v ruce moje šála, ani proč ji vzápětí mrsknou proti zdi. Ani hodit zmuchlanou košilí nepomůže. Ale

roztřískané nádobí by se špatně vysvětlovalo, takže si na ničem dalším vztek nevybízím.

Proč něco neřekla dřív?

A proč ty jsi něco neřekl dřív, pitomče...

Sám sebe zaskočím.

Měl jsem něco říct? Měl jsem *co* říct?

Nevím. Nepřemýšlel jsem nad tím. Reinino uspořádání věcí vyhovovalo i mě, nemám jí co vyčítat.

Galdure, idiote...

Ponořím se do toho zmatku tak hluboko, že si kroků na chodbě všimnu až ve chvíli, kdy přímo před mými dveřmi na chvílku utichnou.

Mám pocit, jako by mi v hlavě zhasla svíčka. Tma a chlad, všechno, nad čím jsem přemýšlel, je pryč.

Čarodějka otevře dveře jen tolik, aby se mohla protáhnout do místnosti, veškerou pozornost věnuje jejich opatrnému zavření a pak přesune upřený pohled ke svému batohu, který leží v koutě pod oknem.

Dívám se, jak kráčí přes místnost, jak má při chůzi zvláště ztuhlá záda, a přemýšlím, jak vlastně se to ovládají hlasivky.

„Reine,“ zasípu.

Nekromantka se zarazí uprostřed pohybu, v prstech přezku, kterou se snažila rozepnout.

„Hrozně mě to mrzí.“ Bojuju s vlastním tělem o každou hlásku. Nejsem zvyklý se omlouvat.

Pomaloučku se narovná. Obrátí se ke mně. Konečně se mi podívá do očí. Nadechne se a pootevře ústa.

Promiň mi to, Reine, uprošuju ji v duchu. V dlaních ucítím magii, téměř jsem po Reine sáhnul telepatii. To se ale nehodí. Donutím energii stáhnout se zpátky.

Čarodějka neřekne ani slovo.

„Byla to strašná pitomost... O nic nešlo. Nic to pro mě neznamená.“ Každé další slovo, na které se zmůžu, je hloupější a hloupější. Nadechnu se a změním směr.

„Nikdy jsme o nás nemluvili, Reine.“ Skoro šeptám, rty a hlasivky se vzpouzejí. A co kdyby náhodou někdo poslouchal za dveřmi? „Nikdy jsme si neujasnili, o co nám jde. Pojd' me to udělat teď.“

Zdá se mi, že Reine mírně skloní hlavu. Gesto, které říká *ano, to by celkem šlo*.

Ale pořád mlčí.

Zčistajasna si připadám jako jediný herec společnosti, který se obtěžoval naučit svůj text. Odříkávám jednu narážku za druhou, dožaduju se odpovědi, která nepřichází.

„Reine, máš právo být našťvaná. Vynadej mi, fajn, seřvi mě, vyříkejme si to a já-“

Chtěl jsem říct, že už to nikdy neudělám, ale planý slib se mi zadrhne na jazyku. Ne že bych měl nějaké konkrétní plány na jeho porušení, tak falešný ještě nejsem, ale najednou si nedovedu představit, že bych zbytek života strávil výhradně s Reine. S mlčící Reine s netečnými očima a třesoucím se spodním rtem.

„Pojd' me si promluvit,“ vydechnu. Sám slyším, jak nepřesvědčivě to zní.

Reine namáhavě polkne. Zavře ústa. Dlouho na mě upírá nečitelné tmavé oči.

Pak sebere z postele svůj kartáč na vlasy a odejde.

Kapitola 7

Na poradu přijdu o půl hodiny dřív. Vyberu si židli na rohu velkého stolu a rozložím si před sebou knihu, která mi mezi romány v knihovně první padla pod ruku.

Ostatní ať se posadí, kam je jim libo. Nezajímá mě-

Ale ano, zajímá, přiznám si na okamžik. Chci vědět, které místo si vybere Galdur, a vyčíst z toho, kde se po včerejším večeru nacházíme. Po tom, co se mu omluvy zadržly v krku. Na čempak se to asi zasekl?

Nemám v nejmenším úmyslu promluvit na něj jediné slovo nad rámeček nejnutnější komunikace, ale potřebuju zjistit, s čím můžu počítat od něj. Jestli se posadí vedle mě, bude to ještě ošklivý. Jestli bude mít dost rozumu a zakotví na opačném konci stolu, pravděpodobně si ušetříme hlasivky.

Zvuk podrážek na dlažbě mi promění prsty v rosol, ale je to jen Lyall, zoolog z *Acadaemie*, s uspěchaným výrazem a deskami pod paží.

„Máš ji, skvěle,“ vyhrkne místo pozdravu.

„Dobrý ráno?“ zamrkám.

„Dobrý, dobrý. Půjč mi tu knížku, prosím tě.“ Nečeká na odpověď, usadí se vedle mě a vytáhne mi svazek zpod ruky. „Něco jsem si tu založil,“ broukne omluvně, zatímco listuje posledními stránkami, dokud nenarazí na kus papíru s odtrženým okrajem. Ani se neobtěžuje se skládáním, svůj nález si prostě zmuchlá do kapsy. I tak zahlédnu mnohokrát škrtnuté a přepisované řádky rozložením připomínající báseň. Lyall a básničky? Za vstřícnějších okolností bych se nad tím dobře pobavila, škoda, že právě teď by mi nepřišel vtipný ani celý dvorní cirkus.

Za Lyallem se trousí další. Torill, Iwar, Blanche, rektor. Zoolog vstane, položí před svého šéfa desky, z nichž čouhají

zohýbané okraje papírů, a odejde. Přiženou se dva tmavovlasí čarodějové kolem pětadvaceti, které na základě jejich podobnosti odhadnu na blízké příbuzné, a dorazí Tegyd s Galdurem.

I když přijde jako poslední, má Galdur ještě ohledně místa k sezení na výběr. Posadí se tak, že mezi námi zbývá jedna volná židle. Co, zatraceně, to má znamenat?

Rektor významně pohlédne na dveře. Zavřou se s doprovodem ozvěny kouzla a další energie projede každou zdí. Dneska zřejmě budeme brát bezpečnost obzvlášť vážně.

„Všechno, co tady bude řečeno, podléhá nej přísnějšímu utajení.“

Zdá se mi, že rektorův hlas se vrací slabou ozvěnou.

„Musíme vypracovat plán války s Adorem. Nemáme přesilu. Musíme využít jakékoli výhody, která se nám naskytne, a musíme veškeré možnosti, každý náš pohyb pečlivě uvážit. Proto jste tady.“

Nakloním se nad stůl a snažím se zachytit Blanchin pohled. Jestli máme mluvit o Adoru, kde je Theodor? Kde je Aisling?

„Všichni, kdo tu jste, máte nějaké znalosti nebo zkušenosti ohledně toho, co nás čeká, a krom toho naši plnou důvěru.“

Velmistryně mluví ke všem shromážděným, ale je to odpověď pro mě. Nevěří už ani Theodorově ženě.

Uhnu očima, nedokážu se na ni dál dívat. V zorném poli ale nechci ani Galdura, bloudím pohledem, až se zastavím na jednom z neznámých tmavovlasých mladíků. Předvádí mi poněkud podezíravý výraz, Blanchin proslov o důvěře si zjevně k srdci nevzal.

Velmistryně si toho zřejmě všimne a pokusí se jemně zakročít.

„Mí kolegové se loni vypravili do Adoru na studijní cestu,“ pronese.

Torill se po těch slovech křečovitě rozkašle a Iwar stiskne rty silou, která by rozdrtila kámen na prach. Studijní cesta? Vážně, Blanche?

„Ansgar a Rune žili na adorském dvoře, dokud je Frolikův režim nedonutil uprchnout,“ snaží se rektor přebít Blanchinu kartu. „Jejich rodina čelila krutým represím za utajované nadání k magii.“

Oba čarodějové se snaží udržet neutrální výrazy, ale chybí jim cvik. Vrásky mezi obočím, napjaté svaly na čelistech, je jasně vidět, jak rádi by byli, kdyby rektor držel pusku.

„Známe Frolika, známe dvůr, ale nikdo už nás tam nedostane,“ vyhrkne jeden z nich.

„To chápeme.“ Iwar klidně bouří, než se stačí rozzuřit. „Nikdo od vás nečeká, že potáhnete do války. Chceme vědět, co se stane, když odstraníme vévodu Frolika z adorského trůnu.“

Tázaní se svorně zadívají do stolní desky.

„Frolik není zrovna tyran, ne z adorského úhlu pohledu... pokud nejste čistou náhodou čaroděj.“ Statečnější mluvčí sedí blíž ke mně a jeho prsty se teď vzájemně proplétají a znovu rozmotávají ve fascinující choreografii.

„Vždyť by nechal zemi vyhladovět!“ vyjekne Torill, která má zřejmě proti obrazu Frolika Adorského jako pečujícího vládce jisté námitky.

„Z příčiny, kterou sám způsobil,“ přisadí si Tegyd.

„Může být,“ připustí statečnější. Taky z nich vypadá o chlup starší. „Jenže málokdo si propojí nedostatek potravin loni se zákazem magie před dvaceti lety. A ti, které to napadne, budou mlčet.“ Poslední slova vysloví s důrazem. Jistě, lidé s nadáním pro magii, kteří si všimli energetických anomálií na adorském území, si o tom nebudou pouštět pusku na špacír, protože z toho kouká jedině malér. A možná konopná smyčka.

„Mám věřit, že Frolik je pro většinu Adoru milosrdný, uznávaný, milovaný vládce?“ prskne Galdur.

Nečekala jsem, že adorští svedou tak pohrdavé výrazy.

„Kdo může být milosrdným, uznávaným, milovaným vládcem?“ zadeklamuje s přehnanou dikcí mladší a sám si okamžitě odpoví. „Někdo, kdo na vládnutí ve skutečnosti nesáhne ani třísáhovým klackem a věnuje se jen budování svého obrazu, který vystavuje pokud možno z dálky, třeba z války v cizině. Každý, kdo se chce skutečně věnovat řízení země, si už jen tím získá nepřátele, otevřené nebo skryté.“

„Frolik těch otevřených moc nemá,“ pokrčí rameny starší. „Ale je řada lidí, kteří mají v Adoru vliv a Frolika vnímají jako...“

Čarodějové si vymění sérii pohledů, které lze bez problémů přeložit jako hledání výstižného výrazu.

„Nepříjemnost,“ usnesou se nakonec.

„Nepříjemnost, která jim ovšem nestojí za námahu, protože víceméně odvádí potřebnou práci, a vždycky je tu riziko, že místo nepříjemnosti dosadíte na vládnoucí pozici malér,“ dokončí myšlenku starší.

„Takže pokud svrheme Frolika z trůnu,“ krvavější možnosti raději nezmiňuju, „hrozí, že se proti nám obrátí šlechta, kterou jsme připravili o celkem pohodlnou existenci?“

„To se nedá vyloučit.“ Mladší mě teď pozoruje přes špičky sepnutých prstů a celkem úspěšně tak imituje právníka. „Pravděpodobnější ale je, že vám přijdou důkladně vysvětlit, kým byste to uvolněné místo měli zaplnit.“

„Croitha scaene,“ zamumlá Torill elfsky. Má pravdu. Adorská šlechta si se svými požadavky bude muset stoupnout do fronty za šlechtu tosaithskou.

„Je to naše nejlepší šance.“ Rektor zní, jako by ho ten závěr vyděsil. „Vyhlášení války, abychom dostáli dohodám a

zbytečně si nenadělali další nepřátele. A pak rychlý a silný úder na adorský hrad, jehož jediným cílem bude Frolik. Na to nám síly stačí.“

„Tvrdíte, že adorská šlechta není natolik loajální, aby za Frolika bojovala?“ Galdurův tón nedůvěřivě šlehne.

„Pokud chcete jen Frolika, nikoho jiného...“ Mladší nechá konec věty viset v prostoru. „Proč by ohrožovali vlastní pozici? Proč by vstupovali do sporu s vítězem války, jakkoli malé, za vládce, kterého považují za...“ Okamžik pátrá v paměti. „Za nepříjemnost?“

„Oni jsou loajální,“ vloží se do věci starší. „K zemi. Ke svým spojencům, ke kterým ovšem žádný z nich nepočítá Frolika. Do značné míry ke svým poddaným. Jsou to politici, ne materiál pro báje.“

Poslední věta se mi propálí do hlavy s intenzitou doběla rozžhaveného hřebu. Politici. Prakticky uvažující lidé, kteří vědí, že košile je bližší než kabát, a dovedou ten kabát v pravou chvíli zahodit. Politici, ne materiál pro báje.

A pak tu sedím já, já a pár dalších, kteří jsme vyrazili jen s batohem na zádech a malým kusem železa u pasu do války s čímisi, co téměř nikdo jiný nevidí, natož aby v tom spatřil nebezpečí.

„Jo, materiál pro báje jsme totiž my,“ zavrčí tichounce Galdur.

„Fajn, takže máme v plánu vyhlásit válku a než se zbytek světa vzpomene ze šoku, doklusat až k adorskému hradu, rozumím tomu dobře?“ Kdybych zavřela oči, snadno bych si k Torillinu tónu představila jeho nositelku sedící na stolní desce a klátící nohama. „A máte někdo nějaký konkrétnější nápad, pokud jde o to, jak se dostaneme šedesát mil do adorského vnitrozemí, aniž by si nás někdo všimnul? Protože týden jim ten šok nevydrží.“

„Znáte Ador,“ promluví na staršího. „Kde jsou rozmístěné strážní a vojenské oddíly? Kudy-“

Zarazím se a polku. Drmolím tu otázku jako žák našprtany úkol. Protože na to samé už jsme se dopodrobna vyptávali elfů.

„Kudy vedou obvyklé hlídky a přesuny?“ dořeknu rozřeseně. Už se nedívám na adorské čaroděje, pohledem hledám Blanche a snažím se svou otázku vložit do výrazu tváře.

Co uděláme, když se výklad čarodějů nebude shodovat s informacemi, které máme od tosaithských vyslanců?

Velmistryně mi porozumí, ale žádný nápad nemá. Tak si alespoň vyložím drobné pokrčení rameny.

Vrátím se k adorským a pečlivě se snažím uvolnit každý sval v obličejí.

Úsměv staršího čaroděje mu ke koutkům úst vyryje drobné vrásky.

„Sežeň mi mapu, do které můžu psát,“ vybídne mě.

Kaessien

Když se naši svěřenci vrátí z večeře, je řada na nás. Vyměním si s Asgeirem kratičký pohled. To nám stačí – já se půjdu najíst, Asgeir pohlídá vyslance, pak se prohodíme. Za roky v armádě jsme zkratkovitý, nenápadný dorozumivací systém dovedli k dokonalosti.

Než odejdu, ještě zachytím Asgeirův pohled a špičkami prstů mu na dva údery srdce vklouznu do dlaně. Na veřejnosti to platí za dlouhé objetí a pár polibků.

A pak se otočím a zamírím směrem, kde podle Reinina popisu tuším jídelnu. Netrvá dlouho, než zachytím hlasy a cinkání nádobí, vůni pečeného masa a zeleninového vývaru.

Dojdu si pro misku, nechám si do ní naložit převážně zeleninu a posadím se s ní ke stolu, u kterého se ve své porci šťourá osamocená Reine.

„Můžu?“ zeptám se úplně zbytečně, když už jsem na lavici uvelebená. Reine i tak uvažuje, že řekne ne. Rozladění z mé drzosti z ní čiší, ale rozhodne se to přejít.

„Dík,“ blesknu po ní úsměvem a nacpu si do úst několik lžic rozvařené mrkve. Mám příšerný hlad.

„Jenom klid, žádný nervy,“ zavrčí Reine. Zní z toho vztek a únava. „Jen si tady v klidu vyřešte svoje nedohovory se sousedním vládcem, v podstatě o nic nejde.“ O její sarkasmus bych si mohla nabrousit nůž. Byli snad pro ni naši svěřenci a jejich zvěsti překvapení?

„Myslím, že je fér, abyste věděli, co je v sázce,“ pronesu mírně a zaškrábu lžící po glazuře. Hrome, dala bych si ještě.

„Asi jo,“ uzná čarodějka nerada. „Ale mohlas varovat předem.“

„Varovala jsem.“ Misku mám už úplně prázdnou. Není tu nějaká služebná, ochotná donést mi přídavek? Pravda, ve školní jídelně těžko. „Poslala jsem dopis Aisling.“

„Asi nedošel.“

„Došel,“ bráním se. „Doručil ho důvěryhodný člověk a osobně mi to potvrdil.“

„Aha. Takže varování dorazilo a jenom opět nikdo nepovažoval za nutné se zmínit,“ vrčí čarodějka. Vztek s ní přímo cloumá. To nemám na svědomí jen já...

„Co se stalo?“ zašeptám, vmlouvavě a úplně bez rozmyslu.

„Ale nic.“

Cítím z ní, že jsem nechtěně zasáhla hodně citlivé místo. Reine si ty politické záležitosti bere moc k srdci, a nebo...

„Chlap?“ brouknu soucitně.

Čarodějka si založí paže před tělem a pohled jí sklouzne kamsi na podlahu za mnou.

„To mě mrzí,“ šeptnu. Ani to s ní nehne. „Nechtěla jsem vyvádět. Neumím ukočírovat to elfí vnímání.“

„Já vím,“ ucedí. „Elfí empatie, před kterou jsou lidé otevřená kniha. Na to tě znám dost, Kaessien.“

Přejdu to bez připomínek, jen kývnu. Mluví z ní bolest, nějaká ošklivá křivda. A navíc má pravdu.

„Kdyby ses chtěla vypovídat,“ vydechnu a posunu ruku po stolní desce, nabízím ji jako vstřícné gesto, „umím mlčet.“

Reine nevypadá, že by mou nabídku chtěla okamžitě využít, takže vstanu a jdu si pro přídavek. Když se vrátím, čarodějka si stále drží obranný postoj, ale její napjatý výraz trochu povolí.

„Vím, že umíš mlčet,“ ozve se. „Zatím vás ani jednoho z armády nevyhlídli, pokud je mi známo.“

„Nevylíli,“ souhlasím ozvěnou. V té chvíli zapomenu na Reine. Myslím na Asgeirovy šediny, na to, jak ráno těžko vstává, na to, že ho čím dál častěji porážím v šermu, i když mě nešetří.

Musí mi to být vidět ve tváři. Reine zvedne obočí a když promluví, cítím zvláštní směs jemné ironie a nefalšovaného soucitu.

„Kdyby ses chtěla vypovídat...“

Střelím pohledem kolem sebe. Jídelna se vyprazdňuje, na několik délek od nás není ani noha.

„Asgeir... hrozně ho to ničí,“ hlesnu. „Věděla jsem, že nebude stárnout se mnou, ale jde to tak strašně rychle...“

Reine kývne, jako by oceňovala moji otevřenost.

„Když se celá tahle akce chystala, měla jsem práce nad hlavu a asi jsem přítele zanedbávala. Vyřešil to v posteli s jinou,“ pronese pečlivě klidným tónem.

„To mě mrzí,“ zopakuju. Čarodějka trhne hlavou v drobném netrpělivém gestu. Ještě ji tíží něco.

„A tvrdí, že to nic neznamená. Že to byla... jen zábava.“ Pokrčí rameny. „Jak by mohla?“

„Chceš slyšet odpověď?“ nabídnu a vážně doufám, že nechce. Jenže Reine je ten typ, který se hrne za pravdou za každou cenu. Přisvědčí.

„Pro někoho celkem snadno. U elfů je to běžné.“ Reine ztuhne a začíná své zvědavosti litovat. Ale nezarazí mě, takže mluvím dál. „Elfské manželství je hlavně o porozumění, souznění ducha, tyhle věci. Partnery těla vnímají spíš jako... společníka na vyjížďku, někoho, s kým chodíš na ryby...“

Čarodějka na mě třesí oči jako na blázna. To je celkem obvyklá reakce lidí, kterým se snažím vysvětlit, jak to u mých soukmenovců chodí. Tvářila jsem se taky takhle šokovaně, když mi začalo docházet, jaké přesně sny si hýčká Asgeir? No, co si tak vybavím, nejspíš ano.

„Vy vnímáte lásku komplexně.“ Pokusím se přistoupit k problematice s odstupem. „Souhra tělesná, duševní, názorová. Elfové mají zažité, že tělesná láska je vlastně druh zábavy. A občas povinnost, když dojde na děti.“ Bohové, Kaessien, co to plácáš? Tak daleko jsem zajít nechtěla!

„Povinnost, když dojde na děti,“ zamumlá Reine nevěřičně. „A jak řešíte... počkej, ne, já to radši nechci vědět.“

„Reine, já ho neomlouvám,“ vydechnu. „Jen... ptala ses, jestli to tak může vnímat. Myslím, že může.“

„A to má být důvod?“

Sama nevím, co to má být, takže jen zavrtím hlavou a mlčím.

Kapitola 8

Na kratičkou chvíli zahlédnu Theodora, jak se kácí k zemi. Okamžitě se mi vybaví všechny mé noční můry, ve kterých Theodor umírá, skládá se do prachu jako odhozený šátek, protože se mi má kouzla vymkla z rukou – Theodor a Iwar a Galdur a Blanche a...

Vzápětí mi na žebrech přistane čepel meče.

„Reine, co je s tebou?“ Aisling zaraženě pozoruje svoji tréninkovou zbraň, jejíž úder jsem se ani nepokusila vykrýt. Už zase. V šermu se neustále horším.

Vzápětí si sama v duchu odpoví, bezradně zatřeše hlavou a vydá se drezírovat někoho jiného. Je zřejmě přesvědčená, že jí zazlívám mlčení o Galdurovi a nedovedu se kvůli tomu soustředit.

Já jí to samozřejmě zazlívám, mám chuť na ni rvát a hodit po ní svůj meč a vyškubat jí vlasy. Ale kvůli tomu boj nekazím. Děsí mě vidina války, kterou se chystáme rozpoutat. I když to všichni kolem chápou jako obranu, já se nemůžu zbavit ošklivého pocitu, že stojím na straně agresorů. Vyprovokovaných, jistě, ale stále agresorů, kteří ukončí chatrný mír.

Skloním čepel k zemi a rozhlédnu se po nádvoří. Trénuje nás tu asi dvacet, čtvrtina všech čarodějů, kteří mají zanedlouho vytáhnout do Adoru. Kdo právě nemáchá kusem železa, ten piluje svá kouzla – kinetická, maskovací, ochranná i staré dobré výboje energie, která protivníkovi zahltí nervový systém tak, že dlouhou chvíli nedokáže nic než ležet v bolestech. Někteří čarodějové chystají amulety plné vázané energie, ze které se v boji dá čerpat, připravují maskování, které nás má skrýt před civilisty. Největší odborníci dvou magických škol rokují o tom, co se asi stane, když bude

osmdesát čarodějů najednou kouzlit ze všech sil a potom tu sílu dočerpávat. Přivodíme adorské armádě příznaky energetického přetížení? Vyčerpáme všechnu sílu ze země a zůstaneme na suchu, neschopní čarovat, odkázaní na meče, kuše a kopí?

Dívám se na řadu cvičných soubojů a s každým zásahem do prošívanice, s každým zazvoněním čepelí se mi hlavou prožene jiná myšlenka.

Pokud dojde na meče, jsme v háji.

Iwar si při nešikovném krytu málem vykloubí loket.

Nejsme válečníci, jsme vědci a učitelé, vědění je záležitost mírová.

Theodor provede výpad, na poslední chvíli se snaží zastavit, aby protivníka nezasáhl moc tvrdě, a ztrácí rovnováhu.

Proč to musíme být my?

Lyall z *Acadaemie* odrazí Aislingin meč štítovým kouzlem a z nervozity ho přežene tak, že zaklínačka srazí k zemi.

Protože nikdo další neví, že je země v ohrožení.

Zaklínačka se hrabe na nohy a nadává Lyallovi do pitomých amatérů.

Jaké ohrožení představuje Ador pro obyčejné lidi mimo paláce a ředitelské pracovny?

Postarší učitel proudové magie útočí nacvičenou sérií pohybů a vypadá dost překvapeně, když ho protivník zasáhne do odkrytého boku.

Ador až takové ohrožení neznamená, ale elfové ano. Pokud se tu Liga rozhodne udělat pořádek, vezme to zgruntu.

Dívčina kolem dvaceti, na kterou je meč zjevně moc těžký, se udatně rozmáchne k úderu a jílec jí vyklouzne z ruky.

Děláme za elfy špinavou práci?

Aisling uhání k čaroději, který utržil zásah letícím mečem, vříská cosi o opatrnosti a sebezáchově a přistane na kolenou, aby postiženému zkontrolovala žebra.

Ano, děláme za elfy špinavou práci. Budeme rasové, abychom se později nestali toulavými psy.

Dívka stojí s rukou přes ústa a špičkami k sobě jako vyděšená školačka. O moc víc vlastně není.

Co když se pleteme? Co když posloužíme elfům a sobě nepomůžeme?

„Hej, do střehu!“

Za hlasem otočím jen hlavu. Stačí to. Bývalý spolužák z *Acadaemie* se střetne s mým pohledem, překvapeně zamrká a odcouvá, aby mi nenastavil záda. A to jsem rukou s mečem ani nepohnula.

Ted' už je jedno, jestli se pleteme. Představeným se daří podsunout nám zároveň strach z nadvlády a odvalu do boje. Ted' už to nejde zastavit.

Po kůži se mi převalí ozvěna jakéhosi hodně silného kouzla. Celé nádvoří se na úder srdce zarazí, někdo pak pokračuje v boji, někdo se oklepává jako mokrý pes. Vnímavost k magii je ohromně různorodá. Já patřím k těm háklivějším. Od kouzel tohohle formátu mi nepřijemně dlouho mravenčí kůže po celém těle.

Elfové jsou prý obecně citlivější než lidé. Taky proto se, až na vzácné výjimky, nevěnují čarodějnictví. Museli by z toho zešílet.

Možná, pokud sem Liga přece jen vletí, bychom měli šanci i proti elfům?

Není na co čekat a představení to vědí. Comharská část výpravy už to zná – tvrdý trénink, den zaslouženého odpočinku a pak nám ukážou dveře. Přesněji řečeno branku ze zahrady, která ústí do méně používané ulice. Pro utajovanou válečnou výpravu je to lepší volba než vyhrnout se z *Acadaemie* rovnou na hlavní rynek.

Jako správná válečná výprava taky máme předvoj stopařů a průzkumníků, i když předpokládám, že u normálního vojska tuhle roli nejspíš nezastávají holky, kterým z rukou sálá magie. A běžní vojáci téměř určitě nemají výhodu iluzí, které je skrývají před zraky náhodných kolemjdoucích. Minimálně kolemjdoucích dostatečně vzdálených na to, aby přeslechli naše dupání a klopýtání.

Maskovacích kouzel máme dokonce dva druhy. Hromadné nás ukryje všechny, pokud se držíme dostatečně blízko u sebe, a je vhodné pro pochod, protože pod kouzlem se vzájemně vidíme. Každý má ještě svůj vlastní amulet s iluzí, ale pokud bychom je použili na cestě, dosáhneme jen toho, že si bude osmdesát neviditelných čarodějů vzájemně šlapat na nohy.

Blanche má strach z překročení adorské hranice. Vkročit na adorské území bez pozvání a povolení znamená vyhlášení války. Dlouho jsme se dohadovali, jakým způsobem to provést, své k tomu měl co říct skoro každý člen výpravy. Stálo nás to hodiny řečí, než jsme se shodli na Theodorově návrhu, a to až když nám Theodor významně připomněl, že je syn diplomata a do podobných věcí trochu vidí.

Dotyčný plán říkal především to, že pokud překročíme hranici tajně, kterákoli třetí země si to může vyložit jako neoprávněný zásah a zbytečně bychom si tím přidělali nepřátele. Zároveň jsme ale nikdo nechtěli, aby na nás u čáry čekali adorští v dvojstupu s pořádně nabroušenými meči.

Výsledným kompromisem je to, že zbylé osazenstvo *Acadaemie* se postará o důkladné, pompézní a veskrze magické vyhlášení válečného stavu jménem bývalého Dhamského velkoknížectví a všech svobodných čarodějů. Signál k akci dají naši velitelé, až budeme dostatečně blízko u hranic, abychom se přes ně dostali, než stihne Ador zareagovat a posílit obranu.

I tak mám pocit, že strkám hlavu do oprátky. Loni jsme se přes hranice dostali mírumilovně, i když trochu podvodně, a nikdo po nás nepátral, přinejmenším dokud jsme nevyhodili do povětří rezervoár magické energie z půlky vévodství. Tohle je jiné. Tohle je otevřený boj.

Pokud nás někdo na nepřátelském území přistihne příliš brzo, vůbec se taky k Frolikovi nemusíme dostat. Nebo se k němu dostaneme přes spoustu krve. Ne, je životně důležité, abychom byli nenápadní. A rychlí, protože Dhamsa se dlouho bránit nemůže.

Naštěstí jsme na to vybavení. Aisling, Theodor a tosaithská výprava už na to téma dlouze diskutovali na *Acadaemii* a mají plán.

Ráno třetího dne nám zaklínačka nakáže, abychom nikam nespěchali, a sama se s jedním z elfů ztratí v lese. Mám jisté tušení, o co jde, ale nešířím se s ním, jen se rozhlížím po povědomých svazích a sleduju známé linie kopců na obzoru.

Kolegové se do volnějšiho tempa pochodu nenechají dvakrát přemlouvat. Na elfa znovu natrefíme až před západem slunce. Tváří se poněkud netrpělivě.

„Máme místo,“ oznámí nám, „ale budete sebou muset hodit, abychom se stihli za tmy dostat z příhraničního pásma.“

Čarodějové se nejistě a zaskočeně ohlíží jeden na druhého. Odkdy tu velí elf? Máme ho co poslouchat?

„Slyšeli jste, tak alou,“ zabručí rektor, zastrčí si palce pod popruhy batohu, aby ulevil otláčeným klíčními kostem, a vykročí po cestě dál. Elf to kvituje mírnou úklonou a zařadí se vedle něj. Tenhle příklad už je zjevně hodný následování, kolegové vykročí a ani nebrblají. Nejspíš jim překvapením došla slova.

Odhaduju, že je ještě před půlnocí, když k nám dolehne hukot vody. Abhainn, vybavím si, horská říčka, která v těchhle

místech tvoří dhamsko-adorskou hranici. Stezka, kterou nás elf vede, se vynoří v maličké, dávno opuštěné vesnici, jejíž domky jsou všechny nalepené kolem jediné silnice, která jí prochází.

„Nikdo se sem po válce nevrátil?“ šeptnu Lyallovi, který kráčí vedle mě s očima upřenýma na rektorova záda. Aniž by polevil ve svém dohledu, pohodí hlavou.

„Na Příčný se moc zabíjelo, než aby tu ještě někdo chtěl žít.“

„Něco jsem o tom zaslechla,“ připustím a doufám, že se na to Lyall nebude vyptávat. Něco jsem zaslechla, ano, a u něčeho jsem byla osobně. Pohybujeme se v místech, která zná Aisling ze služby u hraničářů a já ze svých občasných převaděčských výprav. A když mě jednou hraničáři chytili... Fuj, lepší nevzpomínat. Vybrala jsem si tenkrát zatraceně špatnou noc.

Připadá mi zvláštní, že by Příčná nebyla hlídaná, ale konec konců, teď je dhamsko-adorská hranice jen formalita, detail pro kreslíře map, zatímco před šesti lety to byla bojová linie. Třeba tu vážně nikdo není. To si umíme ověřit jednoduchým kouzlem.

A vlastně, dojde mi, když zírám na dvě postavy v čele průvodu, nemusíme ani čarovat. Elf případně hlídky prostě vycítí, bez rizika, že sem adorští náhodou zrovna postaví vnímače nebo člověka s detekčním amuletem, který si může všimnout průzkumných kouzel.

Na břehu řeky se naše procesí zastaví a někdo kolem nás obtočí pramínek energie.

„*Použijeme hromadnou iluzi, žádná další kouzla,*“ přikáže nám rektor telepaticky. Dává to smysl, iluze jsou energeticky slabé, na dálku se zjišťují špatně, pokud člověk není zrovna odborník.

„*A všichni budete potichu. Absolutně. Žádný dupání, žádný kašlání, žádný remcání, prostě nic. To platí odteď do odvolání.*“

Jestli někdo spadne do vody, osobně ho přetřhnu. Nějaké dotazy?“

Snažím se zklidnit dech a došlapovat co nejtíšeji. Kolegové se vesměs zařídí podobně, i když i v chabém měsíčním světle vidím, jak si vyměňují nechápavé pohledy. Nikdo nechce být ten, kdo se zeptá, a nikdo se nad tím zjevně nechce moc zamyslet.

Přitom to až tak složité není. Elfí empatie nedosáhne nijak zvlášť daleko. Jaký přesně má dosah, to nevím, ale kdyby měl náš zvěd vnímat každého člověka v okruhu několika mil, už by mu dávno hráblo. Empatie v předvoji nám k něčemu bude, jen když dokážeme být nenápadní a potichu.

Když poprvé šlápnu do ledové vody, mám i tak chuť zařvat.

Jde to dobře, kmitne mi hlavou o něco později, když je řeka zdárně za námi.

Já, elf a rektor jsme teď něco jako přední stráž a za námi se táhne zbytek výpravy. Ospalý, nevrlý a vystrašený, nicméně tichý zbytek výpravy, všechna čest. Zatím to jde dobře.

Takže se brzy něco pokašle, ujistí mě skoro vesele cosi v mém podvědomí a já jen tak pro sebe přikývnu. Zaručeně.

Vůbec mě nepřekvapí, když elf ztuhne na místě a gestem zastaví i nás. Upírá na rektora významný pohled, dokud čaroděje nenapadne aktivovat telepatické kouzlo.

„Hlídka.“

I telepaticky šeptá. Síla zvyku je fascinující záležitost.

„Dva. Řekl bych, že jeden z nich spí. Odhaduji, že jsou napravo hned za zatačkou.“

Nevyslovená, ale zřetelná otázka, co s touhle komplikací podnikneme, zavibruje kouzlem vzápětí.

Teď se snažím rektorův pohled zachytit já. Pokud promluví telepaticky, uslyší to elf a všichni ostatní, ke kterým

kouzlo sahá, takže jsem v tiché komunikaci s velmistrem magie odkázaná na grimasy a posunčinu.

Když si mě konečně všimne, namířím si ukazovák na hrudník a tázavě nakloním hlavu. Odpovědí je mi potřesení šedivějícími vlasy a rektorův palec zabodnutý do jeho hrudní kosti.

Dobrá, vyřídí to on, já se mu nebudu motat pod nohama.

Dám mu čtyři kroky náskok, než opatrně vyrazím za ním. Pokud tu nejsem jako zbraň proti adorským, je jen jedna další možnost – jsem pojistka, kdyby na nás elfové sehráli nějakou habadůru. Nemíním je pustit z dohledu.

Banda kus za námi stojí a téměř nedýchá, my tři se pohybujeme s nejvyšší opatrností, přesto nás hlídka zaslechne.

„Stát. Kdo tam?“ Nemluví nijak zvlášť nahlas. Ono to v nočním lese úplně stačí.

„Klatě,“ dolehne ke mně telepatickým spojením. Rektor okamžik přemýšlí a pak, aniž by pohnul jen prstem, vyšle proud magické energie kamsi nalevo od nás.

„Stát!“ vykřikne hlídač a vrhne se za šustěním a křupáním vrstvy suchého listí. Než se může ujistit, že nic víc než zpřevracené lupení tím směrem nenajde, rektor vyryje další brázdu do podrostu za jeho zády. Muž se otočí na patě a pátrá pro zdroji potíží, jeho kolega se vymotává z pokrývek a šmátrá po meči a já si podvědomě začnu chystat vlastní kouzlo. Magické návnady je zaměstnají jen na okamžik, každou chvíli jim dojde, o co ve skutečnosti běží.

Čaroděj to ví taky. Vyrazí ze sebe neurčitý bojovný výkřik, zvedne nad hlavu meč a vpadne adorskému hlídači do boku-

Počkat. Tak rychle a tiše by těžko dokázal tasit.

Rektor vrší jedno kouzlo na druhé, ozvěny magie mě šimrají na kůži jako vytrvalý déšť. Jedna z těch ozvěn nejspíš patřila vytvoření iluze meče.

Energie se mi pořád přelévá mezi špičkami prstů, ale dochází mi, že velmistr si poradí sám. Nedělá mu sebemenší problém udolat protivníky kouzly. Ještě když už oba leží na zemi, soustředěně je oplétá zaklínadly.

„Změnit paměť jim nedovedu a nechci ani, aby úplně zapomněli,“ broukne na vysvětlenou k elfovi, jehož paže zkřížené na hrudníku naznačují, že magie bylo pro jednu noc až až. „Ale dokážu zařídit, aby si nepamatovali moc.“

Proto ta iluze zbraně, uvědomím si. V boji je k ničemu, ale zapíše našeho šéfa do paměti adorských jako chlapíka s mečem, ne čaroděje. Rektor to má promyšlené.

„Hotovo, víc už to nevylepšíme. Jdeme dál.“

Theodor

Cítím na sobě jejich pohledy jako kroužkovou košili, těžkou, nepříjemnou, tížící na hrudníku.

Říká se, že člověk si zvykne i na šibenici. Doufám, že provaz si nikdy nevyzkouším, ale na roli univerzálně podezíraného zrádce jsem už zvyklý dost.

Konec konců, nikoho jsem nezradil a ani to nemám v plánu, ale svá tajemství mám. Loajalita ke Comharu a vědomí, že znám Ador lépe než kterýkoli jiný čaroděj, jsou zástěrka. Potřebuju si na adorském hradě něco vyřídit.

Držím se poblíž velmistryně de Lestate. Částečně proto, že je to většinou ona, kdo se mě ptá na rady, ale hlavně kvůli tomu, že je jedna z mála, kdo se stydí. Ne že by mi začala věřit, to ne, vidím na ní, jak před každou větou váhá, jestli ji přede mnou může vyslovit. Ale alespoň se za to stydí.

Mám velmistryni na dosah ruky, když ke mně z čela výpravy dolehne echo kouzla, a i v chabém měsíčním světle vidím, jak se jí tvář mění strachem.

„Co se děje?“ vydechnu co nejtíšeji.

„Vojáci,“ promluví telepaticky. „*Celý oddíl. Musíme z cesty.*“

Kolegy ta zpráva zacloumá jako vítr osikovým listím. Všichni si uvědomují, že je naprosto nutné zachovat klid a hlavně nezpůsobit hluk. Ze všech stran slyším nervózní dýchání, škrábání vlasů o límec, šustění látek v ohybech, přešlapování, které od napětí stejně neuleví.

„*Nepanikařte, jsou zatím dost daleko, máme čas...*“ Rektorův hlas mi zní v hlavě s podtónem strachu. Myslím, že zbytek oddílu to cítí taky, neklidný šum spíš ještě zesílí.

„*Nikdo ani hnout!*“ zaječí telepaticky Blanche de Lestate.

Všichni ztuhnou.

„*Na můj povel všichni ze silnice do lesa. Potichu. Ne daleko. Neschovávejte se. Nestůjte na místech, která by mohli chtít jít prohledat. Prostě jim jen uhněte z cesty, zamaskujte se iluzí, dýchejte pomalu a mělce, nepoužívejte žádná kouzla včetně telepatie, čekejte. Mairwyn, Iware, smažete stopy a zůstanete vzadu spolu s... Carainem.*“ Na elfovo jméno si vzpomene jen s kratičkým zaváháním. „*Mahaid bude se mnou vpředu. Prosím,*“ dodá jaksi roztržitě, když jí dojde, že elfové přísně vzato pod její velení nespádají. „*Zůstaňte v klidu, žádnou paniku, čekejte na další rozkazy. Ted!*“

Rektorčin velitelský proslov nese ovoce. Jedna za druhou se siluety opatrně plíží podrostem, hledají si místa, na kterých po nich nezbudou výrazné otisky, a zastírají se iluzemi. I tak ale trvá nepříjemně dlouho, než se banda rozpustí v okrajích lesa.

Já se ze zvyku držím u velmistryně. Několikrát už mi vysvětlila, že jakékoli kouzlo z mé strany musí bohužel pokládat za podezřelé. Tak jen ať se o mě postará, a ať se postará dobře, jinak se sveze se mnou.

Hledám ve stínech Aisling. Jí taky musí někdo pomoci – amulet s patričným zaklínadlem od Školy dostala, ale sama kouzlo vyvolat nedokáže.

Poznám její chůzi na druhé straně silnice. Je opatrná, tišší než většina oddílu, ale i tak jsou její kroky v nočním tichu slyšet až příliš dobře. Rozhlíží se. Hledá mě? Hledá někoho natolik při smyslech, aby jí pomohl s amuletem?

Cítím slaboučkou ozvu kouzla, jak nás Blanche de Lestate skrývá pod závoj iluze. Jedno kouzlo pro nás oba. Dobrá, věřím, že je to slušné kouzlo.

Ale teď už mě zaklínačka nevidí.

Stojím bez hnutí, Aisling sleduju jen pohledem. Minula Reine, minula Lyalla... hledá mě?

Zachce se mi sáhnout po ní telepaticky, ale vím, že by to byla obrovská hloupost. Slova, která mi zní v hlavě, v ní budou taky muset zůstat.

Buď opatrná, Ais.

Udělá ještě několik kroků, vyplašeně otáčí hlavu na všechny strany, ale nenachází. Lyall za jejími zády už je ukrytý svým zaklínadlem a Aisling sebou trhne, když na ni promluví.

Nezaslechnu, co jí říká, šeptá tak tiše, že ho málem přeslechnu. Aisling se zarazí, kývne – a pak prostě zmizí. Uleví se mi.

Nemělas tu být, Ais. Tohle není tvoje válka.

Zaslechnu je. Kroky na cestě, šelestění těžkých látek, občas zavržení kůže. Pak se objeví jako tmavší stíny, vždycky čtyři muži vedle sebe a kdo ví kolik za sebou. Neloudají se, ale ani nespěchají natolik, aby si nevšímalí okolí.

Snad rektorčino kouzlo drží. Snad drží to Lyallovo.

Každý krok adorských vojáků mi projede nervy s intenzitou dobře nabroušeného nože, každý sáh, o který jsou blíž, mi svírá hrudník.

Jen klid. Jenom klid.

Aisling tohle zvládne lépe než já, je lovkyně a hraničářka. Už v téhle situaci byla.

Hlavně klid.

Srdce hrozí, že mi přerazí žebra. To přece musí být slyšet. Jsou tak blízko, že kdybych natáhl ruku, mohl bych některého chytit za rameno. Ale jeden voják za druhým pochoduje kolem mě a ani na okamžik se nezarazí.

Dívám se přes jejich hlavy do míst, kde stojí Ais, a doufám, vší silou doufám, že nás přejdou bez povšimnutí.

Neměla ses tahat s čarodějem, Ais. Měla bys bezpečnější život.

Mimoděk se usměju. Aisling a bezpečnější život? Větší nesmysl už jsem dlouho nevymyslel.

V zorném poli se mi přestanou míhat postavy.

Minuli nás?

Celý oddíl nejspíš ještě ne, ale mě ano, Aisling ano, kdyby se teď něco pokazilo, máme alespoň lepší šanci na obranu.

Koutkem oka se dívám za vzdalujícími se vojáky a v hrudníku se mi pomalu probouzí úleva. Přesně do okamžiku, kdy se jeden stín odpojí a zůstane pozadu. Určitě něco zaslechl.

Fajn, je mi jedno, jestli velitelé moje kouzla považují za podezřelá, pokud se budu muset bránit, tak se budu bránit!

Voják nejde daleko. Zastaví se u nejbližšího stromu, rozšněruje poklopec, uleví si a pak hledí dohnat své druhy ve zbrani.

Dobrá. Falešný poplach. Ještě že nikomu nepovolily nervy.

Ještě dlouho stojím bez hnutí, čekám, až elfové odsouhlasí, že vzduch je čistý. Konečně mě jemně ovine telepatické kouzlo.

„Carain říká, že jsou bezpečně pryč,“ hlásí Iwar. „Podle všeho o nás ještě neví, byl to nejspíš jen obyčejný hraničářský oddíl-“

Přeruší ho ženský hlas, vysoký a téměř hysterický.

„Fuj, fuj, fuj, to snad není možný, fuj!“

Impulzivně kouzlo zablokuj, aby mi mladá comharská čarodějka přestala vrískat v hlavě, a rozhlížím se po ní. Stojí před jistým stromem hned u cesty.

Kapitola 9

„Standardní energetický proud,“ přikáže mi Iwar tiše. Voják pár délek před námi ho ale stejně nejspíš zaslechne, protože sebou trhne a ohlédne se. Nic samozřejmě nevidí, schovává nás závoj iluze. Než si stihne domyslet řešení, vyšlu k němu hrubé, jednoduché kouzlo. Mužem škusne křeč a složí se k zemi.

„Nepřehnal jsem to?“

„Žije.“ Iwar do vojáka šťouchne špičkou boty a sleduje jeho těžce se zvedající hrudník. „To bude dobrý. Jdeme dál.“

Dhamsko-adorskou hranici máme dávno za sebou a to, co nás ze začátku ochromovalo strachem, je teď rutina. Další a další nepřátelští vojáci. Větším oddílům se umíme vyhnout, hlídky někdy obcházíme, někdy zneškodníme. Jak se to zrovna hodí.

Tenhle měl tu smůlu, že v noci přšelo. Na rozblácených cestách stopy pořádně nezakryje ani magie. Hlídač se pěkně prospí, jestli se to dá o bezvědomí říct, a než se probere, už s naší přítomností stejně nic nezmůže.

Tázavě se podívám na Mahaida. Kývne.

Iwar natáhne telepatické spojení zpátky k oddílu, který čeká, jak dopadne náš průzkum.

„*Vzduch je čistý. Hoďte sebou, než se vzpamatuje.*“

„Jde to podezřele dobře,“ utrousí pak jen pro Mahaidovy a moje uši. „Už přece musíme být blízko?“

„Jsme,“ potvrdí elf. „Jeden pořádný denní pochod by nás dostal na adorský hrad. Pokud bychom ovšem cestou nenarazili na žádné potíže,“ zdůrazní.

„Na které narazíme,“ konstatuju zjevnou pravdu.

„Něco na nás chystají,“ přidá se Iwar ve stejném duchu.

„A máte někdo nějakej nápad, co by to mohlo být?“ ozve se Galdur, který dorazí v čele oddílu. Ze zvyku nejdřív hledá odpověď u mě, ale nabídne mi jen pokrčení rameny.

„Čekají na nás,“ broukne Mahaid. „Staví armádu a rychle ji cvičí pro boj s čaroději, na to dám krk, a nechají si ji na adorském hradě, protože i dětem je jasné, že musíte zaútočit tam.“ Na okamžik obrátí oči k obloze a zklamaně zatřepe hlavou. Recituje nám to takhle už poněkolikáté, jenže jakási zvrácená naděje vždycky někoho donutí zeptat se znovu, co kdyby náhodou přišla jiná odpověď.

Obrátím se za Iwarem, který se vydává na další pochod. Koutkem oka zahlédnu známou postavu, typickou chůzi, kterou dokážu poznat i na dálku, a koutky úst se mi samy od sebe zvednou.

Ne. Ne, co blázním? Nechci se na něj usmívat!

Vykročím, oči důsledně upřené na Iwarova záda. Nechci se usmívat. Nechci mít Galdura blíž, než je nutné. Nechci se s ním bavit. Nechci s ním spolupracovat.

Nechci, zatraceně, protože mi ublížil a protože mu nevěřím. Tak proč mám chuť natáhnout k němu ruku a předhánět se v sarkastickém špičkování na adresu právě probíhající války?

Mám pocit, jako by mě zradilo vlastní tělo a půlka hlavy návdavkem.

Žádné rozptylování, Reine, přímo hled'. Jednou ses dala do války, tak mysli na válku. Mahaid tvrdí, že jsme blízko. Soustřed' se, napni smysly, kdekoli tu můžou být nastražená kouzla.

Velitelé si to myslí taky. Stáhnou naši průzkumnou skupinu a vyšlou místo nás na výzvědy tým analytických čarodějů. Jsou asi patnáct délek před námi a postupují hrozně pomalu, zkoumají snad každý trs trávy zvlášť a zahlížíjí na elfy, kteří je

častují netrpělivými pohledy. To je nejnovější tvář války – předem prozkoumat každý krok, abychom náhodou nešlápli do cizího kouzla.

„Tímhle tempem tu budem do zimy,“ syкну.

Mahaid zasmušile kývne a ukáže mi čtyři prsty.

„Co kdybych to tu na tři dny zapíchla, v klidu se vyspala a pak vás dohnala? To báječně stihnu.“ Pro jistotu se ale ohlédnou přes rameno, jestli mě neslyšelo velení. Čarodějové jsou už tak jedovatá a kritická parta přeplněná vlastními názory na věc, i bez mého sarkasmu.

Místo vytouženého odpočinku se schovávám pod hromadnou iluzi a cvičím si průzkumná kouzla. Iluze není bariéra, kdybych si nedala pozor, snadno by se mohl najít svědek přísahající, že viděl plout vzduchem něčí paži a kus hrudníku. Normální lidé by si závoje vůbec nevšimli, čarodějové tak slabé kouzlo cítí při doteku.

Jsou ale i jiná kouzla, taková, která čaroděje upozorní na magické pole. Střílím do závoje jeden průzkum za druhým a postupně zjišťuju, že proudař ve službě nad námi drží iluzi ve tvaru obrovského pekáče na ryby.

Ráda bych si procvičila i další kouzla, záležitosti použitelné v boji.

Ráda bych si zašermovala. Rozhýbat svaly, ujistit se, že i kus železa mi může k něčemu být.

Ráda bych se něčím zaměstnala.

Čímkoli. Jen nedovolit myšlenkám zaobírat se Galdurem.

Jen nedovolit strachu zatnout drápy.

„*Hrome, co tohle...*“

Telepatie přinese ženský hlas odkudsi zprava. Místo druhé půlky věty zazní bolestné vyjeknutí.

Moje tělo reaguje instinktivně. Najednou stojím s vahou rozloženou tak, abych mohla vyrazit kterýmkoli směrem,

energie mi víří mezi prsty, pravou ruku mám připravenou k hodů a magie v ní na sebe bere podobu plamenů. Skutečných plamenů. Pyrokineze je moje silná stránka.

Na koho mám oheň vrhnout? Kdo nás ohrožuje?

„Zatraceně, Laragh, dávej pozor!“ zařve kdosi za mnou. Zároveň mi něčí ruka srazí pravačku k pasu.

Když se ohlédnu, zjistím, že moje skutečné plameny sežehly jistému runaři plnovous.

„Promiň, to jsem nechtěla, už mi to tu leze na mozek,“ mumlám rozpačitě a volnou rukou šklubnu za řemínek, na kterém mi kolem krku visí nabitý amulet. Všiml si, že jsem z něj sílu nebrala? Snad ne.

Chci škody napravit, mám i docela slušnou představu, jak to provést, i když jsem regenerační léčitelkou magii nijak důkladně nestudovala. Runař mi ale s děsem v očích znovu srazí ruku.

„Nesahej na mě!“

„Promiň,“ brouknu pro dobrou míru ještě jednou a nechám toho.

Mezitím se naší skupinou zavlní telepatie.

„*Já se moc omlouvám,*“ hlásí analytička. „*Narazila jsem na neobvykle vysokou koncentraci energie v rostlině, ke vší smůle to byl bodlák. Pardon. Všechno je v pořádku.*“

„Už nám hrabe všem,“ vydechne mi u ucha Galdur.

„Ještě pár dní a adorští nás budou mít v kapse, ani se nebudou muset moc snažit,“ kývnu. Pak mi dojde, komu jsem to vlastně odpověděla. Ztuhnu. Co to se mnou je? Odpustila jsem mu? Smířila jsem se s jeho zástojem s Mairwyn Daelis?

Ne. Tu vzpomínku pořád cítím jako tupý, rezavý nůž hodně hluboko pod kůží. Neodpustila jsem mu. Jenže...

Stojím na místě, zkoprnělá nad tím *jenže*.

Galdur si tichounce povzdechne a dá se na pochod.

Falešných poplachů si užijeme dosyta. Někdy mě hlasy průzkumníků okamžitě vymrští do střehu, někdy se ani nenamáhám vstát z dek. Placky, tvrdý sýr a sušené maso už nemůžu ani cítit, za poslední den mám v žaludku výhradně seschlé lesní maliny a dvě mírně potlučená jablka. Když je na mně náhodou řada, abych kryla průzkumníkům záda, zneškodňuju adorské vojáky s netečností, se kterou bych ještě na jaře ani nezaplácla mouchu. Jakási malá, ustrašená část mě, ukrytá tak hluboko, že o ní většinu času nevím, se té netečnosti začíná bát.

Jsem Reine Laragh, odpovím jí. Svoji čarodějnickou kariéru jsem začala využitím cizí smrti. Co jiného ze mě mohlo vyrůst než voják a nekromant?

Alchymistka, spolehlivá dodavatelka léků a manželka, kníkně onen tichý hlásek a já se sama sobě nevesele vysměju. Trochu pozdě.

Kolegové v okolí mě počastují nejistými, tázavými pohledy.

Takže teď jsem voják a nekromant pochechtávající se sám pro sebe. Líbezný.

Nenápadně sleduju tváře kolem sebe. Snažím se roztřídit, za kterou nedůvěru může můj vrozený talent pro nekromancii a co jsem si přivodila svým okouzlujícím chováním, o podpalování bližních nemluvě.

Častěji, než by se mi líbilo, zachytím v cizích očích strach. Někdy téměř nenávisť.

Mám takový pocit, že moje kejklování s amulety každou chvíli praskne. Bohové, dejte, ať se ještě předtím dostaneme k adorskému hradu, bleskne mi hlavou. Jinak se válka čarodějů s Adorem rychle změní na válku všech proti nekromantce.

Snad alespoň Iwar by se mně zastal...

„Stát!“ projede oddílem telepatický rozkaz.

Tentokrát v hlase průzkumného čaroděje zní něco zvláštního. Tohle není planý poplach.

„Ani hnout, zachovejte klid. Stojíme před magickou bariérou. Zatím víme, že sahá minimálně míli na každou stranu a lehce se stácí od nás. Čekejte. Provádíme další průzkum a výpočty.“

Mezi nehybnými postavami prokličkuje Blanche de Lestate a hrne se do čela, ke skupince analytiků, která už soustředěně rokuje s Carainem a rektorem *Acadaemie*. Mahaid poslušně dělá zadní stráž, ale na jeho zúžených očích a křečovitě zaťatých pěstech vidím, že by hrozně rád slyšel, o čem je řeč. Já taky, kamaráde, já taky.

Všichni jsme provázaní společným telepatickým kouzlem, ale teď se kolem začínají vlnit další, slabší, kratší, soukromá. Přinejmenším to byl záměr, jenže dvě hodně podobná kouzla mají tendenci se prolínat, když se nepostaví správně.

„Držte se. A ať se to podělá jak chce, něco jsme si slíbili, dobrá?“ dolehne ke mně ze skupinky dhamských čarodějů kousek vpředu.

„My jsme čarodějové. My jsme bojovníci. My jsme elita. Nemůžou nás porazit,“ dodává si odvahy kdosi za mnou. Zní to jako sborem mumlaná modlitba spíš než bojový pokřik.

„Tak si říkám, že je docela škoda, že teď budu muset do bitvy a ne, řekněme, do...“ V mužském hlase téměř nezní strach. Téměř. Neodolám a nenápadně se rozhlédnu, o koho jde. Zoolog Lyall se dílem svůdně, dílem smutně usmívá na naši Anfithu. Alchymistka se nemíní nechat zahanbit a vydoluje v sobě vlastní zásoby ironie.

„Myslíš jako do práce?“ Bezelstně u toho pomrkává.

„Do práce. Jo, to je přesně to slovo, které jsem měl na mysli, do práce,“ kýve přehnaně Lyall a umístí svoji paži okolo Anfithina pasu.

„Nervózní?“ šeptne Galdur. Kdovíjak se mi zase zjevil po boku.

„Nijak zvlášť,“ vydechnu.

„To jsme dva.“

Mlčí, ale zůstane stát vedle mě. Pootočím k němu hlavu. S tou nervozitou pěkně žvaní. Polyká naprázdno, hranou zubů se přejíždí po spodním rtu, těká pohledem po okolí. Jsem si jistá, že chce říct ještě něco, ale neodhodlá se.

Velitelé se pořád radí.

Půjde do tuhého.

Asgeir

Děláme zadní stráž, Kaessi, já a jeden z našich svěřenců. Před námi přešlapuje osmdesát nervózních čarodějů, sem tam spolu prohodí pár zašeptaných slov, ale téměř všichni se po sobě významně dívají a výrazy v obličejích se jim mění, jako by si povídali. Nejspíš si skutečně povídají. Zažil jsem, jak funguje telepatie, ale aby to bylo možné, nalila do mě tenkrát Reine nějaký magický lektvar. Bez pomoci nemám o magii ani páru. Můžu si jen domýšlet, musím věřit, že nás chrání iluze, sám si to ověřit nedokážu.

Štve mě to, protože jsem z výpravy jediný. Elfové magii vycítí a i Aisling si tu dovednost časem vypěstovala. Slepý jsem tu jenom já. Slepý, starý a nervózní.

Kaessi mi vysvětlila, proč jsme se zastavili. Je si téměř jistá, že naše přední stráž odhalila nějakou kouzelnou ochranu, po jejímž narušení nastanou potíže. Přejíždím prsty po jílci svého meče. Pokud to budou obyčejní vojáci, nedám se lacino, ale jestli proti nám budou stát čarodějové...

Jak jsem vůbec skončil v čarodějnické válce?

Chtěl jsem si najít bezpečné místo, nový domov. Chtěl jsem se poctivě uživit. Chtěl jsem své nové zemi splatit její péčí. Chtěl jsem...

Jen si to přiznej.

Chtěl jsem zůstat s Kaessien.

Na ní mi záleželo nejvíc. Kvůli ní jsem odmítal nabídky na jiná působiště i pozvánky od speciálních služeb. Zůstali jsme spolu – v armádě, před kterou jsme náš vztah vytrvale tajili. Náš oddíl věděl, protože tak dobří herci nejsme, a zpravidla nám přál. Ale kdokoli výš nesměl zjistit ani náznak.

Nechtěl jsem to takhle. Nejasně jsem si představoval domek a děti a žádné skrývání, někdy, jednou. Vždycky bylo ještě potřeba něco dotáhnout, zaškolit nováčka, dokončit akci...

Teď už je pozdě.

Ucítím v dlani Kaessiny prsty. Nejdřív střelím pohledem po okolí. Mahaid, vyslanec a náš chránělec, se upřeně dívá směrem k čelu výpravy a mimoděk, drobnými kroky se k němu přesouvá. Nikdo jiný poblíž není. Dovolím si zadívat se do elfčinych medových očí.

„Chtěl jsem ti postavit dům,“ vydechnu. Instinktivně použiju tosaithskou elfštinu, částečně proto, že je to krásná, melodická řeč, a částečně kvůli čarodějům v okolí. Málokterý ovládá byť jen základy Kaessina rodného jazyka. A Mahaidovi, pokud by se obtěžoval poslouchat, stejně musí být dávno všechno jasné.

„A mít děti. A neživit se mečem,“ pokračuju ve výčtu, který prostě potřebuju vyslovit. Nikdy jsem jí to neřekl. Konečně mi došlo, že na to nemám celý život. Udělat už to nemůžu a za chvíli jí to možná nebudu moct ani říct.

„Chtěl jsem si tě vzít,“ zašeptám.

Kaessi má v očích slzy.

„To by bylo krásný,“ přikývne a chvíli těm slovům dovolí tvořit vlastní iluzi, obraz mnohem hezčího světa. Pak se pokusí ještě něco říct, ale vyjde jí z toho jen smutný povzdech.

Vím, na to myslí. Veškeré úřední záležitosti by se ohromně táhly, protože oficiálně jsme oba i po letech občany Tosaithského království. Půlelfské děti? Není to tak dávno ani tak daleko, co mít elfí krev znamenalo být veřejným nepřitelem. A vůbec, kdo se špetkou rozumu v hlavě by chtěl přivést děti do světa, který se potácí od jedné války ke druhé a v každé jsou namočení jejich rodiče?

Já. Já jsem to chtěl.

Smůla, Asgeire. Myslel sis, že máte na všechno času dost?

Kaessi ho má. Ona všechny ty sny uskutečnit může.

Představím si Kaessien ve vesnickém domku, na jehož dvoře se batolí děcka s jejími světlounkými vlasy a na polích za stavením pracuje jejich otec...

Všechno špatně.

Nedokážu si představit Kaessi v náruči jiného muže. Ani nechci. Ale vím, že to tak dopadne, nemůžu po ní chtít, aby zůstala sama, až... Až...

„Miluju tě,“ šeptá Kaessi.

„Já tebe taky.“

Elfka sebou trhne a mimoděk otočí hlavu k čelu výpravy.

„Jsou si skoro jistí, že je to slabé silové pole, které je má upozornit na to, že jsme poblíž.“ Snaží se hovořit věcně a klidně, ale trochu se jí třese hlas. „Projdeme skrz, nic jiného nám nezbyvá. Můžou na nás čekat až u adorského hradu, nebo taky hned za tím kouzlem. Nikdo neví.“

Nadechnu se. Vydechnu. Přece to není poprvé, kdy potáhnu do bitvy.

„Jdeme na ně,“ procedím mezi zuby a položím ruku na jílec meče.

Kapitola 10

„*Všichni připraveni?*“ táže se rektor.

Kolegové už vědí, že odpovídat mají jen v případě, že připraveni nejsou. Ponuré mlčení naznačuje, že není na co čekat.

Srdce mi prudce naráží do hrudní kosti. Nevím, jestli je to nervozita, nebo lektvar z gahy. Spíš to druhé. Láhve kolovaly mezi celou výpravou několikrát a já vydatně přispěla k tomu, že se nevracely plné.

„*Vpřed,*“ zavelí rektor a vykročí.

Přistihnu se, že zadržuju dech, když se přiblíží k magické bariéře.

Projde.

A za ním další a další čarodějové, hladce a bez jediného zaškobrnutí, jako by se vůbec nic nestalo.

Ale analytik, který stojí vedle naší skupiny, se chmuří. Předpovídal, že energetická bariéra ponese informace dál, jako pavoučí síť, ve které se zachytila moucha. Teď se nejspíš jeho odhad naplňuje.

„*Běžte,*“ mává na nás. „*Projděte s nimi, fofrem!*“

Iwar kývne, popadne mě za paži a strká mě dopředu. On, já a Galdur tvoříme jeden z momentů překvapení, pokud všechno půjde hladce. Měli bychom se odpojit od oddílu a pokusit se, pokud to půjde, dostat nepříteli do boku. Jestli budeme jen dodávat informace, nebo i bojovat, to prý se ukáže časem.

Dokázala bych si vybrat lepší partu. Jenže jsem nikomu kromě hraničářek nevyžvanila, co se mezi mnou a Galdurem děje, takže Blanche si zjevně myslí, že mi dělá laskavost.

Celkem jsou takovéhle trojice ustavené čtyři, většinou z čarodějů, kteří ovládají obzvlášť zajímavá kouzla. Zavalitý proudař z *Acadaemie* proslul při tréninkových soubojích

neodrazitelnými silovými proudy. Naše Torill dovede mávnutím prstu přivést průměrný vojenský oddíl do hlubokého bezvědomí. Tenhle druh zajímavých kouzel.

Jestlipak už si někdo domyslel, proč jsem mezi nimi já?

Magickou bariéru cítím na kůži podobně jako slabounkou vrstvu vlažné vody. Nestihnu se z ní ani oklepat, když do mě Iwar zezadu šťouchne a nasměruje mě pryč z cesty. Pravda, nemáme se držet s hlavním oddílem, ať už nám to přinese cokoli.

Druhá trojka, která odbočila na naši stranu, se má držet víc vzadu, my vyrážíme vpřed. V ideální situaci bychom měli být schopní upozornit oddíl na blížící se trable. Uvidíme.

O maskování se nám stará Iwar. Ze zvyku pošťuchuju jeho iluzi svými průzkumnými kouzly. I kdybych to doteď netušila, muselo by mi z nich být jasné, že Iwar je skvělý čaroděj. Magická clona se přizpůsobuje podle potřeby, ohýbá se kolem nás a přitom zbytečně nezasahuje okolí.

„O co se snažíš?“ broukne můj mentor.

„Trénuju. Krásná práce s tou iluzí.“

„*Používejte telepatii, do pytle. Nemáme elfy, netušíme, jestli někdo neposlouchá,*“ napomene nás rozmrzelý Galdur.

„*No jo. Díky,*“ odvěti Iwar zdvořile, ale mým směrem přitom vrhne téměř spikleneckou grimasu. Co nám tenhle mladík má co vykládat...

Natáhnout krok a kráčet rozumnou rychlostí je příjemné. Tenhle kousek Adorského vévodství pokrývá řídký borovicový les, světlá kůra u špiček stromů ve slunečním světle září jásavou oranžovou a já bych skoro byla schopná zapomenout, že jsme ve válce. Skoro.

„*Pozor,*“ sykne Iwar. „*Někdo je před námi, trošku nalevo...*“ Hledá lepší orientační bod, ale nenajde.

Galdur vyšle vlastní kouzla, nejspíš si ověřuje Iwarovy závěry.

„*Je daleko,*“ zabručí. „*Chceme čarovat na tuhle vzdálenost? Ozvěnu silového proudu zachytí až na hradě.*“

Iwar chvilku uvažuje a jeho čelo se seskládá do zachmuřených vrásek.

„*Reine se o to postará. Ona ozvěny nevyvolá,*“ přikáže nakonec.

Cože? Proč bych zrovna já neměla-

Aha. Iwar mluví o nekromancii. Ozvěna vzniká, když čaroděj do kouzla energii dává. Nekromant ji do sebe naopak nasává...

Dobrá. Fajn. Napanikař, čarodějnice mizerná. Od toho jsi strávila hodiny a hodiny v odstúňených místnostech a pracovala na Iwarových cvičeních, aby sis s takovouhle situací poradila.

Zavřu oči a soustředím se. Nevysílám do okolí na průzkum žádné přesně definované kouzlo, spíš mám pocit, jako bych se naučila zacházet se smyslem navíc. Vycítím magickou energii a do určité míry i vím, v čem je nashromážděná. Myslím, že podobně se musí cítit elfové, akorát že je alespoň neruší každý keř a pták, který se jim připlete do cesty. Všechno živé v sobě vážně nějakou energii.

Teď cítím toho člověka, vnímám ho jako intenzivnější stín a rozpoznám, že na hrudníku má něco malého, z čeho energie přímo srší.

„*Má amulet,*“ informuju své společníky.

„*Vím. V rámci cvičení tě chválím. Teď ho uspi,*“ poroučí Iwar.

Najít člověka a jeho energii je ta snazší část. Pak musím energii přitáhnout k sobě, pomalu a po troškách, abych ho nezabila...

Nejdřív samozřejmě vyčerpám sílu z jeho amuletu, až pak se mi podvolí magie, která mu proudí v žilách. Teplokrevní živočichové se síly vzdávají neradi. Nekromantovi ale neodolají.

Vnímám jeho tělo. Vnímám jeho srdce. Cítím, jak se mu zrychluje puls, když se tělo snaží dorovnat úbytek. Musím pracovat opatrně, ale nesmím mu dát dost času na obranu. Ještě trochu... ještě... Cítím, jak se muž skácí do podrostu, a přeruším silový proud.

Běžná kouzla unavují. Tohle ne.

Cítím se odporně. Jako bych si do žil nalila pohár cizí krve.

„Dobře,“ kývne Iwar, jako by mě chválil před nastoupenou jednotkou. „*Jdeme dál. Já sonduju, ty buď připravená, Galdur hlídá.*“

Kráčíme borovým lesem v řadě, jeden za druhým jako husy, a já nedokážu myslet na nic jiného, než že se mi chce zvracet.

„*Jsi v pořádku?*“ Galdur ke mně natáhne nové telepatické kouzlo a já upřímně zadoufám, že je šikovnější než zbytek oddílu. Pro jistotu bych neměla říkat nic, co bych nevyslovila před Iwarem.

„*Jakž takž,*“ přemůžu se.

„*Jsi bílá jako vápno. Ale šlo ti to báječně, když si vezmu, žes měla jen pár týdnů tréninku. Jsi dobrá, vážně,*“ konejší mě čaroděj. Tón jeho hlasu mě na chvíli přenese do úkrytu v adorských horách, kde jsme strávili dva dny a kde mi šeptal do ucha podobné věci, aby mě přesvědčil, že potíže a zpoždění naší tehdejší výpravy nejsou moje vina. Do úkrytu, kde jsme... Zatraceně. Na co pomyslím, do toho se mi motají vzpomínky na Galdura!

„*Děkuju.*“

Koutkem oka vidím, že napřahuje svoji dlaň k mé, ale pak si to zase rozmyslí. Ušetří mi tím další zmatky v hlavě.

Mineme muže v bezvědomí. Iwar si zběžně prohlédne jeho uniformu a chmurně přikývne, jako by se mu potvrdila špatná zpráva. Z jeho telepatie, kterou pravděpodobně ohlašuje náš nálezkový velitelům, cítím jen slabou ozvěnu.

Mezi stromy se začne světlat. Když projdeme až na kraj lesa, otevře se před námi výhled na téměř rovnou planinu, rozdělenou na několik pastvin, v tuhle chvíli převážně neobydlených, a polí, na kterých po úrodě zůstávají strniště.

Několik mil od nás se vypíná hrad Ador.

Jsme na místě.

„Někde tam mají další iluzi,“ konstatuje Galdur, když si prohlíží krajinu.

„Nebo se před námi zabarikádovali na hradě,“ nadhodí Iwar.

„Těžko. Vybudovat opravdu pevnou a trvalou magickou obranu je potřeba při stavbě. Všechno proměřit, napsat runy na míru, vyzkoušet, dostat je pod základy, před každou hradbu, na vrcholky věží, pak nashromáždit dost energie, která to udrží... Nějaké ochrany mít budou, ale nevěřím, že by se na ně spolehli.“

Iwar přisvědčí a vyše telepatické kouzlo ke zbytku oddílu.

„Reine, co tvoje průzkumy? Mám pocit, že v tomhle bodě už se toho moc zkazit nedá, tak jen trénuj,“ vybídne mě pak.

Přikývnu, co jiného mi zbývá, a dám se do čarování. Prvních pár sond vytvořím příliš slabých, až když se odvážím vyslat silnější kouzlo, vrátí mi slabou ozvěnu. Zkusím další, trochu jiným směrem. Podobný výsledek. Na druhou stranu. Znovu.

„Galdur má pravdu, něco tam je. Řekla bych asi tak v polovině vzdálenosti k hradu. Ale jestli bariéra nebo jen iluze...“

„Iluze. Nebudou se vyčerpávat udržením tak dlouhé bariéry,“ dovodí přesvědčeně Iwar.

„Co teď?“

„Zatím nás neviděli. Můžeme se zkusit dostat blíž, uvidíme, co se stane, až iluze spadne,“ odpoví mi Galdur.

„Ty se staneš,“ zabručí Iwar. Kdybych si náhodou nebyla jistá, o kom je řeč, probodne mě pohledem o barvě a průraznosti obouručního meče.

„My jsme je odhalili. Proč si myslíš, že nevyhmátnou oni nás?“ zeptám se, když trochu vstřebám prvotní šok.

„Za koho mě máš? Myslíš, že si nedovedu ochránit štít proti nejprimitivnějším průzkumným sondám?“ Můj mentor se málem urazí.

„A oni to nedovedou?“

„Rangs, Reinuš, Rangs,“ připomene mi Galdur. „Tamní hoši se s jemnostmi moc nepárou.“

„Tak sem s nima.“ Na chvíli pustím ke kormidlu moji cyničtější část. „Já se taky nebudu párat s jemnostma.“ Vykročím na otevřené prostranství a doufám, že Iwarova iluze je tak skvělá, jak slibuje. Kolegové kráčí za mnou.

„To se opovaž,“ vyhrožuje Iwar. „Budeš mít na krku blok dřív, než si mě vůbec stihneš všimnout.“

„Dobrá, dobrá, žádné trhání se ze řetězu,“ doluju ze sebe železnou zásobu sarkasmu.

„Jsem rád, že si rozumíme,“ odvěti čaroděj podobným tónem.

„Pracovat s vámi je radost. Co kdybyste někdo uvedl rektorku do obrazu? Nebo tu musím všechno dělat já?“ postěžuje si Galdur.

S každým dalším krokem po strništi sarkasmus a přezíravost opadá. Když nás Iwar gestem zastaví, nemám už z čeho brát

ani předstíraný klid. Ruce se mi klepou a nedokážu uvolnit svaly v obličeji. Přesto se zmůžu na slaboučké průzkumné kouzlo.

„Deset délek,“ odhadnu vzdálenost k nepřátelskému kouzlu. Kolegové přikývnu. Zdá se mi, že napětí a nervozitu nesou lépe než já. Nebo jsou schopnější herci.

„Tady počkáme. Sami nemůžeme dělat nic, zahájit akci musí hlavní oddíl,“ velí Iwar. „Jsou asi půl míle za námi. Nejspíš nebudou chtít přijít až k bariéře. Uvidíme. Reine, zkus, co za tou bariérou ucítíš.“

Poslušně zavřu oči a soustředím se na ostatní smysly. Adorskou iluzí proklouznou, jako by si odhrnuly z cesty lehkou záclonu.

Jsou tam. Některým v žilách neproudí téměř žádná magie. Někteří jí mají tolik, že mě z nich mrazí za krkem.

Co tu zatraceně vlastně dělám?

Instinktivně ucuknu, můj magický smysl se stáhne a vyrazí opačným směrem. I tam vnímám magií prosycenou krev, stíny mých kolegů a spolubojovníků.

Ke každé z těch siluet si dovedu vybavit obličej a tón hlasu. A taky Anfithinu věčnou chuť na sladké, Torillin ujetý smysl pro humor nebo úšklebek, který Aisling tak ráda předvádí neschopným šermířům.

Blanche mě přecenila. Chápu, že je nutné Frolikovi Adorskému přistříhnout křídla, ale kvůli tomu tu nejsem. Nevěřím filipikám svých šéfů natolik, abych se pro ně postavila do první linie. Stojím tu kvůli lidem za mnou.

Jsem nekromantka. Dělán věci, na které ostatní nemají nervy. Kde jinde bych měla být, než v centru chystající se magické bitvy?

Takže kolem a kolem vzato, možná mě rektorka nakonec odhadla celkem přesně.

Galdurovy prsty se mi ocitnou v dlani. Jsem tak vyděšená, že mě ani nenapadne ucuknout. *Naštval mě, připomínám si, zradil mě, podvedl mě.*

Ano, přisvědčí jiná část mé mysli, ale to vyřešíme, až zrovna nikomu nepůjde o kejhák, jasné?

Podívat se mu do očí nedokážu. Zírám přímo před sebe, na to, co vypadá jako pole a město a hrad, a snažím se přesvědčit vlastní hlavu, že se dívám jen na deset délek vzdálené kouzlo, nic víc.

Najde si mě pramínek magie.

„*Reine? Dostala ses skrz? Tušíš, co na nás čeká?*“ ptá se Blanche de Lestate.

„*Asi pět set vojáků. Jsou vybavení amulety, ale jakými, to ti nepovím. Asi dvacet čarodějů. Čtyři hodně silní, silnější než Iwar.*“

„*Dobrá,*“ odpoví Blanche. „*Dokážeš je oslabit?*“

„*Nejspíš ano, ale musím mít na čem vybít tu nastřádanou energii.*“ Zním tak věcně, až se mi dělá zle.

„*Rozumím.*“ Rektorka se odmlčí.

„*Na co jsme vlastně brali s sebou elfy, když máme Reinuš?*“ Galdur se usilovně snaží o vtip, jakkoli špatný.

„*Bylo by s tím hrozný vysvětlování,*“ oduší Iwar. „*A navíc nikdy nevíš, kdy se ti budou hodit rukojmí.*“

Za jeho zády si s Galdurem vyměníme mírně znepokojený pohled. Mám na jazyku kousavou poznámku o způsobech války a připravenosti na všechno, ale Blanche mi přetrhne myšlenku.

„*Začni, Reine. Ty nejsilnější, pokud to půjde. Pak, až zahájíme útok, můžeš tu energii zužitkovat.*“

„*Rozkaz,*“ přemůžu se. Galdur zváhí a pustí mě.

„*Hlídám tě,*“ upozorní Iwar.

Znovu se protáhnu záclonou adorské iluze, najdu si nejvýraznější obrysy a jemně pobídnu sílu, aby se vydala ke mně. Pomalu. Opatrně. Kolik se toho na Rangsu učí o nekromancii? Můžou si všimnout, co provádím?

Ukradená síla se mi šíří po těle. Mám pocit, jako bych si lokla Aislingina povzbuzujícího dryáku. Srdce mi buší jako po šermířském souboji. Mám dost síly na cokoli. Dokážu cokoli. Snad dokážu i nezvracet.

Dost. Stačí. Nepřátelé by mohli postrádat i víc, ale já už další sílu nevstřebám.

„*Lepší už to nebude,*“ brouknu rektorce. Poslední slabiku mi přetrhne Blanchin křik.

„*Útok!*“

Ozvěna osmdesáti kouzel mě zalije s intenzitou potopy. V tom chaosu nemám tušení, o co se kolegové snaží, když vrhají magii naslepo, skrz půvabný obrázek adorské krajiny.

Vzápětí se iluze zavlní a opadne.

Adorští čarodějové jako jeden muž zvednou ruce a všechnu sílu nám vrátí. Půlku oddílu kouzlo smete jako příbojová vlna.

„*Bozi dobří,*“ uklouzne Galdurovi.

„*Rangs,*“ vrčí Iwar. „*Co stojíš, mrskni po nich něčím!*“

To se snadno řekne, ale čím?

Instinktivně sáhnu po známých kouzlech. Adorští budou chránění proti bojové magii, ale mysleli i na obyčejný vítr?

Všechnu sílu, kterou jsem vytáhla z nejmocnějších čarodějů, pošlu do povětří, zvednu vichřici a vmetu nepřítelům do boku vlnu prachu a ulámaných stébel. Není to tah, který by vyhrál válku, ale pokud můžu soudit podle toho, jak se ošívají, je to nepříjemné.

Fajn. Jdeme na další kolo.

Znovu hledám ty nejsilnější zdroje magie, doplňuju z nich vlastní ztráty a beru si bohatě navíc. Adorští nejsou hloupí,

podruhé je stejným trikem nedoběhnu, ale napadá mě několik dalších. Tentokrát nasměřuju energetický proud do země. Kinetická kouzla jsou náročná, ale i tak jsem si nakradla dost síly na to, abych několika nejbližším nepřátelům rozdrolila zemi pod nohama. Trochu to vypadá, jako by je podhrabal obrovský krtek. Pobaveně se ušklíbnu. A dáme si to ještě jednou...

Čím dál víc se musím soustředit na to, abych obírala o sílu adorské čaroděje, ne své kolegy. Bitevní pole už není tak přehledné. Hlouček kolem Anfithy se soustředí jen na udržení vlastního štítu, do kterého buší jak cizí kouzla, tak šípy, které adorští lučištníci střílejí čarodějům přes hlavy. Theodor, Lyall a pár dalších kluků se drží dobře, jeden živí štít, další se snaží najít skuliny v adorské obraně. Nějaké tam být musí, protože ani skrz vlastní štít se nedá čarovat.

Rektor dělá, co může, aby zneškodnil lučištníky, ti ale mají nějakou vlastní obranu. Blanche nechybí moc k hysterii, nevypočitatelně kolem sebe metá energetické proudy a dává nepřátelské bariéry pořádně zabrat.

Jenže ani tak nejsme v převaze.

Máme čtyřnásobnou přesilu a ani tak nejsme v převaze. Adorští jsou silnější než my.

Nedokázala bych nějak oslabit ten štít?

Cítím ho, ale spíš jako vrstvu vody, mlhu, kterou nedokážu uchopit. Tak jinak. Kdo ho živí? Dokážu vysledovat alespoň tohle?

Pátrám v bitevním chaosu. Musí to být některý z těch silnějších... jo. Mám ho. Energie mu stéká ze špiček prstů a teče do štítu, látá každou slabinu, kterou v něm naše kouzla vytvoří.

Nic osobního, kamaráde, ale já jsem rozhodnutá neprohrát.

Tentokrát se soustředím jen na něj, táhnu k sobě sílu, která má skončit v bariéře. Cítí, že něco není v pořádku, snaží se štít posílit. Srdce mi buší, v uších slyším mořský příboj. Jen přidej, klidně víc, všechno si vezmu, všechno...

„Mají s sebou nekromanta!“ křičí kdosi. Něco to znamená, něco důležitého. Budu se tomu věnovat hned, jak padne bariéra. Ještě trochu...

Moc. Příliš moc.

Všechna magie světa mi hoří v ruce.

Padám.

Ječím.

Strašně to bolí.

Iwar

Šlo to dobře. Do chvíle, než mi Reine uhnula zpod iluze a Filip de Lyss-Norde si jí všiml.

Matně si ho vybavuju z některé magické konference, tenkrát mi přišel jako docela sympatický kluk. Teď vykřikuje na celé kolo, že máme nekromanta, a já mám chuť utrhnout mu hlavu.

Galdur po něm mrští proud síly. Nepřemýšlí, zapomněl na adorský štít. Jeho kouzlo se od něj odrazí a bolestné zaúpění se ozve z naší strany.

Vzápětí vykřikne Reine. Padají oba, de Lyss-Norde se složí bez hlesu, Reine hrozně křičí. Vidím proč. Pravou ruku má až k lokti sežehnutou magií, kůži šedou jako olovo, svaly stažené v křeči, rukáv na cáry.

Nad bojištěm se zavlní přímo záplava kouzel a tentokrát nacházejí správné cíle.

„Padnul jim štít, tak něco dělej!“ houknu na Galdura. Váhá, vidím na něm, že by nejradši hodil celou bitvu za hlavu a věnoval se Reine, ale nakonec poslechně.

Reine se věnuju já.

Lovím z kapsy pečlivě zabalený předmět, trhám z něj jednu ochrannou vrstvu po druhé a přitom sleduju Reininu paži. Šedá na kůži ustupuje dost rychle na to, abych to rozeznal pouhým okem. Tak rychlou regeneraci jsem ještě neviděl, ani u nekromantů ne. Reine za roky vzdorování blokačnímu amuletu vytrénovala své tělo k neuvěřitelné odolnosti.

Mám nutkání pozorovat ji dál, ohromně mě zajímá, jestli by zranění takového rozsahu skutečně dokázala zregenerovat během chvíle a bez následků. Ale je to příliš riskantní. Jestli někdo přistihne na bitevním poli volného nekromanta, následky pro školu a celý Comhar budou nedozírné.

Připevním Reine kolem krku nový blokační amulet a aktivuju kouzlo. Účinek je okamžitý.

Reine nejdřív zakašle, jako by se dusila, a pak začne výt. To Galdurovi nemůže uniknout.

„Ne! Přestaň! Nech ji hojit!“ řve, zapomíná na bitvu a rozběhne se ke mně. Kdosi z adorské strany pole po něm šlehne ohněm. Galdur na poslední chvíli vyčaruje štít, plameny mu olíznou čelo, ale nevypadá, že by si toho všiml. Řítí se ke mně rozběsněný jako divoký býk.

Seknu silovým proudem. Nemůžu mu dovolit, aby mi bránil v práci. Když se sesune k zemi, rozhlédnu se přes něj po bitevním poli.

Proudař Ebbe padá po přímém zásahu silou.

Anfitha z alchymie si jednou rukou pomáhá s obranným kouzlem, v druhé třímá meč. Na tvářích má prach rozmazaný slzami.

Mečem se ohání i lékárnice Aisling. Ona si v boji evidentně věří. Efektně protáčí zápěstí, některé její pohyby připomínají tanec. V jednu chvíli si přehodí zbraň do levačky a překvapenému protivníkovi přerazí zápěstí. Jestli to někdo z

adorských přežije, bude vyprávět legendy o neporazitelné šermířce.

Mairwyn a Torill spolupracují, Mairwyn drží jeden ze svých propracovaných štítů, Torill kolem něj posílá zaklínadla, amulety i hrubou sílu. Pozornost adorských se k nim stahuje.

Rektorka de Lestate se na okamžik probere z bojového šílenství.

„Přišli o štít!“ řve z plných plic. „To je naše chvíle! To je naše-“

Provolání ukončí šíp v její pravé plíci.

Na okamžik se nedokáže pohnout.

Proč se nebránila? Síly na to měla dost, i kdyby byla sama vyčerpaná, má u sebe Láidirův safír, jeho nastrádaná energie by dokázala vyhodit do vzduchu celý adorský hrad. Proč ho nepoužila?

A kdo další ho umí použít? Kdo o něm ví? Kdo si na něj vzpomene?

Jistý si jsem jen sebou.

Zvednu se od sténající Reine a mezi prsty mi víří magie.

Je mi jedno, kdo je v právu. Za tohle adorští zaplatí vším, co z nich budu schopný vytřískat.

Kapitola 11

Probudím se bolestí a vlastním nářkem.

„Jen klid, tak zlé to zase není,“ upozorní mě hluboký mužský hlas.

„Jo? A že to tak přesně víš?“ ozve se druhý, trochu vyšší a v tuhle chvíli nesmírně uštěpačný. Znáám je oba.

„Někdo mě zasáhl?“ zamumlám. Třeba se přestanou dohadovat.

Odpoví mi oba naráz. Galdur zamumlá „jo“, zatímco Iwar mírně učitelským tonem praví „no, ne tak docela“.

„A proč to tak bolí?“ skučím. Je to podobný pocit, jako když se mi ráno vrací krev do přeželelé paže, ale takhle bolest neustupuje. A kromě toho mě něco tíží na krku.

„Máš-“

„Dostalas-“

Znovu začnou mluvit najednou. Zmlknou, nálada na okamžik připomíná napětí před soubojem a pak se slova ujme Iwar.

„Někdo přišel na to, že mu bereš sílu, a použil proti tobě energetický proud.“

Víc nic. Otočím hlavu jeho směrem. Pozoruje mě jako učitel na praktikách. Ten pohled znám – předložil otázku a čeká na odpověď.

„To nedává smysl,“ chraptím a převracím to v hlavě ze všech stran. „Už tak jsem mu odčerpávala sílu, tím mi jen snadno věnoval další...“ Nečekám, že Iwar přisvědčí, ale udělá to.

„Přesně tak. Dal ti všechnu sílu, kterou měl. Tolik ani ty neunesíš.“

Cítím, jak mi klesá čelist. Možná překvapením, možná únavou.

„Pořád jsi zvyklá čarovat rukama,“ pokračuje Iwar. „Neuvědomuješ si to, ale posíláš energetické proudy z těla přes prsty, většina lidí to tak má. Došlo k tomu, že se ti do ruky nahnulo mnohem víc energie, než jsi dokázala zpracovat. Vybavuješ si magické přetížení? To jsou potíže způsobené poškozením nervů. V tomhle případě...“ Iwar uhne pohledem. „U tebe jde spíš o zničení. Spálilo ti to nervy od špiček prstů až někam k lokti.“

Až k lokti. Ta otupělost, jako po noci s rukou pod hlavou. Odporná palčivá bolest. Jak to říkali na přednáškách... I dávno amputovaná končetina může bolet. Dává to smysl.

„Fajn.“ Zadíívám se zpátky na strop. Tmavé dřevo, trámy. Nevybavuju si, že bych ho kdy viděla.

Už už vyslovím další logickou otázku, totiž kdy to přejde, ale něco v okolní náladě, něco v tichu, které se po Iwarově výkladu sneslo, mi v tom zabrání.

Nervy regenerují špatně, to si z fyziologie pamatuju. Bude to trvat dlouho.

„Dobrá. Díky,“ pronesu ke stropu. Ať se o to ti dva podělí.

„Budeš v pohodě?“ zeptá se Iwar. Když kývnu, vstane, i když nemám tušení, na čem doteď seděl, kývne na pozdrav a zmizí za dveřmi

Galdur zůstane. Sedí nejspíš na zemi vedle mého lůžka, hlavu má těsně vedle mé.

„Vyhráli jsme,“ šeptá. „Nepotřebuješ velkou armádu, abys dobyla zemi, stačí parta šikovných čarodějů, kterým padne k nohám hlavní město a vládce. Ještě se jedná, ale tím, že nestojíme o Ador jako takový, že nám jde jen o Frolika... Vévoda tu vážně moc přátel nemá. Mělo by to vyjít.“

Je v tom problém, obrovský problém. Slyším ho v každém slově.

„Kdo... tam zůstal?“ vypravím ze sebe.

„Tři kluci z *Acadaemie*. Od nás Torgh a Ebbe z proudové, Sindri z botaniky...“ V krku mi roste knedlík. Víím, že přijde něco ještě horšího. „Iestyn. Anfi... a Blanche,“ vydechne Galdur.

Iestyn, který dokázal do každé práce zamotat vtip a který mi pomáhal při epidemii spály. Anfitha, ze které jsme společnými silami vychovali vážně dobrou alchymistku. Velmistryně Blanche de Lestate... to ona všechno začala. Tuhle bitvu, tuhle válku... Ne, začala to mnohem dřív, tím, že Aisling, Theodora a mně vzala pod ochranu Školy. Teď složila konečný účet.

Jak to vůbec přijde, že já z toho vyvážnu jen s pošramocenou rukou, že já budu živá a zdravá a oni...

Nepřijde.

Nepřijde, protože já zdravá nebudu, uvědomím si vzápětí. Nervy regenerují pomalu, ano. Tak pomalu, že téměř neregenerují. Celé předlokít? Ani ve snu.

Cítím, jak se mi do očí tlačí slzy. Ne nad Anfi nebo nad rektorkou, ale nad mojí zmrzačenou rukou.

Ubohá malá sobecká čarodějnice...

„Běž pryč,“ vypravím ze sebe. Chtěla jsem dodat „prosím“, ale utopilo se cestou.

Galdur beze slova vstane a odchází.

Vstát z postele dokážu celkem rychle, ale vůbec se mi nechce vystrčit nos z pokoje, dočasně pasovaného na marodku. Už před bitvou se na mě většina oddílu dívala s podezřením. Jaký názor na mě asi mají teď?

Ležím a lituju se, to je převažující náplň dne. Vydržela bych to i déle než dva dny, ale třetí ráno se u mé postele objeví Kaessien a chce si povídat.

„Jak ti je?“ zeptá se na úvod. Sedí na okraji lůžka a přátelsky se usmívá. Bude tu nejspíš jediná, kdo ke mně ještě chová nějaké kladné pocity.

„Mám ruku v háji a všichni se mě bojí, děkuju za optání,“ oduším v co nejlepší imitaci zdvořilého tónu.

„Ne víc než předtím,“ pokrčí rameny elfka a přisedne si tak, aby mi mohla šeptat do ucha. „Nikdo neví, co se vlastně stalo. Galdur vysvětluje, že si tě ten jejich čaroděj pamatoval ze školy. Iwar jen šteká, že přece máš svůj amulet.“

A ty víš, že oba lžou, nebo přinejmenším hodně ohýbají pravdu, doplním si v duchu.

„Co vy, jak jste to přečkali?“

Kaessien mi na změnu tématu neskočí.

„Nebyli jsme v první linii, dlouho si nás nikdo nevšimal. Asgeir si zlomil zápěstí, když se vložil do souboje na meče, za pár týdnů bude v pořádku. Takže když jsme všichni více méně zdraví, je čas trochu se vzchopit. Čím déle se tu budeš schovávat, tím horší se o tobě rozšíří pověsti, Reine. Chceš pomoci s česáním?“

Ve skutečnosti ji chci vyhodit a vrátit se k sebelítosti. Už už otevírám pusku a tentokrát si nemíním brát servítky, lhotejno o kolik je elfka starší a zkušenější než já. Zadíívám se jí do očí, abych výstupu dodala správnou váhu, a všimnu si, jak se proměnil její úsměv. Vyzývavý a trochu škodolibý. Má mě samozřejmě přečtenou.

„Kartáč mám v pravé kapse batohu, díky.“ Můj tón musí být pořádně falešný, ale Kaessien stačí.

V okamžiku, kdy vyjdu ze dveří hostince, vím přesně, kam chci jít. V knihovně adorského hradu je podle Theodora řada zajímavých knih o magii.

Jednání už jsou téměř u konce, doladují se detaily. V podstatných věcech se Comhar, Dhamsa, Tosaith a zástupci adorské šlechty shodnou. Téměř to vypadá, že naše ubohoučká válka bude do dějin zanesená jako zásah pro ochranu míru. Já už ani nemám sílu se smát, jen usoudím, že do té knihovny by mě pustit mohli.

Nejzvláštnější na tom je, že garda, která hlídá ulice v podhradí, je adorská. Adorští vojáci se starají, aby se mi cestou na hrad nic nestalo – což ale nespíš nehrozí, protože ani místní lidé nejsou z Frolikova pádu nijak zvlášť nešťastní. Neměli v jeho zemi lehký život, jen co je pravda.

Na náznak potíží narazím až u vstupní brány, u které hlídkuje Lyall.

„Kampak?“

„Do hradu. Za vstup už jsem zaplatila.“ Významně zvednu pravé rameno. Bezvládnou ruku mám naaranžovanou v kapse kalhot, aby byla co nejméně nápadná.

„Madame Laragh, sice jsme tu za vítěze, ale že bychom se střídali ve vévodských komnatách, tak to nefunguje,“ ušklíbne se Lyall.

„Vévodské komnaty si klidně nech, mě zajímá knihovna.“

„Vy špti jste neskuteční.“ Teatrálně nade mnou zakroučí hlavou a stručně mi popíše cestu.

Ještě v chodbách se ve mně mele strach, nejistota a vztek, ale jak vkročím do knihovny, na všechno zapomenu. Theodor měl pravdu, je úžasná. Podél všech stěn vysoké regály, v osmi stopách se táhne ochoz, který zpřístupňuje vyšší police. Sloupy, které ho podpírají, stejně jako police, čtecí stolky a židle nejsou nijak zvlášť zdobené, poznám v nich ale pevné, ušlechtilé dřevo z východních lesů. Účelnost je znát na každém kroku. Sem se nechodí pro krásno, ale pro vědomosti. Už dlouho jsem se necítila tak dobře.

Knihovně je věnovaný celý řetěz místností s vysokým stropem. Loudám se jimi a snažím se pochopit, podle jakého klíče jsou knihy uspořádané. Nejspíš je tu někde knihovník, kterého bych se mohla zeptat, ale chci systém pochopit sama. Určitou náповědou je mi oddíl plný rytířských románů, z nichž už mám zhruba polovinu přečtenou. Ve vedlejší polici se mačkají díla s milostnou tematikou, o které zájem nemám. Přímo před ní mě přimrazí na místě hluk. Některá z knih spadla na zem.

Nejdřív se rozhlédnu, jestli jsem něco neshodila já. Neshodila. Oddechnu si a pátrám dál. Proti vší pravděpodobnosti se zvuk ozve znovu. Něco je v nepořádku.

„Haló?“

Na mé neurčité zavolání se nikdo neozve, ale podle hluku skončí na podlaze půlka police. Konečně mám tušení, ze kterého směru zvuk vychází, a vyrazím mezi regály dál.

Úplně poslední místností knihovny je cosi jako archiv, místo pevně vázaných knih jsou skříně plné nejrůznějších svitků a desek s papíry.

Theodor stojí zády ke mně, bere ze stolu jedny desky za druhými a s rozmachem s nimi práská o zem.

„Theodore?“

„Zařídím, aby ho pověsili.“ Čarodějův hlas zní dutě a neživě. Mám z něj strach.

„Koho?“ odvážím se.

„Frolika. Za tohle zaplatí.“

Dívám se na rostoucí hromadu papíru na podlaze. Na jednotlivé listy nedohlédnu, abych si je přečetla, zachytím jen popisky na některých deskách. Výslechy, 4. – 10. 653. Velvyslanectví, 651. Diplomatická činnost, 650 – 653.

„Víš, co se stalo s mým otcem?“ zeptá se Theodor.

Byl dhamským velvyslancem v Adoru a co jsem slyšela, párkrát celému vévodství zachránil zadek. Je mi ale jasné, že tohle nebude správná odpověď.

„Nechali ho umřít hladem. Po všem, co pro ně udělal, kolik dohod zachránil, kolik spojenců udržel přes všechno, co Frolik napáchal. Dhamsa se ho pak zřekla, mého otce, prohlásila ho za vlastizrádce, a on se stáhl do ústraní, ale pořád Frolikovi radil, dobře radil... a pak přestal být užitečný. Tak z něj dostali veškeré informace, které se jim mohly hodit, zavřeli ho do vězení a prostě ho tam nechali.“

Čarodějův hlas dopadá jako popravčí sekyra. Když švihne o zem další složkou papírů, mám pocit, že počítá. Jedna usvědčující složka. Dvě usvědčující složky. Tři usvědčující složky. Se vztekem to nemá nic společného.

„Frolika budou soudit, za Tosaith a za všechny jeho války. Postarám se, aby visel.“

„Slíbili mu shovívavost, když odstoupí bez dalších bojů,“ vyhrknu bez rozmyslu. Okamžitě toho lituju.

„Tak se s ním srovnám sám,“ oduší Theodor pořád tím neživým hlasem a zamíří k východu.

Vím, že je toho schopný. Kdyby řval, nadával a trhal papíry, nebála bych se, cestou do vězení by z něj vztek vyprchal. Jenže Theodor není vzteklý, Theodor si naprosto chladně a analyticky počítal pomstu.

„Neblázni!“

Chci ho chytit, zadržet a nedovolit mu žádnou hloupost, ale s chromou prackou se to dělá hůř.

V dalším okamžiku ho prakticky objímám, zdravou ruku ho svírám kolem pasu a do nosu mě tlačí jeho klíční kost. Co dělá moje nezdravá ruka, to se bojím podívat.

„Nedělej žádnou hloupost, já vím, že ho nenávidíš a jsi v právu, já tě chápu, ale nikomu tím už nepomůžeš.“ Fráze ze mě

padají jedna za druhou, aniž by se mi povedlo Theodora jakkoli nahlodat. Snaží se mě setřást. Naštěstí mě zároveň lituje a nechce mi ublížit, takže se krotí, zatímco já se ho držím vši silou. Stejně už ho ale dlouho neudržím. Potřebuju ho něčím zasáhnout, a jestli to má být rána pod pás, tak budiž.

„Chceš jeho život? Zub za zub? A jak se ti pak bude spát, s jeho krví na rukou? Jsi soudce? Jsi kat? Vidíš, já taky ne, a můžu ti říct, že v takovém případě se s cizí krví na rukou spí fakticky špatně.“

Na okamžik se zarazí a já útočím dál.

„Tys byl na *Acadaemii* ve stejnou dobu jako já, musels slyšet, co se o mně povídalo. Něco z toho byla pravda. Takže když ti říkám, že se ti bude špatně spát, věř, že vím, o čem mluvím,“ syčím mu do ucha. Z odstupu musíme skýtat skutečně půvabný pohled. Bohové, to by byl fofr, kdyby nás zahlédla Aisling.

„Už dávno spím mizerně,“ odsekne Theodor a tentokrát mě za zdravé zápěstí popadne větší silou.

„A co Ais?“ vyhrknu. „Co bude s ní, až jejího muže odsoudí za vraždu a porušení mírových dohod, to jsi domyslel? Samozřejmě, je to Aisling, ona si z toho, co si kdo myslí, nic nedělá, ale nemyslíš, že by mohla mít maličko problém se zjištěním, že si vzala vraha?“

Ztuhne, bolestivě mi svírá zápěstí a prozkoumává novou stránku problému.

„Jdi k d'asu, Reine,“ zabručí a pustí mě.

„Nikam nejdu, chci mít jistotu, že neprovedeš žádnou pitomost.“

„Neprovedu,“ broukne. Konečně mu v hlase slyším nějaké emoce. Věřím mu, ale pořád mi nepřipadá jako dobrý nápad nechat ho tu samotného.

Čaroděj se posadí na podlahu způsobem, který podezřele připomíná pád, opře se zády o stěnu a otupěle pozoruje rozházené složky. Chvilí váhám, pak si sednu vedle něj.

Před chvilkou jsem se o Theodorovi Carwynovi dozvěděla něco nového a teď v něm vidím spřízněnou duši. Ne v tom pitomoučkém románovém podání. Theodor je člověk, se kterým si můžu porovnat poznámky o tom, jak sám se sebou přežít.

„Jak dlouho už mizerně spíš?“

Nemusíme se na sebe dívat, abychom věděli, že ta otázka ve skutečnosti zní úplně jinak.

„První válka. Hraničář od Ais z oddílu.“

Soucitně kývnu.

„A co ty, která z těch pověstí byla pravdivá?“

„Žádná nebyla úplně správně.“ Zavřu oči, abych dokázala pokračovat. Nikdy jsem se nikomu nepřiznala, i Galdur ten příběh slyšel trochu upravený. „Vikomt Ewald z Leynaru. Ale ne nekromancii, lektvarem, který jsem znala od řádu roseliánek.“

Teď kývne Theodor a dál už neříkáme nic.

Galdur

Pozoruju Reine, jak bojuje s oblékáním košile, a vší silou tisknu zuby k sobě, abych jí nenabídl pomoc. To už jsem zkoušel mnohokrát. Vždycky mě poslala pryč, občas i do horších míst.

Nejvíc mě žere, že nemám tušení, nakolik je to Reinina urputná soběstačnost a nakolik mi pořád vyčítá Mairwyn.

Že mi ji neodpustí, to mi bylo jasné už v okamžiku, kdy Wyn tenkrát vstala z postele a nalila nám další víno. Naivně

jsem doufal, že se přes to dokáže přenést. Občas se přistihnu, že v to doufám pořád.

Zavřu oči a přinutím se vyslovit tu myšlenku alespoň v duchu.

Miluju tě, Reine. Měl jsem na tebe neskutečnej vztek, protože ses hnala přímo do věcí, kterým jsem se snažil vyhnout, ale to nebyl ten důvod. Důvod byl prostě ten, že jsem nepřemýšlel. U Mairwyn jsem skončil podobně, jako se chodí do hospody za kamarády ze starých časů, pro pocit, že je chvíli všechno tak, jak bývalo kdysi. A pak jsem se tím kdysi nechal moc unést. Jenže teď pro mě znamenáš něco, co Mairwyn neznamenalala nikdy.

Když oči znovu otevřu, Reine už má košili na sobě a zápasí se šňůrkou v pase kalhot.

„Můžu ti-“

„Ne,“ štekne čarodějka, než vůbec stihnu dopovědět.

„Budeš v pohodě?“

„Jo,“ odsekne o chlup mírněji. S tím ujištěním zmizím z Reinina pokoje a bez jasného cíle se vydám chodbou hostince.

Když začala politická jednání vypadat příznivě, směli jsme se ze stanů na polích přestěhovat do města, zabrali jsme si celkem tři hostince, kterým ubytování zaplatíme v poctivém stříbře. Pokoje působí dojmem studentských kolejí a výčep si v ničem nezadá se školní jídelnou.

„Pozdrav tě,“ ozve se ženský hlas. Rozhlédnu se a najdu Mairwyn, sedící u stolu nad velkou keramickou konvicí.
„Horkej čaj?“

„S radostí,“ odpovím bez uvažování.

Nedělám znovu tu stejnou chybu?

Nedělám, odpovím si okamžitě. Mairwyn je moje kdysi, na tom se nic změnit nedá. Každý máme nějakou minulost a

většinou se nám čas od času připomene, to není zločin. Navíc mám vážně chuť na čaj.

A v malém hostinci s tenkými zdmi se beztak nic skandálního stát nemůže.

Kapitola 12

Najít nového vévodu trvá čtrnáct dní.

Své k tomu mají co říct početní zástupci adorské šlechty, Dhamsa jako vítěz války a především Mahaid s Carainem, kteří vlastní obsáhlý seznam lidí, s jejichž činěním se Liga elfských států neztotožňuje. Všichni ale mají snahu se dohodnout, takže zdoluhavá jednání jsou nakonec korunována úspěchem a nového vévodu adorského doprovodí do funkce desítky významných pohledů. Pozor, chlapče, jsi tu s naším souhlasem. Nikdy na to nezapomeň.

Já strávím většinu toho času snahou postarat se sama o sebe. Ruka mi zatraceně chybí, tím spíš, že jsem pravák. Zlovyk čtení při jídle mi sice vycvičil levačku v zacházení se lžící, ale ve všem ostatním jsem naprosto beznadějná. Dřív jsem se dokázala obléknout, učesat a nasnídat dřív, než mi vychladl hrnek čaje. Teď je dávno studený, než si vůbec pozapínám knoflíky na košili.

A kouzly si pomoci nemůžu, protože mám na krku zpátky svůj starý vázací amulet, ten silný, který mi nedovolí ani nejjednodušší pyrokinetický trik. Doufala jsem, že mi Iwar povolí trochu víc. Smůla.

Měla bych se uzdravovat, místo toho je mi každý den hůř.

Musím se dát dohromady. Nezůstanu nikomu na krku, aby se o mě musel starat, to naprosto nepřipadá v úvahu. Musím se postarat sama o sebe, od čaje a knoflíků na košili po práci a můj výzkum. Zvládnou všechno, co jsem zvládala dřív, a je mi jedno, kolik času to zabere. Zvládnou to.

Vztekle si zajedu kartáčem do vlasů. Zadrhne se v zacuchaném prameni, vyletí mi z ruky a přistane pod stolkem. Výborně.

Svezu se ze židle na kolena a naslepo šátrám po podlaze. O pravou paži se nemůžu ani opřít.

Když konečně kartáč vylovím, obalený prachem a plný vyčesaných vlasů, které se jednou rukou špatně odstraňují, chce se mi brečet.

„Reine? Všechno v pořádku?“

Chci Galdurovi odpovědět, že samozřejmě ano, díky, a chci to říct klidným a vyrovnaným hlasem, ale než vůbec stihnu otevřít pusku, nahlédne dovnitř.

„Reine...“

Už mi pomoc nenabízí. Rovnou se posadí vedle mě, vezme mi z ruky nešťastný kartáč a začne mě česat sám.

Chci protestovat, ale nedostanu ta slova z krku. Zapomněla jsem, jak hrozně příjemné je nechat se česat. Říkala jsem mu to někdy?

Jenže já se o sebe chci postarat sama. Musím se o sebe postarat sama. Vědět, že jsem soběstačná, je moje základní životní potřeba. Nechci být na nikom závislá, tím méně pak na Galdurovi, který...

Uvědomím si, že mi po bradě tečou moje vlastní slzy.

„Potřebuju se to naučit,“ vypravím ze sebe.

„Já vím, ale nemusíš zvládnout všechno hned a nemusíš dělat všechno sama.“ Galdur hovoří stejným tónem, jako když mě konejšil po nočních můrách.

„Já to zvládnu,“ odpovídám jako trucovité děcko.

„Nepochybuju o tom. Jen ti to chci trochu usnadnit. Že něco dokážeš ještě neznamená, že to dělat musíš.“

„Chybíš mi,“ vyletí ze mě bez přemýšlení.

Galdur polkne naprázdno. Zjevně si není jistý, kam jsem obrátila kormidlo.

„Ty mně taky.“ Zní to skoro jako by se styděl.

„Ale pořád jsem na tebe příšerně naštvaná.“

„Máš proč.“

„Já tě fakt nechápu, snažila jsem se, ale nechápu...“

Galdur bez mrkání zírá do podlahy.

Vzpomínám na rozhovory s Kaessi a Aisling. Jedna tvrdí, že i nesmírně soukromé věci se dají vnímat nezávazně, druhá se soustředí na to, co za chlapa má ve vlastní ložnici.

„Ale asi chápat nepotřebuju,“ zamumlám.

Do vyznání lásky to má zatraceně daleko a Galdur to ví. Koutkem oka vidím, že si mě prohlíží a hledá nějaký záchytný bod, další nápovědu. Když žádnou nenajde, zvedne ruku. Špičkami prstů mi otře z tváře slzy a pokračuje dál. Hladí mě po krku, po celé délce paže, kreslí mi vlnovky po páteři. Když se nebráním, opatrně mě obejme.

Objetí mu oplatím nejlíp, jak to s mou zchromlou rukou jde. Opírám se mu o rameno, zavřu oči a snažím se klidně dýchat.

Žije se se mnou těžko, to vím. Zním svoji povahu dost dobře na to, abych věděla, že s nepoužitelnou rukou budu ještě nesnesitelnější.

Tohle nemůže dopadnout dobře. Ne, když se se mnou nedá vydržet a zároveň mnou lomcuje žárlivost.

Jenže zrovna teď je příliš příjemné mít se o koho opřít. Nedokážu mu říct, ať mě nechá na pokoji.

Galdur dýchá rychle a mělce. Když se trochu odtáhnu, abych mu viděla do obličeje, má výraz mírně nepřítomného soustředění.

Přítáhne si mě zpátky k sobě a čelo si opře tak, že má obličej v mých vlasech. Svaly má napjaté. Je nervózní.

„Miluju tě, Reine,“ vydechne mi do vlasů.

Lepším se. Otravně pomalu, ale zlepšuju se v obtížných úkolech jako udržet si vlasy z obličeje nebo sbalit batoh.

Pochybuj, že by to kohokoli zajímalo, ovšem já zase nejsem schopná myslet skoro na nic jiného, takže se radši držím od všech stranou. Mezi čaroději převládá úleva a opatrná radost ze splněného úkolu, zdůrazněná tím, že nad sebou nemusíme věčně držet maskovací iluze a vysílat před sebe hlídky.

Což je jenom dobře, beztak bych teď jako hlídka byla k ničemu...

Cítím, jak se mi někde pod hrudní kostí otevírá malá, hluboká propast. Lapnu po dechu, levou ruku křečovitě sevřu do pěsti.

Cestou sem jsem byla člen týmu, na hlídce schopnější než většina, a teď...

Lehounká ozvěna kouzla mě zašimrá na kůži.

„*Reine? Nic se neděje, všechno je v pořádku, klid...*“ konejší mě Galdurův hlas.

Přiměju se zavřít oči. Snažím se dýchat pomalu a zhluboka. Nervozita se mi proplétá mezi žebry, ale pomalu se mi daří dostat ji pod kontrolu.

Vydechnu, otevřu oči a vykročím za zbytkem party, která mě v mém záchvatu úzkosti ohleduplně obešla.

„*Jsem v pohodě, dík,*“ zamumlám telepatickým spojením. Nevím, jestli za to může nový Iwarův amulet, únava, magické zranění nebo ještě něco dalšího, ale už mám problém i používat cizí telepatická kouzla. To jsem to dopracovala...

Nějak bylo, nějak bude, okřiknu se, než mě úzkost stihne znovu lapit do spárů.

Táhnu se za kolegy a poctivě se snažím myslet jen na sluneční paprsky, které v listí nad mou hlavou tvoří

proměnlivou mozaiku. Trvá dlouho, než mě hlasy vyruší ze soustředění.

Většina čarodějů posedává na svých zavazadlech a svačí. Galdur stojí na cestě, možná na mě čeká, kterýžto dojem ovšem významně kazí fakt, že se k němu přidružila Mairwyn.

Čekám, kdy se ve mně vzepne žárlivost. Když se nedočkám, trochu zmateně se vydám na průzkum vlastní hlavy. Těžko jsem mohla spolu s pohyblivostí pravé ruky přijít i o základní povahový rys.

A nepřišla jsem o něj. Objevím žárlivost krčící se kdesi v koutku. Kňučí a neodvází se vystrčit nos, protože jestli ji Galdur zahlédne, klidně se může otočit na podpatku a odkráčct mi ze života.

Znovu zavřu oči a soustředím se na rytmus dechu, vyháním strach vůni sluncem vyhrátého lesa.

Potřebuju Galdura, to si uvědomuju až příliš ostře. A chci ho, to si taky umím přiznat.

Jestli nám to ovšem má vydržet, jestli spolu máme žít bez výčitek a frustrace...

Možná se budu muset naučit uvažovat jako elfové.

Otevřu oči, protože se ke mně blíží něčí kroky. Galdur má výraz školáka přistiženého při čtení pod lavicí, který nedokáže odhadnout, jestli se učitel zasměje, nebo ho nechá tři týdny po škole.

„Nemáš něco k pití?“ vyhrknu, než stihne otevřít pusu. Cokoli, jen teď ničím nepřikrmovat tu potvoru v koutě. „Nebo ještě líp, není tu někde pramen? To je hrůza, kolik toho vypiju, když je takhle teplo...“

Na okamžik Galdur zjevně netuší, která bije. Pak vyšle po okolí průzkumné kouzlo a kývne.

„Něco by mělo být zhruba tam,“ ukáže do míst, kde mezi vzrostlými smrky prosvítá i nižší, sytě zelený porost. „Chceš se tam podívat, nebo ti donesu plnou lahev?“

„Pojď se tam podívat,“ vybídnu ho.

Položí mi ruku kolem pasu a zamíříme mezi stromy.

Kaessien

Aislingina nervozita je cítit až za roh.

„Co se stalo?“ zeptám se v okamžiku, kdy se hraničářčina kaštanová hříva ukáže ve dveřích.

„Ale nic,“ zamumlá Aisling.

Nakloním hlavu ke straně a co nejvýznamněji zvednu obočí. Už by si mohla zvyknout, že mi nemá cenu lhát.

Aisling se posadí na druhý konec postele a přes smutnou hromádku mého oblečení, které se snažím nacpat do batohu, mi věnuje ztrápený pohled.

„Zkoušela jsem, víš...“ Rozpačitě se kousne do rtu. „Napadlo mě, že možná máte s Asgeirem armády plné zuby. V Comharu by se určitě našlo místo, třeba ve výcviku městské stráže, měli byste trochu klidnější život...“

I když je mi jasné, že její plán nevyšel, zalije mě vlna vděčnosti. Výcvik stráží – jasně daná pracovní doba, žádné noční služby, žádné hlídky, které se protáhnou na několik dní... Takový komfort nenabízí ani služba v gardě na velvyslanectví, natožpak hraničářský oddíl.

„Jenže Blanche padla,“ vydechne Aisling. „To ona nám zařídila azyl v Comharu. Bez ní... ukázalo se, že nás školní rada a Blanchin nástupce nemají tak rádi, jak se zdálo, a dali velice jasně najevo, že o nikoho dalšího se starat nehodlají.“

„To nic,“ usměju se, jak nejkliidněji dokážu. „My si poradíme. Vážím si toho, žeš na nás myslela.“

„Tady musíme držet při sobě.“ Oplatí mi úsměv a naznačí, co myslí slovem *tady*. Sedíme v jedné z malých ložnic pro studenty na dhamské *Acadaemii*, kterou musíme do poledne vyklidit. Po návratu z Adoru nás tu nechali vydechnout a zotavit se, ale čarodějům dochází trpělivost. Cíle bylo dosaženo, alou domů. Pro nás je to hraničářská základna v tosaithském pohraničí, pro Aisling comharské Castelgrande.

„Ais, budu muset jít, Mahaid se nemůže dočkat, až odsud vypadneme,“ povzdechnu si a natáhnu se pro další kus oblečení, abych ho napěchovala do batohu.

„Jo, já si taky musím jít sbalit, a asi bych tu neměla nechávat Theodora samotného... Strašně ráda jsem tě viděla, Kajso.“ Vrhne se mi kolem krku. „Dávej na sebe pozor. A ozvi se někdy.“

„Určitě,“ zamumlám. Mám její vlasy v očích i v puse.

Já Asgeira slyším i cítím s předstihem, ale Ais si ho všimne, až když si decentně odkašle. Hraničářka se poněkud provinile ohlédne přes rameno.

„Už mizím,“ ujistí ho a vyskočí na nohy. Chvilku váhá, ale pak obejmě i Asgeira.

„Ať se ti daří,“ popřeje mu, než zmizí za dveřmi.

„Připravená? Ti dva už jsou nervózní jak psi,“ broukne Asgeir.

Vstanu, hodím si batoh na záda a rozhlédnu se po místnosti. Ne, zdá se, že jsme tu nic nezapomněli.

„Jdeme.“

Nádvořím bychom měli projít přímo rovně k bráně, ale na jedné z laviček po stranách zahlédnu Reine s tím jejím čarodějem a neodolám, abych nezjistila, jak to teď spolu mají.

„Jen se rozloučím s Reine,“ okřiknu Asgeira, když chce protestovat.

Čarodějové si nás všimnou, vstanou ze své lavičky a Reine nás vítá s netypicky upřímným úsměvem. Mám pocit, že si to spolu urovnali.

„Jdeme se rozloučit,“ kývnu na ně. „Čas vyrazit domů. Žijte blaze.“

„Vy taky, ať je co nejlíp. Dávejte na sebe pozor, pane,“ rýpne si čarodějka.

„Jak to mluvíte s velícím důstojníkem ve službě, Laragh?“ hudruje Asgeir, ale usmívá se u toho.

„Jak se mi zrovna zachce, pane,“ ušklíbne se Reine a obrátí se ke mně. „Měj se dobře, Kaessi.“

U Ais mě objetí nepřekvapilo, od Reine mě překvapí hodně, dokud mi nevydechne do ucha.

„A děkuju.“

Pootočím hlavu, aby mi čaroděj neviděl do obličeje.

„Za málo. Držím vám palce,“ odpovím.

„Musíme jít,“ připomene mi Asgeir. Všichni si ještě navzájem zamumláme nějaké ty pozdravy a pak mě Asgeir jemně odtáhne k bráně.

„Konečně,“ zabručí Mahaid, když nás vidí. Ani nečeká, až nasedneme na koně, a vyrazí prostředkem rynku pryč, Carain hned za ním.

Než se Asgeir začne věnovat svému oři, na okamžik si mě přitáhne do náruče.

„Mohlo by být hůř,“ usoudí.

„Mnohem hůř,“ souhlasím.

Racionální rozhodnutí

Napsala,
zredigovala,
korektury udělala,
obálku vytvořila,
vysázela a vydala vlastními silami Alissa

za vydatného přispění Michala Havla.

Vydání jistojistě první, dají-li bozi, pak ne poslední.

2019